

פרשת השבוע

נשא

~ תשפ"ה ~

הלכות, זוה"ק, מאמרים, פרפראות,
מעשיות וחידושי תורה נלהבים
מתוך שיעורו השבועי
של מז"ר ועט"ר הגאון המקובל
רבינו בניהו שמואל'י שליט"א
ראש ישיבת המקובלים נהר שלום
ונשיא ישיבתינו הקדושה

יו"ל ע"י ישיבת המייש"ר

רח' אורט ישראל 4 (כניסה ב' רח' יוספטל 80) בת ים

טלפון: 03-5520004

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נדר שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

או בחנות הישיבה "הידור מצוה"

רחוב אורט ישראל 4 בת ים

בעלות 6 ש' בלבד

לבירורים ניתן ליצור קשר

בטלפון: 03-505-1111

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה

לעילוי נשמת מור אבינו עטרת ראשנו
ראש ישיבתנו הקדושה "נהר שלום" תכב"ץ
האי חסידא קדישא ופרישא
עמוד התפילה ענוותן כהלל
שייף עייל שייף נפיק
ולא מחזיק טיבותא לנפשיה
כמוהר"ר **שלום אהרן שמואל** זצוק"ל
ב"ר **שמואל ורחל** ז"ל
נלב"ע ביום שב"ק כ"ג סיון התשפ"ד

ולעילוי נשמת
אמנו היקרה הצנועה והחשובה
שזכתה לזכות את הרבים
ולהעמיד דורות ישרים מבורכים
מסרה עצמה למען התורה הקדושה
הרבנית הצדקנית
מרת **שולמית רחל שמואל** ז"ל
בת נחמיה ומוזל ז"ל
נלב"ע ביום השישי ז"ך אלול התשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

הלכות שבת

מצות "זכור את יום השבת לקדשו"

אמרו רבותינו ז"ל בספרי (שמות כ' ח') מצות עשה מן התורה למנות ימי השבוע לומר "אחד בשבת" "שני בשבת" וכו'. שנאמר "זכור את יום השבת לקדשו"

א. כתוב בתורה: "זכור את יום השבת לקדשו", למדו חז"ל (מכילתא כ, ח) מזה שיש לזכור את יום השבת בכל יום מששת ימי החול, ומקיימים מצוה זו במה שאומרים היום יום אחד בשב"ק קודם שיר של יום".

עיונים והארות

זו צריכין אנו להודיעך מה היא ההכנה שיכין האדם כדי שימשיך עליו תוספת הקדושה הנזכר בששת ימי החול, ע"כ. וכ"כ הבא"ח (ש"א פ' כי תשא אות יז) וז"ל קודם מזמורי הימים יאמר "היום יום אחד בשבת" אם הוא יום ראשון בשבת, וכן ה"ה ביום שני יאמר "היום יום שני בשבת", וה"ה ליום שלישי ושאר ימים, ורק ביום ששי יוסיף אות ה"א ויאמר "היום יום הששי" בה"א יתירה, וכן ביום ראשון ידקדק לומר "יום אחד בשבת קודש". ויכוין במנין זה בכל יום לקיים מצות זכור את יום השבת, וכו' ועי"ש שהביא דברי רבנו הארי" בשעה"כ הנ"ל.

ובמג"א (סי' ס' ס"ק ב): איתא בכוונות ובכתבים, והזכירות הללו הם מצות עשה לכן כשיאמר... וזכרתם את כל מצות ה', זהו שבת ששקולה כנגד כל המצוות.

ובן כתב השל"ה בסידורו: וצריך לומר קודם לכן היום יום א' בשבת, או ב' בשבת, ובה

א. הרמב"ן (שמות כ, ח עה"פ זכור) מביא מכילתא, וז"ל: רבי יצחק אומר, לא תהא מונה כדרך שהאחרים מונים, אלא תהא מונה לשם שבת. ופירושה, שהגוים מונין ימי השבוע לשם הימים עצמן, יקראו לכל יום שם בפני עצמו, או על שמות המשרתים, כנוצרים, או שמות אחרים שיקראו להם, וישראל מונים כל הימים לשם שבת, אחד בשבת, שני בשבת, כי זו מן המצוה שנצטוו בו לזכרו תמיד בכל יום. וזה פשוטו של מקרא.

ובשעה"כ (דף ס"א ריש ע"ב) כתב וז"ל והנה זה סוד מ"ש בספרי זכור את יום השבת מצוה היא למנות בו ימי השבת לומר אחד בשבת ב' בשבת כו' וכ"כ הרמב"ן בפירושו על התורה. והענין הוא להורות כי כל ימי החול תלויים ונקשרי' ונמשכים מיום השבת ומשם נמשכת להם הארתם וזכור היטב ענין זה כי הוא מכלל רמ"ח מצות עשה למנות ימי החול עד"ז א' בשבת ב' בשבת כו' וכיון שנתבאר ענין הקדמה

- ב. ראוי ונכון לכל איש ישראל להיות ממתין ומצפה ומשתוקק כל ימי החול מתי תבוא יום השבת הקדושה והמתנה הגנוזה הזו.²
- ג. כפי הכנתו שהכין עצמו בימי השבוע כך ירגיש בעצמו קדושת השבת.³

הכנות לשבת

אמר הכתוב "והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו"^א. וכתב רבנו האר"י ז"ל שרמז בזה כי יום הששי מכין לשבת, לפי שיום הששי הוא כנגד היסוד המכין

עיונים והארות

לפי ערך השגתו ומדריגתו שיכול לקבל.

ג. **אֵיתָא** בספרים שבכל מצוה או תפלה ולימוד התורה שעושה במשך ימי השבוע, מלבד הכוונה השייך למצוה בפרטות, צריך גם כן לכון בשעת עשיית המצוה שהוא עושה זאת בשביל כבוד שבת, כדי שעל ידי זה יהיה לו הכנה טובה לשבת, כי כפי הכנתו בימי השבוע כך יחול עליו קדושת שבת. וכמו שדרש הבעש"ט על הפסוק שבת משוש לבנו נהפך לאבל מחולינו, פירוש "שבת" הוא יום השבת שמחת לבנו אבל ח"ו פעמים שיום קדוש זה נהפך לאבל היות ולא הכנו את עצמנו בבחי' רוחניות בימי החול.

א. **וְרָאָה** מש"כ מופת הדור בחזון עובדיה (שבת א הערה א) בשם ספר "המקנה" שהכנות שבת הם מדאורייתא וז"ל, (שם בהלכה א) נאמר בתורה בפרשת המן (שמות טז, ה), והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו. ההכנה באה מיד אחר ההבאה, שהיתה בבוקר, שנאמר וילקטו אותו בבוקר בבוקר, ללמדך שיש להזדרז להכין צרכי שבת, שהיא מצוה מאד חשובה. וכן אמרו רבותינו (שבת קיז:): לעולם ישכים אדם להכנת צרכי שבת,

מקיים מ"ע זכור את יום השבת, שצריך להזכיר שבת בכל יום. וכ"כ בספר אור החיים הק' (שמות כ, ה, עה"פ זכור) נתכוין לומר שהזכירה תהיה מיום הראשון, ע"ד אומרים ז"ל שבכל יום יאמר היום יום א' בשבת וכו', פי' ובזה יקדשו, ולא יטעה בו.

ב. **בספר** אור החיים הק' (שמות לא, טז) עה"פ "ושמרו בני ישראל את השבת" כתב: על דרך אומרו (בראשית לז, יא) ואביו 'שמר' את הדבר, פי' ממתין ומצפה מתי יבא, והכונה בזה לצוות שלא יה' השבת כדבר טורח, לצד מניעת מלאכת הרצון ומצוא החפץ, אלא צריכין לשמוח בו בשלימות הרצון וחפץ בדבר, ותמיד יהיה ממתין ומצפה מתי יבא.

וּדְבָרִים נלהבים כתב בספר אוהב ישראל (פ' תשא, בד"ה ויאמר) וז"ל: ראוי ונכון לכל איש משכיל ונבון לשום אל לבו לצפות ולייחל כל ימי החול להיות משומרי שבת, כמו ואביו שמר את הדבר (בראשית לז, יא) ולהתלהב מאוד מתי יגיע יום השבת הק', ולהיות מקווה ונכסף ומשתוקק למתנה חמודה זו הגנוזה הבאה ביום השבת, השפעות הקדושה והשגות הרוחני הנשפע מלמעלה על כל אחד ואחד מזרע ישראל,

לצורך המלכות שהיא שבת, אספקלריא דלית לה מגרמה אלא מה דיהיב לה היסוד. לכן צריך שתכוין להכין הכנה זו מערב שבת כדי שיבא יום השבת וימצאהו מוכן, ואותה קבלת שבת תהיה על נכון וכראוי.

עיונים והארות

יום אתמול לא יועיל לו דעליו נאמר מעוות לא יוכל לתקון, עכ"ז צריך לקרות פסוקי תורה של אתמול קודם שיקרא סדר אותו היום, וכמפורש בדברי רבינו האר"י ז"ל בשער טעמי המצות פ' ואתחנן, וכתב הרב מהר"מ פאפירש ז"ל דה"ה אם לא קרא ד' ימים, כשיבוא לקרות ביום חמישי יקרא תחלה הקריאה של הארבעה ימים, ואח"כ יקרא סדר יום חמישי, יע"ש. וכן ה"ה כשחל יום טוב באמצע השבוע, שיקרא בחוה"מ הקריאה תנ"ך של יום טוב, כי ביום טוב אין קורין סדר הקריאה של חק לישראל. ונסתפקתי ביום טוב של שבועות שבחו"ל שחל ביום ד' וה', אימתי יקרא הקריאה של ד' וה', ולא מצאתי גלוי לזה. וכן בט"ב שחל בחמישי, אימתי יקרא הקריאה של יום ט"ב. וידידנו הרה"ג מהר"א מני נר"ו אמר שהוא מדעתו עשה כך, שלמד בליל ששי, שקרא תחלה הפסוקים של יום חמישי מקרא לבד פעם אחת, ואחריהם למד כ"ו פסוקים של ליל ששי ויפה עשה.

בכלל ההכנה של הדיבור הנז', הוא לקרות בליל ששי אחר חצות באשמורת כ"ו פסוקים הנדפסים בספר חק לישראל, ולא יקרא התרגום אלא מקרא בלבד, ויקראם פעם אחת ולא יכפול, ואם יודע בעצמו בבירור שאחר שישן לא יהיה ניעור קודם עלות השחר כדי לקרות כ"ו פסוקים הנז', אז יקרא אותם קודם שישן בתחלת הלילה, ואם נאנס ולא למד כ"ו פסוקים הנז' בלילה וכבר האיר היום, עכ"ז ילמוד אותם בבוקר, ואף על פי שהאיר היום ילמדם מקרא בלבד בלא תרגום. וכתב לי הרה"ג מהר"א מני נר"ו, דנתפשט המנהג

שנאמר והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו. ובמדרש נתחומא אמרו, אין והיה אלא מיד, וכן הוא אומר (בשמואל א, יז, מוח) והיה כי קם הפלשתי, (שהוא ענין זריזות. רד"ק) כל זה מוזכר בשבולי הלפט (ס' נה) והביאו בבית יוסף.

ב. עיין שעה"כ (דף סא ע"ד). וכתב עוד שם וז"ל: והנה כמה מיני הכנות יש בערב שבת לצורך השבת, אם במחשבה, ואם בדיבור, ואם במעשה, עכ"ל. וההכנה במחשבה היא בק"ש שעל המטה בליל ששי ששם עושים כל העליות של סדר קבלת שבת וכל זה הכנה במחשבה, ההכנה שהיא בדיבור, הנה היא הסדר של חוק לישראל המתקן על פי רבנו האר"י ז"ל וכבר נדפסה הכוונה השייכת לזה בספר "בניהו" כוונות פרטיות בתחילתו.

ועיין בא"ח (ש"פ פ' לך לך אות ט-יב) שהרחיב בזה וז"ל: הנה נודע מדברי רבינו האר"י ז"ל, דההכנות של השבת יש במחשבה, ויש בדיבור, ויש במעשה. וההכנה של המעשה כבר ביארנו אותה, שהיא קניה ועשיה במאכל ומשתה לצורך שבת, ועוד נמי תיקון נרות שבת וכיוצא, שכל זה הוא ענין מעשה וכנז"ל. אמנם ההכנה שהיא בדיבור, הנה היא הסדר של חק לישראל המתקן ע"פ רבינו האר"י ז"ל וכבר נדפס בספר חק לישראל הכונה שצריך לכוין קודם קריאת פסוקי הפרשה בכל יום, בסדר המלוי של שם ב"ן שהם אותיות ודהו"ה, דבר יום ביומו. ואם נאנס יום אחד ולא קרא בו, כשיבא ביום שאחריו, יקרא תחלה פסוקי הפרשה של אתמול שלא קראם, ואח"כ יקרא סדר אותו היום, אף על פי שלצורך

קריאת כ"ו פסוקים

א. בליל ששי בקומך מומטתך, אחר חצות תקרא עשרים וששה פסוקים הנדפסים בספר "חק לישראל" שהם כנגד הפנים של הוי"ה דב"ן. ויכוין בצירוף אחד מי"ב

עיונים והארות

אחר שביארנו ההכנה של הדיבור נבאר ההכנה של המחשבה, והוא שיכוין עצמו במחשבתו לקבל אור תוספת שבת, ובכן יהיה בכלל והתקדשתם והייתם קדושים, ותחלת ההכנה הוא מיום רביעי בשבוע, שיכוין עצמו במחשבתו שיהא ראוי ומוכן לקבל תוספת הנפש משבת הבאה, וביום חמישי יכוין להכין עצמו שיהיה ראוי לקבל תוספת רוח משבת הבאה, וביום הששי יכוין להכין עצמו שיהיה ראוי ומוכן לקבל תוספת נשמה משבת הבאה, ומטעם זה לא היו אנשי משמר מתענים ביום ששי מפני כבוד השבת, פירוש כדי לקבל תוספת נשמת השבת, אך ביום ראשון שבשבוע יכוין שהוא מוכן להשאת בח' תוספת נשמה משבת שעבר, כי ביום ראשון ישאר חלק מתוספת נשמה של שבת, ולכן אנשי משמר לא היו מתענים ביום ראשון, כי צריך להמשיך ביום ההוא קצת קדושת נשמה ומנוחה ועונג שבת. אך זה החלק הנשאר ביום ראשון יסתלק תיכף בהתחלת ליל ב', ותוספת הרוח נשאר עד סוף יום ב', וצריך לכוין ביום ב' להיות מוכן לקבל השאת חלק תוספת הרוח, ותוספת הנפש נשארת עד סוף יום ג', ואח"כ תסתלק, ולכן ביום ג' יכוין להיות מוכן לקבל השאת חלק תוספת הנפש. ולכן אם לא הבדיל במוצאי שבת, מבדיל והולך עד יום ג', ורק לא יברך בשם ומלכות משום סב"ל. עכ"ל הב"ח.

א. כן כתב האר"י ז"ל שעה"כ (דף סא ע"ד), שער המצוות (פ' ואתחנן דף לד ע"ב) וז"ל: "בליל ששי תקרא כ"ו פסוקים מן הפרשה עצמה, אותם שאחרי כ"ו פסוקים הראשונים" ע"כ. בא"ח (ש"ב

בעה"ק ת"ו דאם לא למד כ"ו פסוקים בלילה, שאומר אותם פעם אחת מקרא קודם קריאת שמו"ת.

ג. צריך עוד הכנה בדיבור ביום הששי בעצמו, לקרות הפרשה כולה שנים מקרא ואחד תרגום, ואחר שסיים הפרשה יכפול פסוק האחרון, ואין צריך לכפול גם התרגום שלו, ואין קורין התרגום בטעמים, כנז' בשער טעמי המצות. ואם נאנס ולא קרא הפרשה שמו"ת ביום ששי, יקראה שמו"ת ביום שבת אחר התפילה קודם קידוש שבת. ואם חל שבת בר"ח או שקלים וזכור ופרה והחודש, צריך לומר ההפטר של שמו"ת הפטרת השבוע, הן אם קורא השמו"ת ביום ששי, הן אם קוראה ביום שבת עצמו:

ודע כי חקרתי בס"ד מאחר כי קריאת סדר חק לישראל בכל יום וקריאת כ"ו פסוקים ליל ששי הוא בשביל הכנה לשבת בדיבור, א"כ כשחל אצלינו שבת בראשית ביום אסרו חג, דנמצא שלא למדו בפרשת בראשית בשביל ההכנה אפי' לימוד של יום א', וגם את כ"ו פסוקים ג"כ לא למדו, א"כ איך נעשית ההכנה של אותו שבת, וכתבתי חקירה זו להרה"ג מהר"א מני נר"ו, והשיב מודע לבינה דמה שצריך הכנה הוא כששולטים ימי החול שהם הס"א, דאז צריכין לעשות הכנה להמשיך קדושת שבת לשתי תועלויות, הא' למשוך קדושת שבת לנו לסייענו שלא ישלטו עלינו ימי החול בעצם, והשנית כדי לקבל הארת שבת בהדרגות, ולא לצאת בפעם אחת מחשיכה לאורה, אמנם כשהוא יום טוב שאין שליטה אין צריך הכנה עכ"ד נר"ו.

צירופי ההוי-ה והוא "והיה", וניקוד ד' אותיותיו כולן בחיריק, בניקוד אות ש' שניה של הששי כזה והיה^ב. ויקראם פעם אחת מקרא בלא תרגום^ג.

ב. אם יודע בעצמו שאינו יכול לקום קודם עלות השחר כדי לקרות עשרים וששה פסוקים הנ"ל, אז יקרא אותם קודם שישן בתחלת הלילה^ד. אמנם אם שכח או נאנס ולא קרא העשרים וששה פסוקים לא אחר חצות ולא קודם חצות, אז יקרא אותם ביום הששי קודם שיאמר הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום^ה.

עיונים והארות

פ' לך לך אות י', כה"ח (ס' קלב ס"ק ו').

ודע כי יש ענין גדול וצורך גדול לקום בחצות לילה בליל שישי יותר משאר הלילות כי לימוד התורה בלילה הקדושה הזאת היא בכלל ההכנות לכבוד שבת, וכמו שכתב בספר הקדוש "דבר בעתו" (ח"א דף מה ע"א) וז"ל: עוד צריך להזהר לעסוק בתורה בליל שישי יותר משאר לילות, וכן באשמורת, וכן ביום גם כן יעסוק בתורה, כדי שיהיה היום מקודש בשלש קדושות מחשבה דיבור ומעשה וכו', והדיבור הוא עסק התורה בקול ג"כ, כדי שיהיה כלי ומושב וכסא לתוספת הנפש רוח ונשמה המתוספים בשבת, לזה רמז והיה ביום השישי והכינו וגו' ורמז את אשר יביאו והיה סופי תיבות תורה, שיעסוק בו ג"כ בתורה, והיה משנה אותיות נשמה וכו' עי' עליו.

ב. **שער** המצוות (פ' ואתחנן דף לה ע"ב), בניהו (כוונות פרטיות דף י ע"ב), כה"ח (שם).

ג. **בן** העיד המקובל רבנו יצחק חזקיה שרעבי זצ"ל בן הרש"ש וראש מקובלי בית אל (סידור הדש"ש ח"א) שכן היה מנהגו של אביו הרש"ש לקרוא הכ"ו פסוקים פעם אחת מקרא בלבד ע"כ. וכן משמע מפשט הלשון של מהרח"ו בשער המצוות "כ"ו פסוקים מן הפרשה עצמה" היינו כפשטם פעם אחת, וכן הוא בספר "דברי שלום"

במנהגי "בית אל" (ס' כט) וז"ל: בליל שישי לומדים הכ"ו פסוקים פעם אחת מקרא דוקא, שכן העיד הרב החסיד הח"י בשמ"ש ז"ל שכן ראה שנהג הקדוש מורינו הרב מור אביו ש"ש זלה"ה לקרותם פעם אחת בלא תרגום, עכ"ל. ועיין בא"ח (שם), ובחיד"א ז"ל במחב"ר (ס' קנו אות ו) ובכה"ח (שם). ודלא כמ"ש הרב פלאג'י ז"ל בספרו כה"ח (ס' כ"ז אות א) לקרא שנים מקרא.

ד. **שער** המצוות (פ' ואתחנן דף לד ע"ב), בא"ח (שם), כה"ח (שם).

ה. **בא"ח** (שם), וכתב ששלח להרב הגאון מורינו ר' אליהו מני נר"ו שנתפשט המנהג בעיר הקודש תבנה ותכונן, דאם לא למד עשרים וששה פסוקים בלילה, אומר אותם פעם אחת מקרא קודם קריאת שנים מקרא ואחד תרגום. ועיין כה"ח שם. וכתב בספר כה"ח פלאג'י (שם) וז"ל דאפילו בא לקרות אחר שהאיר היום לא יקרא התרגום, ומדבריו של הרב מחזיק ברכה בקונטרס אחרון לא משמע הכי דזיל בתר טעמא דאין תרגום בלילה. ואם האיר היום אם רוצה לקרות בתרגום אימא דאין קפידא עכ"ל. מיהו היות ודעת הרש"ש זיע"א לקרוא הכ"ו פסוקים רק מקרא ולא תרגום גם ביום יקרא מקרא דווקא וכדמשמע מבא"ח, ותול"מ והיע"א.

מאמרי הזוה"ק

פרשת נשא

מבאר והולך בחזק ועוצם ברכת הכהנים והשפע הנשפע בעת הזאת ובסדר הנהגת

הכהנים בעת הברכה

תכלית הכהנים ליקרא חסידים ובכך הם מומשיכים חסידים למלכות וברכות לעם ישראל

נשא דף קמדה:

דִּבֶּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל בָּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

אָמֹר לָהֶם: אֲמַר רַבִּי יִצְחָק בא לפרש הטעם מדוע כהן שלא נשא אשה

אסור בעבודת ביהמ"ק, **מְשֻׁם דְּלִית שְׂכִינְתָּא שְׂרִיא, בְּמֵאן דְּלֹא אֲנָסִיב**

לפי שאין השכינה שורה במי שלא נשא אשה, **וְכִהְיִי בְּעֵינַי יִתִּיר מִכָּל שְׂאֵר**

עָמָא, לֹא־שְׂרִיָּא בְּהוּ שְׂכִינְתָּא והכהנים צריכים יותר מכל שאר העם שתשרה

בהם השכינה. כי סתם ישראל, עבודתו ומצותיו עושות תקון הגם שלא נשא אשה, אבל כהן אסור

בעבודת המקדש אם לא נשא אשה, מפני שתכלית עבודתו היא לייחד קב"ה ושכינתיה, ואם לא

נשא אשה שאז אין השכינה שורה עמו, איך שייך לייחדה עם ז"א. **וְכִיּוֹן דְּשֶׁרֶת בְּהוּ**

שְׂכִינְתָּא, שְׂרִיא בְּהוּ חֶסֶד, וְאֶקְרוֹן חֲסִידִים וכיון שהשכינה שורה בהם על

ידי שנשאו אשה, שורה בהם החסד שהוא עיקר מדתם שעל ידי החסד יוכלו לייחד למעלה,

ונקראים חסידים. **וּבְעֵינַי לְבָרְכָא עָמָא** לכן הם צריכים לברך את העם, **חָדָא הוּא**

דְּכִתִּיב זהו שכתוב, (תהלים קמה, י) **וְחֲסִידֶיךָ יִבְרְכוּכָהּ** והיינו יברכו כ"ה שהם

ממשיכים ברכות למלכות הנקראת כ"ה וממנה נמשכות הברכות לישראל. וּבְתִיב וכתוב, (דברים לג, ח) תִּמְיֹךְ וְאוֹרֶיךָ לְאִישׁ חֲסִידְךָ הרי שהכהן נקרא ג"כ חסיד. וּמִשּׁוֹם דְּבַחְנָא אֶקְרִי חֲסִיד, פָּעִי לְבָרְכָא ולפי שהכהן נקרא חסיד, לכן הוא צריך לברך את העם. וּבְגִין כֵּךְ בְּתִיב ולכן כתוב, דְּבַר אֵל אֲהֲרֹן וְאֵל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִבְרְכוּ. מֵאֵי טַעְמָא מהו הטעם שהכהנים יכולים להמשיך ברכות למלכות. מִשּׁוֹם דְּאֶקְרוּן חֲסִידִים, וּבְתִיב וְחֲסִידְךָ יְבָרְכֻכָּה לפי שהם נקראים חסידים, וכתוב יברכוכ"ה דהיינו יברכו כ"ה, ולכן הם המושכים את השפע מחסד אל המלכות [א].

כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם ומפרש כֹּה תִבְרְכוּ היינו, בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ. כֹּה תִבְרְכוּ היינו, בִּירְאָה. כֹּה תִבְרְכוּ היינו, בְּעֲנוּהָ כי המלכות הנקראת כה נקראת לשון הקדש, ויש בה יראה וענוה.

הכהנים צריכים להמשיך ולברך את ישראל מן המלכות הנקראת כה וזה שאמר "כה תברכו"

אָמַר רַבִּי אֲבָא מֵה שְׁכָתוֹב, כֹּה תִבְרְכוּ, תֵּאנָא, הָאֵי צֶדֶק אֶתְקַרִּי כ"ה למדנו, כי זה הצדק שהיא המלכות נקראת כ"ה, (כנגד כ"ה אותיות שבפסוק ישא

עיונים והארות

לכהנים, שהם מצד החסד, שיברכו לישראל וימשיכו הברכה מא"ס עד אין תכלית, כלומר אל המלכות, שהיא מידה עשירית הנקראת כ"ה תברכו" וכאשר הכהנים פורשים ידיהם, שכינה שורה עליהם ומתמלאים משפע, וכולם מתברכים מהמקור ואז הוא שעת רצון מסטרא דא"א.

[א] וז"ל הר"ר שבתאי בסידורו: צריך לזהר מאד בברכת כהנים. ודע כי הברכה שורה בנשיאת כפים שיש בהם עשר אצבעות הרומז לעשר הספירות, וכל הברכות שבאו לעולם צריכות לבא קודם אל המידה האחרונה הנקראת כ"ה ומשם יורדת הברכה לעולמות. ורצה הקב"ה לזכות לעמו ישראל וצויה

ה', וכנגד שם כ"ב והג' פסוקים דברכת כהנים, כמבואר בשעה"כ בדרוש ה' דברכת כהנים דף מא ע"א), **יְדָבֵל דִּינִין מִתְעַרְיִן מִכ"ה** (נ"א מְנִיָּה) שכל הדינים והעונשים על הרשעים מתעוררים ממנה, **וְהִינֵנוּ דְאָמַר וְזֶה שֶׁאֵמַר רַבִּי אֶלְעָזָר** לפרש את הנאמר בפסוק (במדבר יא, לג) ויך ה' בעם מכה רבה מאוד. ושואל, **מִתּוֹ מִכָּה** (ס"א דְּכָה) **רַבָּה** למה נקרא מכה רבה, ומשיב **כְּלוּמַר, מִכָּה מִן כָּה** מכ"ה הוא נוטריקון מן כ"ה. כלומר, שהמכה באה ממדת כ"ה שהיא המלכות. **וּבְתִיב** (שמות ז, טז) **וְהִנֵּה לֹא שָׁמַעְתָּ עַד כ"ה, כְּמָה דְאֲנוּיִם מִשָּׁה** כמו שהפחיד משה את פרעה, והנה לא שמעת, עד שתקבל עוד מכה אחרת ממדת "כד". **וּבְתִיב** (שם ז, יז) **כִּזְאֵת יִתְּדַע כִּי אֲנִי יְהוָה** כלומר על ידי מדת זאת שהיא המלכות, תדע שאני ה'. **וּבְלֹא חֵד** וכל שני הכינויים הם אחד שהם במלכות, ומ"מ כל כנוי הוא בבחינה אחרת, **וּבְתִיב** וכתוב, (שמות ז, כג) **וְלֹא** (דף קמו ע"א) **שֶׁתָּ לָבוּ גַם לְזֹאת, דְּזְמִינָא לְחֻרְבָּא אֲרַעִיָּה** היינו שפרעה לא שת אל לבו שזאת שהיא המלכות, היא מוכנה ומזומנת להחריב את ארצו.

הכהנים ממתיקים את המלכות קודם לברכה

וַיִּמְהָא כ"ה מִתְעַרְיִן דִּינִין ומזו ה"כד" שהיא המלכות מתעוררים הדינים, היינו כל זמן שלא נמתקו דיניה. **וּמִדְאֵתְחַבֵּר עִמָּה חֶסֶד, אֶתְפַּסְמַת** אבל משנתחבר עמה החסד שהוא ז"א, היא מתבשמת ונמתקת מהדינים שבה. **וּבְגִין כֶּךָ, אֶתְמַסֵּר דָּא לְכַהֵן, דְּאֵתִי מַחְסֵד, כְּגִין דִּתְתַּבְּרַךְ וְתִתְפַּסֵּם כ"ה** ולכך נמסרה ברכת כהנים לכהן שבא מצד החסד, כדי שתתברך ותתמתק זו הכ"ה שהיא המלכות, כלומר שתתברך אחר המיתוק, **הָדָא הוּא דְּבְתִיב** זהו שכתוב **כָּה תִבְרָכוּ,**

בְּלוֹמַר, אֵף עַל גַּב דְּהָאֵי כֹּה אֲשַׁתְּכַחַת בְּדִינִין, תְּבַסְמוּן לָהּ, וְתִבְרְכוּן לָהּ כְּלוֹמַר אֵף עַל פִּי שְׁוֹ הַכ"ה נִמְצָאת בְּדִינִים, עִם כָּל זֶה תִּמְתִּיקוּ דִּינָהּ וְתִבְרְכוּ אוֹתָהּ, וְכִתִּיב שֶׁכְּתוּב כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, פִּירוֹשׁ תִּבְרְכוּ בְּהָאֵי חֶסֶד לְב"ה, וְתִבַּסְמוּן לָהּ לְקַבְּלֶיהָ וְיִשְׂרָאֵל תִּבְרְכוּ בְּחֶסֶד הַזֶּה אֵת הַ"כֹּה", כְּלוֹמַר שֶׁתִּמְשִׁיכוּ לָהּ אֶת הַבְּרֻכּוֹת מִזֹּ"א הַנִּקְרָא חֶסֶד, כִּי הִכָּל נַעֲשֶׂה ע"י בְּרַכַּת כְּהֲנִים, וְעִי"ז תִּמְתִּיקוּ אוֹתָהּ בְּשִׁבִּיל שֶׁתִּשְׁפִּיעַ בְּרֻכּוֹת לְיִשְׂרָאֵל, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכַּחוּן כֹּה דִּינִין כְּדֵי שֶׁלֹּא יִמְצְאוּ בַּהּ דִּינִים לְיִשְׂרָאֵל ח"ו. הֵדָּא הוּא דְכִתִּיב זֶהוּ שֶׁכְּתוּב כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁאֵת מִדַּת "כֹּה" תִּבְרְכוּ וְתִמְתִּיקוּ אוֹתָהּ בְּשִׁבִּיל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּדֵי שֶׁתִּשְׁפִּיעַ לָהֶם חֶסֶד וְרַחֲמִים.

מבאר מדוע נאמר אמור בלשון יחיד ולא אמרו בלשון רבים

אָמְרוּ לֹא כְּתִיב וְהִנֵּה, כְּתוּב בַּפְּסוּק אִמּוֹר לָהֶם. וְשׁוֹאֵל, דְּלִכְאוּרָה צִרִיךְ לוֹמַר אִמְרוּ בְּלִשׁוֹן רַבִּים וְלֹא כְּתוּב כֵּן, אֲלֵא אִמּוֹר בְּלִשׁוֹן יַחִיד, וּבְלִשׁוֹן הוּוֹה, שְׁמוּרָה עַל הָאִמִּירָה שְׁאִינָה יוֹצֵאת לְאַחֵרִים, אֵלֹא שְׁמַעְלִימִים הַדְּבָרִים בְּלִבָּם, לְאַפְקָא, מִשְׁרָבּוּ הַפְּרִיזִים, דְּלֹא מְפָרְסְמִין מְלָה וְזֶה בֹּא לְהוֹצִיא כִּי מִשְׁרָבּוּ הַפְּרִיזִים אֵין מְפָרְסְמִים אֶת הַשֵּׁם הַמְּפּוֹרֵשׁ, דְּהָא לֹא אֶתְפַּקְדוּ לְפָרְסְמָא שְׁמָא כִּי לֹא נַצְטוּוּ הַכֹּהֲנִים לְפָרְסֵם אֶת הַשֵּׁם, מִשְׁמַע דְּכִתִּיב וְזֶה מִשְׁמַע מִמָּה שֶׁכְּתוּב אִמּוֹר לָהֶם. אִמּוֹר סָתֵם הֵיינו אִמּוֹר סָתֵם אִמּוֹר אֶת בְּרַכַּת הַכֹּהֲנִים בְּלִי לְהוֹזִכִּיר אֶת הַשֵּׁם הַמְּפּוֹרֵשׁ.

דָּבָר אַחֵר פירוש אחר על מה שכתוב **אָמַר** להם, ושואל **כִּיּוֹן דְּכָתִיב כֹּה תִּבְרְכוּ** בלשון ציווי, **אֲמַאי לָא כָּתִיב תִּאמְרוּ** להם ג"כ בלשון ציווי, ומשיב **אַלֵּא תִּנִּי רַבִּי יְהוּדָה, אָמַר לָהֶם. זָכוּ, לָהֶם, לֹא זָכוּ, אָמַר סָתָם** אלא למד רבי יהודה כי מה שכתוב אמור להם בלשון הוה, ולא נצטוו לגלות את שם המפורש בכל פעם, אם זכו מגלים להם את השם המפורש, לא זכו, אמור סתם את ברכת כהנים בלי להזכיר את השם המפורש.

בשעת ברכת כהנים כל הספירות מתברכות מלמעלה ללמטה וממשיכים השפע לכלל העולמות

שם דף קמו.

תִּאנָא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּשַׁעֲתָא דְּכֶהֱנָא דְּלִתְתָּא קָם וּפְרִים יְדִי' למדנו, אמר רבי יהודה בשעה שהכהן שלמטה קם ופורש את ידיו לברך את ישראל, אז, **כָּל כְּתִרִין קְדִישִׁין דְּלֵעִילָא מְתַעְרִין, וּמְתַתְּקִין לְאַתְּבָרָא** כל הספירות הקדושות שלמעלה, דהיינו של ז"א ונוקביה מתעוררות ונתקנות לקבל את הברכות, **וְנִתְרִין מְעוּמָקָא דְּבִירָא, דְּאַתְמָשֶׁךְ לְהוּ מִתְּהוּא עוּמָקָא דְּנַפֵּךְ תְּדִיר, וְלֹא פָּסִיק בְּרָבָאן** ומאירות מעומק הבאר שהוא היסוד דאימא, שנמשך להם מעומק שהוא היסוד דאבא, שיוצא תמיד ולא נפסקות ממנו הברכות לעולם, כי שורש הברכות נמשכות להם מיסוד דאבא, **דְּנִבְעִין מִבּוּעִין לְכֻלְהוּ עֲלָמִין** שהב' יסודות דאו"א נובעים מבועים לכל העולמות **וּמְתַתְּרָבָן וּמְתַשְׁקִין מְכֻלְהוּ** ומתברכים ומושקים מכולם, כי כל העולמות מקבלים שפע הברכות והשקאתם של או"א על ידי

כל הספירות דזו"ן.

בריווי האור בברכת כהנים נעשה הייחוד העליון

וְתֹאנָא, בְּהָהוּא זְמַנָּא ולמדנו, כי בזמן ההוא של נשיאת כפים, **לְחִישׁוֹתָא** וְשִׁתִּיקוֹתָא הָיוּ בְּכָל עֲלָמִין שתיקה ושקט נמצאת בכל העולמות, כי על ידי רבוי האור של ברכת כהנים נעשה יחוד העליון שהוא בשתיקה. **לְמַלְךְ דְּבָעֵי לְאַזְדָּוְנָא בְּמִטְרוֹנִיתָא** משל למלך שרוצה להתחבר עם המלכה, **וּבָעֵי לְמַעְאֵל לְהַ בְּלִחִישׁוֹ** ורצה לבא אליה בחשאי, **וְכָל שְׂמַיִין מְתַעְרִין בְּהָהוּא זְמַנָּא וּמְתַלַּחֲשִׁין, הָא מְלָכָא אֲתִי לְאַזְדָּוְנָא בְּמִטְרוֹנִיתָא** אז כל המשמשים מתעוררים בזמן ההוא ומתלחשים ואומרים הרי המלך בא להתחבר עם המלכה. **מֵאֵן מִטְרוֹנִיתָא, דָּא בְּנָסַת יִשְׂרָאֵל** ומפרש מי היא המלכה שעמה נעשה הייחוד העליון, ואמר זו היא כנסת ישראל שהיא השכינה. ומקשה עוד **מֵאֵן בְּנָסַת יִשְׂרָאֵל. בְּנָסַת יִשְׂרָאֵל סָתָם** על איזו שכינה נאמר, האם הכונה לרחל או ללאה, שהרי שתיהן נקראות כנסת ישראל, ומתרץ שנאמר על שתיהם.

בשעת הברכה צריכים הכהנים להרים יד ימין על שמאל להגביר החסדים

תֹּאנָא אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּהֵן בָּעֵי לְזַקְפָּא יְמִינָא עַל שְׂמָאלָא אמר רבי יצחק, למדנו כי הכהן צריך לזקוף ולהגביה את יד ימינו למעלה מיד שמאלו, **דְּבִתִּיב, (ויקרא ט, כב) וַיֵּשֶׂא אֶהָרֶן אֶת יָדוֹ אֶל הָעָם וַיְבָרֲכֵם. יָדוֹ בְּתִיב, וְלֹא יָדָיו. מִשּׁוּם דְּשִׁבְחָא דִּימִינָא עַל שְׂמָאלָא** ידו כתוב חסר י, בלשון יחיד, ולא ידיו בלשון רבים, וטעם הדבר לפי שיש שבח ומעלה ליד הימין על יד השמאל

[ב]. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, רָזָא הוּא, מְשֻׁם דְּבַתִּיב, אִמַּר רַבִּי אֶלְעָזָר יֵשׁ סוּד
בְּדַבֵּר מַה שְּׁצָרִיךְ לְזָקוּף אֶת יַד הַיָּמִין עַל יַד הַשְּׂמָאל, לְפִי שְׁכָתוּב (בְּרַאשִׁית ג', טז) וְהוּא
יִמְשׁוּל בְּךָ שֶׁהֻזְכַּר שֶׁהוּא סוּד הַיָּמִין יִמְשׁוּל עַל הַנִּקְבָּה שֶׁהִיא סוּד הַשְּׂמָאל, כְּלוּמַר ז"א שֶׁהוּא
סוּד הַיָּמִין שֶׁנִּבְנָה מִהַחֲסָדִים, הוּא יִמְשׁוּל בְּמַלְכוּת שֶׁהִיא סוּד הַשְּׂמָאל שֶׁנִּבְנָה מִהַגְבוּרוֹת, לָכֵן צָרִיךְ
לְזָקוּף אֶת הַיָּמִין עַל הַשְּׂמָאל.

צָרִיךְ הַכֵּן לִיטוּל יָדָיו קוּדֵם הַבְּרָכָה ע"י לוי בְּדוּקָא

תַּאנָּא, כִּהֵן דְּבַעֵי לְפָרְסָא יְדוּי, בְּעֵי דִיתוּסָף קְדָשָׁה (דף קמו ע"ב)
עַל קְדָשָׁה דִּילִיָּה לְמַדְנָה, כִּי כִהֵן הָרוּצָה לְפָרוּשׁ יָדָיו וּלִישָׂא אֶת כַּפָּיו, צָרִיךְ
שִׁיתוּסָף קְדוּשָׁה עַל קְדוּשָׁתוֹ, דְּהֵינּוּ, דְּבַעֵי לְקַדְשָׁא יְדוּי, עַל יְדָא דְקַדְשָׁא
שְׁצָרִיךְ לְקַדֵּשׁ וּלִיטוּל יָדָיו עַל יְדֵי מִי שֶׁהוּא קְדוּשׁ. מֵאַן יְדָא דְקַדְשָׁא. דָּא לִיּוֹאֶה
וּמִי הוּא זֶה שִׁידו קְדוּשָׁה? זֶה הוּא הַלּוֹי. דְּבַעֵי כִּהֵנָּא לִיטוּל קְדָשָׁה דְּמִיָּא
מִיָּדוּי שְׁצָרִיךְ הַכֵּן לִיטוּל קְדוּשַׁת הַמִּידוּי שֶׁל הַלּוֹי, כְּדֵי שֶׁבְּאוֹתָהּ הַנְּטִילָה תִּתּוּסָף קְדוּשָׁה
נוֹסֶפֶת עַל קְדוּשָׁתוֹ, אֲבָל אִם יִטוּל עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל אֵין בּוֹ כַח לְהוֹסִיף קְדוּשָׁה עַל קְדוּשָׁתוֹ, דְּבַתִּיב
וּכְמוֹ שְׁכָתוּב וְקַדְשֶׁתְּ אֶת הַלְלוּיִם, הָא אֵינּוּן קַדְשֵׁינִי הֵרִי שֶׁהוּא קְדוּשׁ קֶצֶת

עֵינִים וְהָאֲזָנוֹת

פֶּרֶשֶׁת נִשָּׂא ז"ל: כִּהְנָא דְפָרִיס יְדוּי, בְּעֵי דְלֹא
יִתְחַבְּרוּן אֲצַבְעֵן דָּא בְּדָא. וְעַל הַכֵּן לְהַגְבִּיהַ
יָדָיו עַד כִּנְגַד רֹאשׁוֹ וּלְכוּיִן שֶׁהָאֲזָנוֹת הַיּוֹצֵאִים
מִבֵּין יָדָיו הַמוֹגְבָּהוֹת כִּנְגַד רֹאשׁוֹ, יֵהִיו בְּרֹאשׁ
הַזֵּא. וְיִשְׁלַשׁ הַטְּלִית עַל פָּנָיו וְאֲצַבְעוֹתָיו יֵהִיו
מְגוּלוֹת.

[ב] כּוּוֹנֵנוֹת הַכֶּהֱנִים: הַכֶּהֱנִים יִגְבִּיהוּ יְדֵיהֶם
וְיִפְרְשׁוּ אֲצַבְעוֹתֵיהֶם. וְכֵתֵב הַגֵּר"א הַכֶּהֱנִים
יִפְרִידוּ כָל הָאֲצַבְעוֹת וְלֹא לַעֲשׂוֹת חֲמִשָּׁה
אוֹרִיִּים. (וְכֵן כֵּתֵב בְּמִגֵּן אֲבֵרָהּ בְּשׁו"ע או"ח
סִימָן קכ"ח סְעִיף י"ב בִּס"ק י"ט בִּשְׁם הַזֶּהר
שֶׁלֹּא לִיגַע שׁוֹם אֲצַבַּע בַּחֲבִירוֹ. וְכוּנֵתוֹ אֶל הַזֶּהר

בקדושת שבט לוי, לכן יש בו כח להוסיף קדושה על קדושת הכהן. וּבְתִיב בָּהוּ בְּלוֹיִם ועוד כתוב בלויים, (במדבר יח, ב) וְגַם אֶת אַחִיךָ מִטָּה לְוִי וְגו' שבט אביך הקרב אתך, וילוו עליך וישרתוך. היינו שיהיו משרתים את הכהנים במה שיצקו ויטלו מים על ידיהם, ושלא תאמר שמה שכתוב גם "את אחיך" הכוונה לאחיו הכהנים, וכמו שמצינו בכמה מקומות שהכהנים נקראים ג"כ לויים, לזה אמר. **שֵׁבֶט אֲבִיךָ, כָּלֵל** כי מאחר שאמר את אחיך מטה לוי, למא כתב עוד שבט אביך, אלא ודאי לזה כתוב שבט אביך לכלול גם את הלויים. **מִכָּאן, דְּכָל בָּהֶן דְּפָרִים יְדוּי, בְּעֵי לְאַתְקַדְּשָׁא עַל יְדֵי דְקַדִּישָׁא** ומכאן שכל כהן שפורש את ידיו לברך את ישראל, צריך להתקדש על ידי מי שהוא קדוש, לִיתוּסְפָּה קַדְּשָׁה עַל קְדוּשְׁתִּיהָ כדי שיתוסף קדושה על קדושתו. וְעַל דָּא, לָא יְטוּל קַדְּשָׁה דְּמֵיִיא מִפֶּר נֶשׁ אַחֲרָא, דְּלֹא הָוִי קַדִּישָׁא ועל כן לא יטול קדושת המים מאדם אחר שאינו קדוש, ואם אין לוי, אז יטול ידיו בעצמו.

הלוי צריך ליטול ידיו קודם לכן

וּבְצִנְיָעוּתָא דְּסִפְרָא תֵּאָנָא ולמדנו בספרא דצניעותא, לְוִי, דְּאַתְקַדְּשׁ בְּהֵנָּא עַל יְדוּי, בְּעֵי הוּא לְאַתְקַדְּשָׁא בְּקַדְמִיתָא הלוי אשר הכהן מתקדש על ידו, צריך הוא להתקדש וליטול ידיו תחילה. וְאַמַּאי לְוִי, וַיִּתְקַדֵּשׁ עַל יְדָא דְּכֵהֲנָא אַחֲרָא ושואל ולמה יתקדש הכהן על ידי לוי, הרי יותר היה ראוי שיתקדש על ידי כהן אחר חבירו ולא על ידי לוי, ומשיב. תֵּאָנָא, בְּהֵנָּא אַחֲרָא לָא בְּעֵי, דְּהָא כֵּהֶן דְּלֹא שְׁלִים למדנו, כי אין ראוי שיטול על ידי כהן אחר, כי כהן שאינו שלם, אלא הוא בעל מום שאסור בעבודה, לָא בְּעֵי הָאִי בְּהֵנָּא שְׁלִים,

לְאַתְּפָנִם עַל יְדֵא דְפִנְיָמָא דְלֹא שְׁלִים אִינוּ רֵאוּי לַחֲכֹן שְׁהוּא שְׁלֹם וּבְרִיא
 שִׁיפֻגִם עַל יְדֵי כְּהֹן בַּעַל מוֹם שְׁאִינוּ שְׁלֹם, וְכֹהֵן שְׁלֹם וְתַמִּים כְּמוֹתוֹ פְּשִׁיטָא שְׁאִין רֵאוּי שִׁישְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ
 כִּי מָה רֵאִית שְׁכֹהֵן זֶה עֲדִיף מִחֲבִירוֹ. אָבֵל לֹי דְאִיהוּ שְׁלִים אַבֵּל לֹי שְׁהוּא שְׁלֹם,
 וְאַתְחֲזִי לְסִלְקָא בְּדוּכְנָא וְרֵאוּי לַעֲלוֹת לְדוּכֹן לְשִׁיר בַּעַת הַקֶּרֶבֶת הַקֶּרֶבֶן,
 וְלִמְפָּלַח בְּמִשְׁכַּן וּמִנָּה וּלְעַבּוֹד בְּאֵהֶל מוֹעֵד, הָא שְׁלִים הוּא, וְהָא אֶקְרִי
 קְדוֹשׁ הָרִי הוּא שְׁלֹם וְנִקְרָא קְדוֹשׁ, דְּכֹתִיב וְקִדְשֶׁתָּ אֶת הַלְוִיִּם כְּזֹכֶר לַעֲלִי.
 אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, אֵהָא אֶקְרִי מְטוֹר גַּם הַלּוּיִם נִקְרָאִים טְהוֹרִים, דְּכֹתִיב,
 (במדבר ח, ו) וְטַהַרְתָּ אוֹתָם. וּבְגִין כֵּךְ בְּעִי לְאוֹסְפָא כְּהֵנָּה קְדֻשָּׁה
 עַל קְדוּשָׁתֶיהָ וְלִכְךָ צְרִיךְ הַכֹּהֵן לְהוֹסִיף קְדוּשָׁה עַל קְדוּשָׁתוֹ עַל יְדֵי הַלּוּיִם.

צריך הכהן בשעת הברכה להפריד האצבעות זו מזו ולא יחברם

תֵּאֲנָא, כְּהֵנָּה דְּפָרִים יְדוּי לְמַדְנָה, כִּי הַכֹּהֵן הַפּוֹרֵשׁ יְדֵיו וְנוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו, בְּעִי
 דְּלֹא יִתְחַבְּרוּן אֶצְבָּעָאן דָּא כְּדָא צְרִיךְ לְהַזְהֵר שְׁלֹא יִתְחַבְּרוּ
 אֶצְבָּעוֹתָיו זֶה בְּזֶה, אֲלֵא כָל אֶצְבָּעוֹתָיו תְּהִינָה נִפְרָדוֹת זֶה מִזֶּה, בְּגִין דִּי תִתְּבַרְכוּן בְּתַרְיִן
 קַדִּישִׁין, כָּל חֵד וְחֵד בְּלַחֲזוּדֵי, בְּמָה דְאַתְחֲזִי לִיהָ כְּדִי שִׁיתְבַּרְכוּ כָּל
 הַסְפִּירוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הַנִּרְמְזוֹת בְּאֶצְבָּעוֹת, כָּל אַחַת וְאַחַת לְבִדָּה כְּמוֹ שְׁרֵאוּי לָהּ, כִּי זֶה חֲסֵד וְזֶה גְבוּרָה
 וְכַדּוּמָה. בְּגִין דְּשִׁמְא קַדִּישָׁא בְּעִי לְאַתְּפָּרְשָׁא בְּאַתְּוֹן רְשִׁימִין
 וּבִשְׁבִיל שְׁמֵי הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הוּיָהּ שְׁבִבְרַכַת כְּהֵנִים, צְרִיךְ לְפָרֵשׁ וּלְבַטְּאוֹת כָּל ד' אוֹתוּתָיו מִפּוֹרֵשׁ
 כָּל אַחַת לְבִדָּה, כְּדִי שֶׁהַעֲשֶׂר סְפִירוֹת הַנִּרְמְזוֹת בּוֹ תְּהִינָה רְמוּזוֹת כָּל אַחַת לְבִדָּה, כְּדִי שֶׁכָּל אַחַת
 תִּקְבַּל הַשְּׁפָעָה לְעַצְמָהּ דְּלֹא לְאַעְרְבָא דָּא כְּדָא כְּדִי שְׁלֹא יִתְעַרְבוּ הַהִשְׁפָּעוֹת זֶה בְּזֶה.

וְלֹא יִתְבָּוֶן (נ"א וְלֹא תִבְּוֶן) **בְּאֵינֹן מְלִין** ויכוין הכהן באלו הדברים כדי להשפיע לכל ספירה בפני עצמה כראוי לה, לכן גם האצבעות הרומזות לאלו הספירות צריכות שלא יתחברו, כדי שכל אחת תקבל השפע לעצמה, ולא יתערבו ההשפעות זו בזו.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּעֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיתְבָּרְכוּן עֲלָאי, בְּגִין דִּיתְבָּרְכוּן תַּתָּאי רצה הקב"ה שיתברכו העליונים, כלומר שיקבלו יותר שפע על מה שראוי להם, כדי שיתברכו מהם התחתונים, דהיינו שמהשפע שיקבלו העליונים ישפיעו לתחתונים, **וְיִתְבָּרְכוּן עֲלָאי דְּאֵינֹן קְדִישִׁין בְּקִדּוּשָׁה עֲלָתָה, עַל יְדָא דְּתַתָּאי, דְּאֵינֹן קְדִישִׁין בְּקִדּוּשָׁה עֲלָתָה** ועוד רצה הקב"ה שיתברכו העליונים שהם הספירות הקדושות בקדושה עליונה על ידי הכהנים התחתונים שהם גם כן קדושים בקדושה עליונה, **דְּאֵינֹן קְדִישִׁין מְכַל קְדִישִׁין דְּלַתַּתָּא** שהם קדושים מכל הקדושים שלמטה, דהיינו מן הלוים ומן הישראלים, כי ישראלים הם בתפארת, והלוים בגבורה, והכהנים בחסד, **דְּבִתִּיב, (תהלים קמה, י) וַחֲסִידֶיךָ יִבְרְכוּכָה** פירושו לפי שהם מחסד יברכו כ"ה, כלומר שימשיכו שפע מהחסד למלכות הנקראת כה.

הכהן צריך לדעת את סוד הברכה וכוונותיה קודם שיברך

אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, כָּל כֹּהֵן דִּלָּא יָדַע רְזָא דָּא כל כהן שאינו יודע הסוד של ברכת כהנים, **וְלִמָּאן מְבָרַךְ** ואינו יודע למי הוא מברך, כלומר שאינו יודע שעל ידי ברכתו הוא ממשיך שפע ברכות גם לספירות העליונות, **וְיִמָּאן הִיא בְּרַכְתָּא דְּמְבָרַךְ** ומאיזה מקום הוא ממשיך את שפע הברכות שמברך, **לָאוּ בְּרַכְתָּא דִּילִיָּה**

בְּרִכָּתָא אין ברכתנו פועלת המשכות הברכות למעלה, וְהֵינּוּ דְּכִתִּיב וזהו שכתוב, (מלאכי ב, ז) **כִּי שִׁפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. מֵאִי דַעַת** ושואל על איזו דעת נאמר, ומשיב. **דַּעַת סֵתָם** שהוא התפארת הנקרא דעת (כי בגדלות עולה הת"ת ונעשה דעת), וזה שאמר "שפתי כהן" היינו הברכה שהכהן מוציא בשפתיו, "ישמרו דעת", היינו ישמרו את השמור שהיא המלכות לחברה עם הת"ת הנקרא דעת. ומש"כ **וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ, עֲלָאין, יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ** היינו, העליונים יבקשו מפיו, ושואל. **וּמֵאִי יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ** מה יבקשו מפיו, ואומר **תוֹרָה. תוֹרָה סֵתָם,** הֵיךְ אֲחִידָא תוֹרָה דְּלְעִילָא דְּאֶקְרִי תוֹרָה סֵתָם תורה סתם, ור"ל יבקשו לדעת איך מתייחדת התורה שלמעלה שנקראת תורה סתם, דהיינו סוד יחוד זו"ן הנעשה על ידי שפתי כהן שמברך ברכת כהנים. **דְּתַנִּינָא, תוֹרָה שְׂבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׂבַעֲל פֶּה בְּאֵינוֹן בְּתַרִּין עֲלָאין דְּאֶתְקִרֹן הֵכִי** שלמדנו בברייתא, כי יש תורה שבכתב שהיא בז"א, ותורה שבעל פה שהיא בנוקבא והם אחוזים באותם הספירות העליונות, שהן נקראות תורה שבכתב ותורה שבעל פה. **מֵאִי טַעְמָא** ומה הטעם שהעליונים יבקשו תורה מפיהו, ואמר **כִּי מִלְּאֲךָ יְהוָה צְבָאוֹת הוּא** כי הכהן הוא אות בצבא של מעלה, וניכרת מעלתו בין המלאכים. **וְתַנִּינָא, דְּבַעֲי כְּהֵנָּא לְכוּנָא בְּאֵינוֹן מְלִין דְּלְעִילָא** ולמדנו, שצריך הכהן לכוין בברכת כהנים באותם הסודות שלמעלה, **לִיְחֻדָּא שְׁמָא קַדִּישָׁא כְּמָה דְּאֶצְטְרִיךְ** ולייחד את השם הקדוש כמו שצריך.

אסור להסתכל באצבעות הכהנים בשעה שמברכים לעם

שם דף קמז.

תֵּאֲנֵא למדנו, **אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּשַׁעֲתָא דְּבִהְנָא פְּרִים יְדוּי, אָסִיר**
לִיה לְעַמָּא לְאַסְתַּכְּלָא בִּיה, מְשֻׁם דְּשְׂכִינְתָּא שְׂרִיא

בִּידוּי בשעה שהכהן נושא את כפיו, אסור לעם להסתכל באצבעותיו לפי שהשכינה שורה על

ידיו, כי עשר האצבעות רומזות לעשר ספירות, והם כסא להשראה השכינה. **אָמַר רַבִּי**

יִצְחָק שאל רבי יצחק את רבי יוסי, **אִי הָכִי, פִּינּוֹן דְּלָא חֲמָאן מַה אֲכַפֶּת**

לְהוּ כיון שלא רואים את השכינה, אם כן מה פגם הוא לה אם מסתכלים על אצבעותיו של

הכהן, **דָּהָא כְּתִיב** שהרי כתוב (שמות לג, כ) **כִּי לֹא יֵרָאֵי הָאָדָם וְחִי** ודרשו

חז"ל, **בְּחֵייהוֹן לֹא חֲמָאן, אֲבָל בְּמִיתְתְּהוֹן חֲמָאן** בחייהם אינם רואים את

השכינה, ורק במיתתם רואים. וכאן, אף על פי שהשכינה שורה עליהם, מה איכפת לנו במה

שמסתכלים עליהם הלא אין רואים אותה. **אָמַר לִיה עֵנָה לּוּ רַבִּי יוֹסִי, מְשֻׁם דְּשָׂמָא**

קַדִּישָׁא רְמִיזָא בְּאַצְבָּעֵן דִּידוּי משום שהשם הקדוש רמוז באצבעות ידיו, דהיינו

עשר האצבעות הם כנגד עשר הספירות שהם השמות הקדושים כנ"ל, **וּבְעֵי פֶר נָשׁ**

לְדַחֲלָא וצריך האדם לירא ממנו, **אִף עַל גַּב דְּלָא חֲמָאן שְׂכִינְתָּא, לֹא**

בְּעָאן לְאַסְתַּכְּלָא בִּידֵיהוּ דְּבִהְנֵי ואף על פי שלא רואים את השכינה, עם כל זה

אין להסתכל בידיהם של הכהנים, **בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכְּחוּן עַמָּא חֲצִיפָאן לְגַבִּי**

שְׂכִינְתָּא כדי שלא יהיו העם חצופים כלפי השכינה, כלומר שצריך לחשוב כאילו רואה את

השכינה בעיניו ולכן צריך לירא שלא יזלזל בכבוד השכינה.

בשעת הברכה צריך להיות באימה וביראה ולדעת שבאותו זמן עת רצון גדולה בכל העולמות

תֵּאֲנָא למדנו, **בְּתֵּהִיא שְׁעָתָא דְּבִתְנָא פְּרִים יְדוּי, צְרִיכִין עָמָא**
לְמִיתַּב בְּדַחִילוֹ, בְּאִימָתָא בשעה שהכהן נושא את כפיו, צריכים העם
 לשבת באימה וביראה, **וְלִיִּנְדַּע דִּהֵהִיא שְׁעָתָא, עֵידֵן רְעוּתָא אֲשֶׁתִּבַּח**
בְּכֻלָּהוּ עֲלָמִין וצריכים לדעת שבשעה הזאת עת רצון בכל העולמות,
 ו**מִתְבָּרְכִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְלִית דִּינָא בְּכֻלָּהוּ** ומתברכים העליונים
 והתחתונים, ואין דין שולט בכולם, לכן יזהר האדם שלא יפסיד את הברכות של שעת רצון על ידי
 הסתכלותו באצבעות הכהנים. **וְהוּא שְׁעָתָא, דְּאֲתִּגְלִי סְתִימָא עֲתִיקָא**
דְּעֲתִיקוּן בּוֹעִיר אֲנָפִין וְאֲשֶׁתִּבַּח שְׁלָמָא כְּכֹלָא והיא השעה שא"א שהוא
 סתום וזקן הפרצופים מתגלה ומאיר בז"א, ועל ידי זה נמצא שלום בכל העולמות, וזה שכתוב וישם
 לך שלום.

שלושה פסוקי ברכת כהנים באים להראות אמונה שלימה

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּהֵי תִּלָּת קָרְאִי (דף קמ"ז ע"ב) **רִישִׁיהוֹן יו"ד יו"ד**
יו"ד, י"ב בְּרַכְךָ י"א י"א באלו הג' פסוקים של ברכת כהנים בראשיהם יש
 י' י' י'. **בְּלָהוּ לְאַחֲזָא מְהִימְנוּתָא שְׁלִימָא** כולם באות להראות אמונה שלימה.
 (כלומר לכן יש ג' יודי"ן בראשי הג' פסוקים, להראות שורש הברכות שהם מג' הו"ו"ת של שם ע"ב
 דיודי"ן של החיורתי, או לשם ס"ג של האוירא, או לשם מ"ה של המוחא סתימאדה).
וְלֹאֲתַבְּרָכָא מַעֲתִיקָא מֵאֵן דְּאֲצַטְרִיךְ ושיתברך מעתיקא קדישא מי שצריך
 להתברך, והיינו פרצופי או"א שגם הם צריכים לקבל השפע מלמעלה. ועוד, **יו"ד יו"ד יו"ד יו"ד**

הג' יוד"ן הם, **לְאַתְּבָרְכָא זְעִיר אַנְפִּין מַעֲתִיקָא דְכָלָא** כדי שיתברך ז"א ממני שהוא עתיק מכולם שהוא א"א. כי גם לז"א מגיעות הברכות משורש הברכות שבא"א ולא מאו"א. **וּבְגִין כֵּן יִבְרַכְךָ יְהוָה לְעִילָא** ולכן יברכך ה' הוא למעלה, דהיינו שהכהנים אומרים לז"א, יברכך ה' שהוא א"א, **וְיִשְׁמְרְךָ הוּא לְתַתָּא** וישמרך הוא כאן למטה, כי אחר שקבל ז"א השפע מא"א, ממנו נמשך השפע למטה לתחתונים, **וְכֵן בְּלֶהוּ** וכן כל שאר הפסוקים כנזכר למעלה [ג].

עיונים והארות

לבוש לכ"ב מדות כענין שם מ"ב שפירש בתיקונים שהוא לבוש למ"ב אותיות פנימיות דהיינו חותמא דמלכא על שעוה. והכוונה להוריד השפע בעולם הבריאה ועולם היצירה ששם ההויות מתלבשות באותיות כאלו, וכיוצא בענין שם בן ארבע שיש לו ע"ב הויות ושם מ"ב גם כן ועל דרך זה לכל השמות. ובזה נתבארה שמועה זו בס"ד.

ואם תאמר מה בין שם זה לשם שהיה מזכיר כהן גדול ביום הכיפורים, שהרי ביום הכפורים היה הכהן מזכיר השם הקדוש ולא היו יודעין אותו אלא הצנועים ולא היה מזכירו אלא עשר פעמים ביום הכפורים, וכהן גדול בדווקא. ויש לומר שמתוך פרשת אחרי מות משמע שהיה מזכירו בנקודת יהו"ה (חולם סגול קמץ סגול) והיה מכוון בו כוונה גדולה והיה מבליע בו צרופים ועניינים אחרים. אמנם בכל יום היה הכהן מזכירו בניקוד כזה: יהו"ה (שוא קמץ חולם) והיא כניקוד אדנ"י וניקוד צבאות. וענין זה מוכרח במקומות אחרים. מהרמ"ק זלה"ה.

[ג] **אוי** ירצה כ"ב אותיות הנכללות בשם כ"ב זהו אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם. והוא שם קדוש יוצא מברכת כהנים נקרא שם בן כ"ב כחו גדול להשמעת תפלה ולתת לחם לאכול ובגד ללבוש ולהציל מכל צרה וצוקה. וארבע סגולות אלו נרמזות בו ממש: אנקת"ם לשון שמע אנקתם להשמעת תפלה. פסת"ם לשון יהי פסת בר בארץ לתת לחם לאכול. פספסי"ם לשון ועשה לו כתונת פסים לתת בגד ללבוש. דיונסי"ם לשון דין וניסים דין באויבים וניסים לעזרתם של ישראל. והיינו להציל מכל צרה וצוקה. וארבעה שמות אלו אינם שמות של מלאכים כלל אלא שמותיו של קוב"ה, בהם נרמזים כ"ב מדות של רחמים הנזכרים ובשתוף מקורם פועלים בחזקה. והוא ממש כשם ע"ב ושם מ"ב. ואפשר שעליו היה מכוון גם כן הכהן. והנה נמצא שיש לברכת כהנים מדרגות ראשונה בשם יו"ד ה"י וי"ו ה"י, ומורידו לשם יו"ד ה"א וא"ו ה"א דהיינו הכתר בתוך החכמה, ואחר כך מוריד הכל לשם יהו"ה ושם כולל י"ג תיקוני אריך אנפין ותשע תיקוני זעיר, ואחר כך רומז בשם כ"ב אותיות מפני שהם

מי שיבקש רחמים בתפלתו מתוך צערו מתהפך לו הדין לרחמים

וְתֹאנִי תִּנָּא קַמִּיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן וּלְמַד הַתְנָא לִפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָאִי מָאן
 דְּמַצְעַר בְּחֻלְמִיה מִי שְׁמַצְטַעַר מַחְלוּמוֹ עַל יְדֵי שְׂרָאָה חִלּוּם רַע, לִיתִי
 בְּשַׁעְתָּא דְּכַתְּנִי פְּרָסִי יְדִיָּהוּ, וְלִימָא יבא בשעה שהכהנים פורשים את ידיהם,
 וַיֹּאמֶר תַּפְלָה זוּ רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שְׁלֹךְ וַחֲלוּמוֹתַי שְׁלֹךְ וְכוּ'. אֲמַאי
 וּמִדּוּעַ דּוֹקָא בְּשַׁעַת בְּרַכַּת כַּהֲנִים. מְשׁוּם דְּהָתִּיא שַׁעְתָּא אֲשַׁתְּכַחוּ רַחֲמֵי
 בְּעֻלְמִין כְּלָהוּ מְשׁוּם שְׁבַשְׁעָה הָהִיא נִמְצְאִים רַחֲמִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּמָאן דִּיבְעִי
 צְלוּתִיה בְּצַעְרֶיהָ, אֶתְהַפֵּךְ לִיה דִּינָא לְרַחֲמֵי וּמִי שִׁיבֶקֶשׁ רַחֲמִים בְּתַפְלָתוֹ

מתוך צערו, מתהפך לו הדין לרחמים, כי על ידי ברכת כהנים נמשכים רחמים כנ"ל.

וְשָׁמוּ אֶת שְׁמִי. מַחוּ הַפִּירוּשׁ וְשָׁמוּ אֶת שְׁמִי. אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה,
 יִתְקַנּוּ אֶת שְׁמִי. בְּמָה דְּכַתִּיב כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב, (במדבר ד, יט) וְשָׁמוּ אוֹתָם
 אִישׁ אִישׁ עַל עֲבוֹדָתוֹ וְאֵל מִשְׁאֹו שְׁפִירוּשׁוֹ שִׁיתְקַנּוּ וְיִסְדְּרוּ כָל אִישׁ וְאִישׁ עַל
 עֲבוֹדָתוֹ, וְכֵן כָּאֵן מִשְׁכ"כ וְשָׁמוּ אֶת שְׁמִי, הֵינּוּ. לְאַתְקַנָּא בְּבִרְכַּתְהוֹן בְּתַרְיִן
 דִּימִינָא לְיִמִּינָא שֶׁהַכֹּהֲנִים יִתְקַנּוּ אֶת שְׁמִי בְּבִרְכּוֹתֵיהֶם, וְהֵינּוּ אֶת הַסְפִּירוֹת שֶׁל קו יָמִין
 יִתְקַנּוּ לִימִין, דִּהֵינּוּ בַּפְּסוּק יִבְרַךְ ה' יִכּוּנוּ לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע לְקו הַיָּמִין לז"א, וְכַתְּרִין
 דְּשִׁמְאֵל לְשִׁמְאֵל, בְּדָקָא חֲזִי וְיִתְקַנּוּ בְּבִרְכּוֹתֵיהֶם הַסְפִּירוֹת שֶׁל קו שְׂמָאל
 לְשִׁמְאֵל כְּרָאוּי לְהִיּוֹת, דִּהֵינּוּ בַּפְּסוּק יָאֵר ה' יִכּוּנוּ לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע לְקו הַשְּׂמָאל, וּבַפְּסוּק יֵשָׁא ה'
 יִכּוּנוּ לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁפַע לְקו הָאֲמֻצָּעִי. דְּבַעֲיָא דְּלֹא יִטְעוּן בְּהוֹן וְצִרִיכִים הַכֹּהֲנִים

להזהר שלא יטעו בהם, כי יש שמתברכים מקו ימין ויש מקו שמאל, ואם יטעו בכוונה אז לא יחולו הברכות, **לְאַתְקַנָּא כְּלָא, בְּגִין דִּי תִּתְּבָרְכוּן עַלְאִין וְתִתְּאִין** ועל ידי כל הג' פסוקים יכוונו לתקן את כל הג' קוים של ז"א, כדי שמשם יתברכו העליונים והתחתונים.

וְאִי יַעֲבְדוּן הָבִי ואם יעשו כך להמשיך הברכות לעליונים ולתחתונים, **מֶה בְּתִיב.**
וְאִנִּי אֲבָרְכֶם אז יקוים בהם מש"כ ואני אברכם. **לְמַאן** ושואל למי יברך הקב"ה, ואומר **לְאִינוּן בְּתִנִּי** לאותם הכהנים המברכים את ישראל, **דְּבְתִיב,** שכתוב בשעה שברך יצחק את יעקב (בראשית כז, כט) **וּמְבָרְכֶיךָ בָּרוּךְ, וּבְתִיב** וכשבירך הקב"ה לאברהם אבינו כתוב (בראשית יב, ג) **וְאֲבָרְכָה מְבָרְכֶיךָ. אִינוּן מְבָרְכִין לְעַמָּא** אלו הכהנים המברכים את העם, **וְאֵנָּא אֲבָרְךָ לְהוּ** ואני אברך אותם. **וּלְפִיכָךְ בְּתִיב וְשָׁמוּ** שהוא לשון תיקון, **וְלֹא בְתִיב יֹאמְרוּ, אוּ יוֹכְרוּ** ולא כתוב יאמרו או יזכרו.

צריך הכהן לברך מתוך שמחה ועין טובה ובאהבה גדולה

תֵּאנָא למדנו, **כָּל בְּהֵן דְּלֹא רַחֲמִין לִיה עַמָּא, לָא יִפְרוּם יְדוּי** כל כהן שאין העם אוהבים אותו, ואין רצונם להתברך על ידו, לא ישא את כפיו. **וְעוֹבְדָא הָוָה בְּחַד בְּהֵן דְּקָם וּפְרִים יְדוּי, וְעַד דְּלֹא אֲשָׁלִים, אֲתַעְבִּיד תְּלָא דְנִרְמִי** ומעשה היה בכהן אחד שנשא את כפיו, ועד שלא השלים את ברכת כהנים נעשה גל של עצמות. **מֵאִי טַעְמָא** מהו הטעם שנענש, ואמר **מִשּׁוּם דְּלֹא בְרִיךְ בְּחִיבוּתָא** לפי שלא ברך באהבה ובחיבה. **וְקָם אַחֵר וּפְרִים יְדוּי**

וּבְרִיךְ, וְאַתָּה תִּקַּן הַחַוָּא יוֹמָא וקם כהן אחר ונשא את כפיו וברך ברכת כהנים, ונתקן ונתברך היום ההוא. כָּל בֵּיחַן דְּהוּא לָא רָחִים לְעַמָּא, או עַמָּא לָא רָחִמִין לֵיהּ, לָא יִפְרוּם יְדוּי לְבִרְכָא לְעַמָּא כל כהן שאינו אוהב את העם, או שאין העם אוהבים אותו, לא ישא את כפיו לברך את העם, כי אינו יכול לברך בלב טוב ובעין טובה, דְּבִתִּיב, (משלי כב, ט) טוֹב עֵין הוּא יְבוּרָךְ ודרשו חז"ל אֵל תִּקְרִי יְבוּרָךְ, אֵלֹא יְבוּרָךְ אל תקרי יבורך דהיינו מאחרים, אלא יברך, שהוא זה שראוי לברך את האחרים היות ויש לו עין טובה.

מאמרי הפרשה

"נָשָׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גְרִשׁוֹן גַּם הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם" (ד, כב).

מעלת השבת שלאחר חג השבועות

הנה ידוע הוא שבדרך כלל שבת פרשת נשא יוצאת אחרי חג מתן תורתנו הקדושה, והשבת ניתנה לנו במרה, עוד לפני מתן תורה. והנה כתבו התוספות (שבת פז: ד"ה אתחומין) כי השבת עליה נצטוונו במרה, לא היו בה דינים והלכות כמו שנצטוונו לאחר מכן במעמד הר סיני. ונחלקו רבותינו בזה, לדעת ה'פני יהושע', במרה עדיין לא נצטוונו על איסור הוצאה ותחומים, ורק במתן תורה נוספו איסורים אלו. ואילו לדעת בעל ה'טל אורות' הקדמון, במרה היה ציווי רק על השביתה בלבד, בלי פרטי המלאכות - אשר הם ניתנו לנו מאוחר יותר בהר סיני.

נמצא, כי לאחר מתן תורה - זו השבת הראשונה ששמרו עליה בכל פרטיה וקדווקיה. ואם כי לביל שבת כאשר עדיין לא ניתנה תורה - עדיין קיימה כפי שנצטוו במרה, אמנם בבוקר

יום השבת כבר ניתנה התורה, וקיימוה כמצוותה. ובפרט לדעת רבי אברהם אבן עזרא, הסובר שכבר ניתנה תורה בערב שבת, נמצא שקיימוה בדקדוקיה ופרטותיה כבר מליל שבת. ועל כן השבת שלאחר השבועות - היא השבת הראשונה אשר נשמרה כדת. (מפרשים).

היו נשאים בירושלים עד שבת לאחר השבועות

מהר"א מבעלזא זי"ע היה אומר, כי הטעם לכך שהחסידים קוראים לשבת זו "שבת נאך-שבועות" [השבת שלאחר שבועות], הוא ע"פ מה שכתב הרדב"ז (חלק ו', ב' אלפים קעח) לבאר ע"פ דברי הגמרא בסוף חגיגה (כו:): האומרת שכאשר עלו ישראל לרגל - היו מראים לישראל חיבתם לפני המקום, בכך שהיו רואים את לחם הפנים סמוך לסידורו כשהוא עדיין חם, "לחם חום כיום הלקחו" (שמואל א' כא, ז). והיו מוציאים את השלחן ומקרבים אותו עד לסוף ההיכל למקום שמותר להוליכו שם.

והקשה הריטב"א, האיך היו יכולים לראות שהלחם עדיין חם? ותיירץ, כי ראו את ההבל היוצא מהלחם. אמנם הרידב"ז פירש, שאותם אלפי הכהנים שקבלו את חלקם מלחם הפנים, נתנו לעם לנגוע בו, ולהיווכח כי הוא עדיין חם.

אמנם העיר על כך הרדב"ז, כי בשלמא בפסח וסוכות בהם יש שבת חול המועד, היו יכולים לראות את החיבה הזאת. אך בשבועות בו אין שבת-חול המועד, הרי לא היו יכולים לראות חיבתם לפני המקום, שכן הכהנים לא קבלו אז את חלקם בלחם הפנים, אשר היה מתחלק מדי שבת בשבת?

אמר על כך מהר"א מבעלזא, כי התשובה היא, שמחמת כן, היו החסידים ואנשי מעשה נשאים בבית המקדש עד לשבת שלאחר שבועות בכדי ליזכות ולראות את חיבתם לפני המקום, ובוזה היו מחנכים את בניהם ומראים להם כמה אנו חביבים אצל המקום. ולא עוד, אלא אפילו בזמן בית שני, כאשר כבר היה חושך גדול, והיו צדוקים וכדו', אעפ"כ ראו עין בעין כי השכינה שורה בישראל, בכך שהלחם נשאר חם לאחר כמה ימים על השולחן. נמצא לפי זה, כי החיבה היתה ניכרת במיוחד בשבת שלאחר שבועות. ולכן קישרו את השבת הקרובה לחג שקדם לה.

ובענין זה, אמר עוד הרה"ק רבי אברהם יעקב מסאדיגורה זצ"ל, כי קדושת חג השבועות חופפת היא לקדושת השבת, שהרי עצרת יש לה תשלומין כל שבעה. נמצא, כי בזו השבת היו בני ישראל עדיין אוכלים שלמי חגיגה, והוא ממש כמו שבת חול המועד.

זו הסיבה איפוא, שרק השבת שלאחר שבועות כונתה כך, ולא השבתות שלאחר סוכות ופסח, כי דוקא בשבת זו ישנה שייכות עדיין לחג השבועות.

לאחר מתן תורה אנו מראים את השמחה בתורה

פרשת "נשא" נקראת בדרך כלל בשבת שלאחר חג מתן תורה. נִשְׁמָה מבטא את המעלה הנפלאה שלימוד התורה מקנה לאדם. **נשא** - מלשון התנשאות, התרוממות, התעלות. כי לאחר שזכינו לקבל את המתנה הגדולה שאין כמותה, והתרוממנו ונִשְׁאָנו למעלה למעלה לפסגות חדשות שאין כמותן, אנחנו צריכים להראות לבורא יתברך כמה אנחנו שמחים בתורה ועוסקים בה, ויודעים ומכירים שכל עיקר חיינו הוא בתורה הקדושה, כמו שאנו אומרים בתפילת ערבית: כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה.

ובספר "מעלות התורה" מביא על כך משל נפלא: ידמה בנפשו, אילו מלך גדול ונורא ראה אדם אחד מוטל באשפה, מוכה ומסובב בכל מיני ייסורים וחלאים רעים, וחסר בכל מיני חסרונות. ונשא האיש הלז חן בעיני המלך, וציווה לרחצו מכל הלכלוך שעליו, וריפא אותו מכל תחלואיו, עד שנעשה בריא ושלם בכל אבריו. והלביש אותו לבוש יקר, ועיטר אותו בכמה אבנים טובות ומרגליות, ומסר לו את כל גזיו. וציווה שתהיה כל הנהגת המלכות על ידו, ונתן לו את בתו לאשה, וגידלו על כל השרים ועבדי המלך, עד שציווה לכל גדולי המלכות לשמש לפניו בבגדי יקר ככל אשר יחפון.

והנה, בעוד שהוא מלוכש בבגדי מלכות ומעוטר באבנים טובות, וכל גדולי המלכות הולכים לפניו ומאירים לו בלפידים, באותה שעה - ראה תינוקות מטפחים באשפה ולוקטים אבנים ומשחקים, ואז נתקנא בהם ופרש מהתהלכה המלכותית, ישב עמם באשפה והצטרף למשחקם.

היש קץ לענשו, שביזה כבוד המלך ומשרתיו עושי רצונו?! כיצד לכלך הוא את בגדי היקר שעליו וזלזל במעמדו, ובעט במתנת המלך בהעדיפו משחקי זאטוטים באשפה!

עד כאן המשל. והנמשל:

נקדים ונאמר: זכות גדולה, אך גם אחריות גדולה, נתגלגלה לידנו, מסמיכות חג השבועות, חג מתן תורה - לשבת קודש. אמת, הכל חייבים בתלמוד תורה בכל ימות השנה, וחייבים לקבוע עיתים לתורה, אבל רבים טרודים על המחיה ועל הכלכלה, ורואים עצמם כאנוסים.

ששה ימים טרודים אנו במלאכתנו, ובשבת - מה? בשבת, עיפים אנחנו מעמל השבוע. תירוצן דחוק הוא, אך תירוצן. ברם עתה, כאשר חוגגים אנחנו את חג מתן תורתנו, ומודים אנחנו על היקרה שבמתנות, הנפלאה שבתשורות, בזאת נבחן האם פינו ולבנו שווים. האמנם שמחים אנחנו בתורה ובלב שלם מודים על נתיתה. השבת שאחרי שבועות, שבת שאחרי יום חג ומנוחה, איננו עיפים בה, איננו מותשים, ובזה נבחן האם נקדיש אותה לתורה, או נפנה, חלילה, למשחקי הילדים, בטלה וקריאת עיתונים... (מעין השבוע).

הפרשה וה'זוהר' הארוכים ביותר

מספר הפסוקים בפרשת נשא הם קע"ו, ריבוי הפסוקים שבפרשה, אומר בעל החידושי הרי"ם זצ"ל, בא להורות על החיבה היתירה אותה רוחשים ישראל לתורה, שמיד לאחר מתן תורה, מרבים הם בקריאה ובלמוד התורה הקדושה. וכן הזוהר הקדוש על פרשה זו הוא הארוך ביותר, יש בו את כל האדרא רבא אשר כולל בתוכו את כל סודות התורה, וממנו נתחבר כל ספר "עץ חיים" למורינו רבי חיים ויטאל זצ"ל.

והנה, בכח קע"ו פסוקים שבפרשה זו, מכניעים הקלי' דעשו ששמו אלוף 'צפ"ו' (כדאיתא בקב הישר פכ"ב בשם המקובלים), העולה בגימטריא קע"ו. (אוצרותיהם של צדיקים פרשת נשא, בשם הרה"ק דוד מסקווירא זצ"ל).

ולמרבה הפלא מצאנו עוד, כי מנין הפסוקים במזמור קי"ט בתהלים - שהוא הארוך ביותר, הוא גם קע"ו. וכן הוא מנין הדפים במסכת הגדולה ביותר בש"ס - בבא בתרא. גם ה'מדרש רבה' הארוך ביותר הוא בפרשת נשא, ויש בו קע"ז פיסקאות. וכן ההלכות הכי ארוכות בשולחן ערוך, הם הלכות שבת הכוללים גם הלכות עירובין ותחומין, ויש בהם יחד קע"ה סימנים. אשר עם הכולל עולים קע"ו. ניתן להוסיף, כי מספר קרוב לזה נמצא בחלק השולחן ערוך הקצר ביותר, שהוא חלק אבן העזר, ויש בו קע"ח סימנים. והוא פלאי.

מסירות נפש ללימוד התורה

הנה עתה אנחנו נכנסים אל תוך חדשי הקיץ, אשר בהם הלילות קצרים והחום גדול מאוד, נופלת על האדם חולשה ועייפות, והיצר הרע מראה לאדם כי קשה לו ללמוד, וא"כ צריכים אנחנו להתחזק וללמוד בחשק ולא להתעצל.

זכר אמרו חז"ל (אבות פ"ד משנה ט) "כל המקיים את התורה מעוני - סופו לקיימה מעושר". כלומר, המקיים את התורה מעוני, שיש לו עיניים ומניעות ובכל זאת לומד תורה, סופו לקיימה מעושר - בלי מניעות ובלי בעיות וייסורים.

זה עתה, בחג השבועות, ראינו כיצד משה רבנו עלה למרום, והתווכח עם המלאכים, וכה אמר להם: כתוב בתורה לא תרצח לא תנאף וכו', כלום יצר הרע יש בכם? הראנו לדעת, כי התורה לא ניתנה למלאכים הרוצים להשתעשע בה, אלא רק לבני האדם שיש להם מלחמה עם יצרם הרע, ועל כן אמר להם משה: אם לכם המלאכים אין יצר הרע - אות הוא כי לא ראוייה התורה להינתן לכם.

ויש ללמוד מכאן, שהאדם צריך ללמוד תורה גם כאשר היצר אומר לו שלא ילמד, וממציא לו כל מיני תירוצים ופיתויים בכדי לבטלו מן הלימוד, כי תפקידו הוא להתגבר על הכל וללמוד, כי זו היא מעלת האדם על המלאכים.

זכמו שאומר הזוהר הקדוש (ח"א הקדמה ד; יא, קו; ועוד): בעי בר נש לאשתדלא באורייתא יממא ויליליא. אינו אומר 'ללמוד' [-למילף], אלא 'להשתדל', ופירושו הוא להיאבק עם היצר הרע. ולא ילמד רק כאשר יש לו חשק גדול לתורה, וכשהוא שמח בלימוד ומשתעשע בתורה, ואילו כאשר אין לו חשק, עוזב הוא את התורה ואינו לומד - אלא צריך להיאבק עם היצר הרע, ותמיד ללמוד עם כל המניעות. ומוסיף הזוהר הקדוש, כי מי שנוהר בזה, זוכה לחיים, עושר וכבוד בעולם הזה ובעולם הבא.

גם זוכה שהמלאך מט"ט מלווה אותו בלילה לעולמות העליונים, ומעלה את נשמתו לפני הקב"ה, ואומר לפניו: נשמה זו עסקה היום בתורה הקדושה! והמלאכים באותה שעה שותקים מלומר שירה, והקב"ה מברך את אותה הנשמה.

וידוע, כי בזמן קבלת התורה פרח נשמתן של ישראל, והקב"ה הוריד טל של תחיה והיה מחיה אותם. ויש להבין, מדוע לא נתן להם מתחילה את הכח לעמוד בזה, ומדוע היו צריכים למות ורק אח"כ להחיות אותם? אלא ללמדנו, כי האדם צריך לשקוד בתורה וללמוד, ולמסור עצמו לכך עד שיעור שתפרח נשמתו, וידע שאם מגיע לו חיים - הקב"ה יחיה אותו שוב.

וענין זה של מסירות נפש - ללמדנו מרות המואביה. שכן ערפה, אע"פ שרצתה להידבק בעם ישראל, מכל מקום לא מסרה את נפשה על כך, ולכן יצא ממנה גלית הרשע. ולעומתה רות אחותה, שעשתה מסירות נפש ועזבה את כל תענוגי בית אביה - מלך מואב, ודבקה בנעמי

ובעם ישראל, זכתה להביא לעולם את דוד המלך שממנו עתיד לצאת משיח צדקנו. א"כ גם אנחנו צריכים למסור את עצמנו על התורה בכל הכוח וגם כשיש קשיים, כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה.

אליהו הנביא והצייד

ומספר המדרש (ילקוט שמעוני נצבים רמז תתק"מ), כי אליהו הנביא פגש בצייד המבלה ימיו בטוויית חבלים מפשתן, באריגת רשתות, חפירת שוחות והטמנת מלכודות, ואת הלילה במארבים ובהמתנה לחיות. איש פשוט, תם וישר, הנהנה מיגיע כפיו. ופנה אליו בשאלה מפתיעה: מדוע אינך לומד תורה?

נשמע מוזר. כך חשב גם הצייד. הוא - ולימוד תורה?! התורה הרי ניתנה לרבנים, ואילו הוא אדם פשוט - מתפלל, מניח תפילין, שומר שבת, כשרות, טהרה. מה עוד רוצים ממנו?

אך אליהו הנביא אינו מרפה: מדוע אינך לומד תורה?

"בינה לא ניתנה לי מן השמים", משיב האיש. ללמוד תורה זה להתפלפל, להקשות, לתרץ. אין לי ראש לזה.

הוא לא צדק, כמובן. ללמוד תורה זה גם להשתתף בשיעורי תורה, לדעת עוד מדרש, עוד פסוק, עוד משנה. כל ידיעה היא אוצר, אבל כל זה בזמננו, כאשר יש שיעורי תורה לרוב, וספרים בכל רמה, וקבצי שמע. בזמנם, התורה שבעל פה נלמדה ממש בעל פה, שינונה והעמיקו בה. והוא - לא בנוי לזה. כישרון - אין לו, זיכרון - גם לא.

שאל אותו אליהו הנביא: ומי לימד אותך לטוות חוטים ולארוג רשתות? מי לימד אותך את אורחות חייהם של החיות, על פיהם אתה מכין את המארבים? מי לימד אותך לחפור שוחות ולהטמין מלכודות? מי לימד אותך להסוות אותן באומנות? **אה,** זה... בינה ניתנה לי לכך מן השמים.

אמר לו אליהו הנביא: ישמעו אזניך מה שפיך מדבר! לעסוק בצרכי הפרנסה - ניתנה לך דעה, אבל לעסוק בעסקי הנשמה - לא ניתנה לך דעה?! להשיג את צרכי העולם הזה, הבלים ונפסדים, עזרו לך, ולהשיג את נצחיות חיי העולם הבא - לא יעזרו לך?!

הלומד תורה שכינה כנגדו

ובשעה שהאדם עוסק בתורה, צריך הוא ללמוד בחשק גדול ולשתף את הקב"ה בלימודו - ללמוד עם השכינה הקדושה, מתוך קדושה. כי כאשר יחשוב שהשכינה כנגדו, או אז יהיה לו כח להתגבר על העצלות והחולשה.

זבוח פירשו את מאמר המשנה (אבות פ"ג משנה ח): כל השוכח דבר אחד ממשנתו, מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו. פירוש, אם שוכח את ה"אחד" שהוא הקב"ה, ממשנתו - מלימודו, כלומר, אפילו שהוא עוסק בתורה אך אינו משים לבו שהשכינה כנגדו, הרי זה מתחייב בנפשו.

וכן אמרו (חגיגה ט): אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד. כי אפילו למד מאה פעמים, אין זה נחשב לכלום, אם אינו לומד עם הקב"ה הנקרא 'אחד'.

ולכן עתה בימים הללו, צריכים אנחנו כח גדול ללמוד בחשק ולהתגבר על המכשולים, ולא ללכת אחר המותרות. וכמו שאמרו רז"ל (הובא בתוספות כתובות קד. ד"ה לא נהנית): עד שאדם מתפלל שיכנסו דברי תורה בתוך מעיו, יתפלל שלא יכנסו בו תאוות ומותרות.

הרוצה לזכות לכתר תורה

כתב הרמב"ם (הל' ת"ת פ"ג ה"א) וזו לשונו: בשלשה כתרים נכתרו ישראל, כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות. כתר כהונה זכה בו אהרן שנאמר וכו', כתר מלכות זכה בו דוד שנאמר וכו', כתר תורה הרי מונח ועומד ומוכן לכל ישראל, שנאמר (דברים לג, ד): תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב, כל מי שירצה יבא ויטול. עכ"ל.

"כתר תורה" - הוא שלימות התורה. בהיותו שלם בתורה, ללא פגם וללא חלל כלשהו. ולשלימות זו עלינו לשאוף, וזו צריכה להיות השקפת חיינו, ליזכות לשלימות התורה, להרגיש כי הם חיינו ואורך ימינו. ושלימות זו היא, הן בקנין כל התורה כולה, אשר לכך צריכה להיות שאיפתנו, והן במ"ח הדברים אשר התורה נקנית בהן.

יקרה היא מפנינים

וממשיך הרמב"ם (שם הלכה ב): אמרו חכמים ממזר תלמיד חכם - קודם לכהן גדול עם הארץ שנאמר (משלי ג, טו): יקרה היא מפנינים, מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים. כלומר, שהיושב ועוסק בתורה, יקר הוא יותר מעבודת הקודש המופלאה, הנעשית אחת בשנה בצום יום הכפורים, בבגדי לבן בקודש הקדשים. ואיזו חרדה תיפול על הלומד כשיתבונן בזה, כמה יקר הוא עתה בעיני ה', בעת עוסקו בתורה.

תלמוד תורה שקולה כנגד כל המצוות

ושם (הלכה ג), כתב עוד: אין לך מצוה בכל המצוות כולן שהיא שקולה כנגד תלמוד תורה אלא תלמוד תורה כנגד כל המצוות כולן שהתלמוד מביא לידי מעשה, לפיכך התלמוד קודם

למעשה בכל מקום. עכ"ל. ולכן, רק מצוה שאי אפשר לעשותה ע"י אחרים דוחה תלמוד תורה. **ושמא** תעלה מחשבת פיגול על לב האדם, ויאמר שאינו מתאוה לכתר התורה ולמעלה ולמצוה הגדולה והמופלאה שלה, אלא די לו שרק לא יחטא, ויהיה בן אדם פשוט וכו', לזה אומר הרמב"ם (שם הלכה ה): תחילת דינו של אדם אינו נידון אלא על התלמוד. כלומר, אי אתה בן חורין להיבטל ממנה, ועל כרחך חייב אתה לשאת עליך את עול התורה.

כעת, כאשר אתה נושא עליך את עול התורה - עשה זאת מאהבה, לא כמי שהכריחוהו לכך. כי הזכיה בשלימות כתר התורה, היא כפי האהבה לתורה. משל למלך המרבה במתנותיו למי שמחשיב אותו, מחבבן ומשתוקק להן, ולא למי שמראה שאינן כ"כ חשובות לו.

המפריע הגדול בעליה בתורה

עוד תנאי עיקרי קובע הרמב"ם (שם בהלכה ו), כי מי שנשאו לבו לקיים מצוה זו כראוי, ולהיות מוכתר בכתר תורה, לא יסיח דעתו לדברים אחרים. כי היסח הדעת הוא המפריע הגדול בלימוד ובעליה בתורה, שכן רק עם מחשבה מרוכזת אפשר להשכיל ולהבין, כולי האי ואולי. לא כן אם המחשבה מפורזת, שאז הרהורי התורה בטלים ברוב הרהורים בטלים.

והנה, מדת היסח ה"דעת" - תלויה היא ב"דעת" האדם. כי אדם שיש לו מיעוט הדעת, כגון ילד - מסיח דעתו ע"י כל דבר הכי קטן. לא כן אדם בינוני, הצריך סיבה יותר חזקה להסיח דעתו מהלימוד. ואילו האדם השלם, לא יסיח אותו שום דבר מדעתו בתורה.

וכה כתב באגרות החזון איש (אגרת ג): "ללמוד שעה אחת ולהפסיק שעה אחת הוא קיום התוהו האפס וההעדר, הרי זה זורע ושולח עליהם מים לסחפן, עיקר הלימוד הוא התמידי הבלתי נפסק, בלימוד התמידי הוא סוד הקדושה, וזה שעושה תורתו קרעים קרעים אסף רוח" עכ"ל.

עוד כתב הרמב"ם שם (הלכה ו): כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל וכו'. ולכאורה הכוונה בכך, שאפילו אם אין לו אלא פת במלח - יסתפק בזה ואל יתבטל מהתורה. אבל לא כן הוא, אלא דווקא אם "פת במלח תאכל", אזי אפשר לקנות את התורה. ראשית, מפני שע"י זה דעתו מוסחת מהגשמיות ונוטה יותר לרוחניות, ושנית מפני שמיעוט הנאות הגוף, הוא מ-מ"ח הדברים שהתורה נקנית בהן.

אין מקום לרוחניות וגשמיות יחד

דבר זה ביארו המהר"ל (נצח ישראל פ"ז), שלבו של האדם אינו מחזיק רוחניות וגשמיות יחד. כי כשם שאי אפשר לכלי להחזיק בתוכו בבת אחת אש ומים, מפני שהם שני הפכים, כן

לב האדם שהוא משכן הבינה, אינו מחזיק שתיהן. אלא או שלבו מתאווה לתאוות הלב, או שלבו מלא אהבת תורה ויראת שמים.

ועל זה בא הפסוק ואומר (דברים ד, ט): "בשמים ממעל" - במה שנוגע לרוחניות שהם ענייני השמים - אל תסתפק במועט, אלא שיהיה לך 'קנאת סופרים' שהיא 'תרבה חכמה', ותסתכל על אלו שגדולים ממך ותשאף לגדול ולהיות כמותם. אבל "ועל הארץ מתחת" - בענייני הארץ והם הדברים הגשמיים תסתכל "מתחת" - על אלו שפחותים ממך ולא תרבה את תאוותך כל הזמן להוסיף עוד אלא להסתפק במה שיש לך.

עוד יסוד גדול כותב הרמב"ם (שם הלכה ט): דברי תורה נמשלו כמים שנאמר הוי כל צמא לכו למים, לומר לך מה מים אינם מתכנסין במקום מדרון אלא נזחלין מעליו ומתקבצים במקום אשבורן כך דברי תורה אינם נמצאים בגסי הרוח וכו'. ולכאורה צריך ביאור, מהי השייכות בין מידות לבין שלימות קנין התורה. בשלמא כשרונות ויגיעה בתורה נחוצות הן, אבל מה מועילות המידות? ועוד, מדוע בין מ"ח קניני התורה נמנים גם ענייני ענוה טהרה ומידות? ההסבר לזה הוא, כי המידות הטובות ובראשן הענוה, הן תנאי עיקרי לקנין התורה. מכיון שהתורה היא מתנת אלוהים, והרי היא ניתנת רק לראוי אליה.

והנה חוזר הרמב"ם (בהלכה יב) על תנאי מיעוט הנאות הגוף, וכה הוא כותב: אין דברי תורה מתקיימין במי שמרפה עצמו עליהן, ולא באלו שלומדין מתוך עידון ואכילה ושתייה, אלא במי שממית עצמו עליהן וכו'.

ונראה, שכונתו להשמיענו כאן, שאין דברי תורה נחקקים ו"מתקיימים" אצל האדם באופן שיזכה לזכרם לטווח ארוך, אלא באופן של פת במלח וכו'.

וגם אחרי שילמד וייעשה תלמיד חכם - לא ייגרר אחר תענוגי עולם הזה, כי חס ושלום התורה שלמד תפרח ממנו, כמו שמצינו (שבת קמז): ברבי אלעזר בן ערך, שהגיע למדינת 'פרוגיתא' [פירש"י: מדינה שיינה משובח] ונמשך אחר היין והרחיצה, ונעקר ממנו תלמודו, וכשחזר למקומו, העלוהו לקרוא בתורה, ובמקום 'החודש הזה לכם', קרא: 'החרש היה לכם'. ולא לחנם סיפרו זאת חז"ל, אלא להודיענו עד כמה גדול נזק תענוגי עולם הזה, עד שאפילו לגדולי עולם יכול להזיק מאד, רחמנא-ליצלן.

תורתו עיקר ומלאכתו טפל

משל למה הדבר דומה, לאדם שהוריש לשני בניו שטח אדמה, האחד היה חכם והשני היה טיפש. החכם היה עובד באיזה עסק, וכשהיה חוזר בלילה - היה עובד בשדה, משראה

שיש לו כדי מחיה ליום, עבד רק באדמתו, עד שבמשך כמה שנים נטע שדה גדול והתפרנס ממנו בריווח. ברם אחיו, כאשר ראה שהעבודה בשדה גוזלת את זמן עסקו - התחיל להזניח, עד שבמשך הזמן עלתה כולה קמשונים והתמלאה אבנים וקוצים, ולא הוציא ממנה כלום.

והנמשל הוא: האדם בעולם הזה צריך לחשב דרכיו ולנצל את הזמן לרוחניות, וגם יעבוד קצת כדי מחייתו, אבל העיקר יהיה אצלו לסגל לעצמו תורה ומצוות, ויעשה את התורה עיקר העיקרים ויקדיש לה את כל זמנו. לא כן הטיפש, כאשר רואה שאם ילמד לא יוכל להרוויח כסף, תיכף עוזב את התורה והולך לעבוד, ולבסוף כשנפטר מן העולם - יוצא בלא כלום רק עם שדה מלאה בקוצים ואבנים.

קבלת התורה כוללת שני דברים: גם ללמוד את התורה כדי שנדע איך לקיים את המצוות, וגם את מצוות תלמוד תורה שהוא ענין בפני עצמו, ללמוד ולעסוק בתורה ולא להרפות ממנה. וכמו שכתב הרמב"ם (הלכות ת"ת פ"א ה"ח): כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה בין עני בין עשיר בין שלם בגופו בין בעל יסורין, בין בחרו בין שהיה זקן גדול שתשש כחו, אפילו היה עני המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים, ואפילו בעל אשה ובנים חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה שנאמר (יהושע א, ח): "והגית בו יומם ולילה".

יגעתי ומצאתי תאמין

ונתבונן קצת בדברי חז"ל, מהי הדרך שאנחנו צריכים לעסוק בתורה:

ישנו מאמר בגמרא (מגילה דף ו:), אמר רבי יצחק: אם יאמר לך אדם יגעתי ולא מצאתי - אל תאמין, לא יגעתי ומצאתי - אל תאמין, יגעתי ומצאתי - תאמין. המדובר כאן על דברי תורה, שאם אדם אומר אני אבין בלי לטרוח - זה לא יתכן, ואם אדם יאמר לך עמלתי להבין את התורה אך לא הבנתי - אל תאמין לו. ומסיפה הגמרא ואומרת: ולדברי תורה לא אמרן אלא לחדודי, אבל לאוקמי גירסא - סייעתא מן שמיא היא. כלומר, בכדי להבין סוגיא על בוריה עד להלכה, הדבר תלוי ביגיעה, אבל בשביל לזכור - צריך סייעתא דשמיא.

ברם, הגר"א מבאר שם, כי גם לחידוד וגם לזכרון צריך סייעתא דשמיא, ולא יכול האדם לומר: כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה. ועלייתו של האדם בחכמת התורה אינה באה ממילא, כמו אדם שהולך בדרך ומצא מציאה, שיש לו סייעתא דשמיא שהוא מצא ולא אחר. ומה שחילקה הגמרא בין חידוד לזכרון, הכוונה היא כך: כאשר אדם לומד - הוא צריך להתייגע, ואז יזכה שהקב"ה יתן לו סייעתא דשמיא להבין. משל למה הדבר דומה? למוצא מציאה, שאם

הוא מגביה את המציאה - יזכה בה, ואם לא - לא יוכל לזכות בה. לא כן הזכרון, שהוא כמו מתנה, היכולה להיקנות ע"י דעת אחרת המקנה אותה (כ"מ דף יא:), וכך כאן, ה'דעת האחרת' של הקב"ה, היא מזכה אותו שיוזכר את הלימוד. אבל בלי סייעתא דשמיא - לעולם אי אפשר להגיע לכלום.

ישים עצמו כמדבר

עוד מצינו בגמ' (עירובין נד.) על ענין היגיעה בתורה: אמר רב מתנה, מאי דכתיב (במדבר כא, יח): "וממדבר מתנה"? אם משים אדם עצמו כמדבר זה שהכל דשין בו - תלמודו מתקיים בידו, ואם לאו - אין תלמודו מתקיים בידו.

ועוד אומרת הגמרא על הפסוק (שם): "וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות ומבמות הגיא", אם אדם משים עצמו כמדבר זה שהכל דשין בו - תורה ניתנה לו במתנה. וכיון שניתנה לו במתנה - נחלו א-ל, שנאמר: "וממתנה נחליאל". וכיון שנחלו א-ל - עולה לגדולה שנאמר "ומנחליאל במות".

וכך מצינו אצל משה רבנו ע"ה, אשר בזמן שעלה לשמים והיה שם ארבעים יום וארבעים לילה, היה לומד ושוכח, עד שלבסוף נתן לו הקב"ה את התורה במתנה, ומכאן ואילך שוב לא שכחה (עין נדרים לח.). נמצא, שכאשר ישים האדם את עצמו כמדבר, בכך שכל שאיפותיו יהיו לתורה בלבד, יזכה לה במתנה. וכיצד יכול לבוא לידי כך? ע"י שיבטל ממנו את עניני העולם הזה, וגם יתנהג בענווה ובשפלות.

קבלת עול תורה כחמור

הפסוק אומר (בראשית מט, יד): "יששכר חמור גרם רובץ בין המשפתיים". ופירש רש"י שם, כי הפסוק מדבר על התורה, לומר שיששכר היה כמו חמור, שמטעינים אותו משא כבד, וכך גם יששכר נשא על עצמו עול תורה.

ובגמרא (עבודה זרה דף ה:) אמרו: תנא דבי אליהו, לעולם ישים אדם עצמו על דברי תורה כשור לעול וכחמור למשאוי. וביאר ה"חפץ חיים" (שם עולם פ"י) מדוע המשילו דווקא כשור לעול וכחמור למשא, אלא, כי השור חורשים על ידו את השדה, וגם החמור יש לו תפקיד, כאשר מעמיסים עליו תבואה, וכל כמה ששישמו עליו - הוא מקבל, כי זהו טבעו לקבל. וכך צריך להיות גם בדברי תורה: החרישה - הוא העיון, לומר שצריך להעמיק בגמרא, ו'לחרוש'

את הגמרא עם המפרשים, ולא ילמד את התורה "על מי מנוחות ינהלני". ולאחר שחרש, אז צריך להיות כחמור הנושא עליו משא גדול, וזאת יעשה ע"י החזרה על הלימוד, כי אם לא יחזור - ישכח ויפסיד את הכל, ולא יהיה לו את המשא הגדול של התורה.

וזו היא המידה של יששכר, ללמוד תורה ע"י יגיעה, ובסוף הוא אכן זכה לכך, וכמו שכתוב (בראשית מט, טו): "ויהי למס עובד", ואומר המדרש (בראשית רבה פרשה צח, סי"ב) אלו מאתים ראשי סנהדראות שהיו משבטו של יששכר, והיו מורי הוראה לישראל. ומכאן נלמד, שכל אחד לפי שכלו, עליו לעשות עצמו כשור לעול וכחמור למשא.

התורה שייכת לכולם

והמשיל ה"חפץ חיים" זאת לסוחר, שאם יבזבז את כל כספו להנאות העולם הזה, לא יוכל לעשות סחורה. ולכן אוסף כל פרוטה בשביל לקנות סחורה. כך האדם צריך לבטל את כל תענוגי העולם הזה בשביל התורה וכך יזכה ללמוד.

ולא יאמר האדם, שהתורה ניתנה לאנשים למדנים, לא כן אני שאיני למדן - איני ראוי לתורה. שכן הדבר אינו נכון כלל וכלל, כי התורה ניתנה לכולם בשווה. והכתוב אומר (בראשית ב, ט): "ועץ החיים בתוך הגן", והוא רומז לתורה אשר היא עץ החיים, הנמצא ממש באמצע הגן, וכך נמצא שקרוב הוא לכל העומדים סביבו, וכל היכן שיהיה האדם - יוכל להגיע לתורה הקדושה.

עוד יש לרמוז במה שכתוב (במדבר ב, ז): "ונסע אהל מועד מחנה הלויים בתוך המחנות". והנה נחלקו (ירושלמי עירובין פ"ה ה"א) האם המחנות היו מסודרים כמו קורה או כמו תיבה, אמנם לפי כל הדעות - המשכן הרומז לתורה - היה באמצע, כי התורה היא של כולם, וכל אחד ואחד יכול ללמוד אותה.

עוד יש לרמוז, מכך שאצל הארון כתוב (שמות כה, י): "ועשו ארון עצי שיטים" ואילו אצל כל הכלים כתוב: "ועשית", ומדוע שינתה התורה כך? אלא, באה התורה לומר, שלא יאמר אדם: אני נתתי את הארון ונמצא שהוא רק שלי, כמו בשאר הכלים, אלא כתוב לשון רבים, כי הארון מכיל את התורה, ועל כן כולם השתתפו בו בשווה. וכן לא יאמר אדם: אני לא נתתי לארון, ולכן איני צריך להשתתף ח"ו בתורה, אלא הארון שייך לכולם, וכולם צריכים לבוא וליטול בו חלק.

להרגיש תענוג בלימוד

הגאון רבי אליהו לאפיאן זצ"ל בעל 'לב אליהו' כותב על הפסוק (בראשית לא, ט): "הלוא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו", כי לכאורה מדוע נשות יעקב הצדקניות, תולות את הענין שהולכות אחר יעקב מחמת שלבן החשיבן כנכריות, וכי אם לבן כן היה מיטיב עמהן - היו מסרבות ללכת עם יעקב אבינו?! והלא הוא ציווי מאת ה' שעליהן ללכת משם!

אלא, ידוע הוא, כי האדם צריך לעסוק בתורה עד שירגיש תענוג בלימוד. וכפי שאומר ה'חפץ חיים' על הפסוק (משלי ח, כא): "להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא". משל למלך שנתן מדליה לאדם שעשה לו טובה, כמה האדם הזה מאושר מהמדליה שקיבל, וזהו רק דבר גשמי, ואילו הקב"ה נותן לכל אחד 'מדליה' של ש"י עולמות, ולכל אחד יש לו מדליה אחרת, ועל כל אחד לשאוף להגיע למדרגה הזאת, ולהרגיש את התענוג בלימוד התורה.

וזהו מה שאמרו בגמרא (פסחים נ:): לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אע"פ שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה. ולכאורה קשה: למה אמרו 'לעולם יעסוק'? היה להם לומר 'לעולם ילמד!' אלא, אומר החפץ חיים ליישב ע"פ משל, כשם שאדם שיש לו עסק של חנות, אינו מסתפק לעבוד שם רק חצי שעה ביום, אלא כל היום חושב מה לעשות וכיצד להרוויח יותר, ומשתדל לעבוד ולנצל ככל היותר את הזמן - כי זה העסק שלו. כך האדם צריך להרגיש את התורה כ'עסק' שלו, ויחשוב בכל עת כיצד להגדיל ולהגביר חילים בתורה.

לכן, לא אומרים "לעולם ילמד אדם", אלא "לעולם יעסוק אדם" - כי לא מספיק שילמד, אלא צריך שירגיש כי התורה היא העסק שלו. וזהו גם מה שאומר שלמה המלך (קהלת א, ב): "הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל" - לומר, שכל העולם הזה הינו הבל, ולכן אל תדחה את לימוד התורה ועבודת ה' לאחר מכן, היות ואתה עסוק כעת. כי העסק האמיתי שלך צריך להיות בתורה, וכל שאר הדברים הם דברי הבל בעלמא.

זה מה שאמרו רחל ולאה ליעקב: אתה חושב שנשב פה עוד רגע אחד? והרי מה שנותן לנו לבן זה הבל וריק ולא שווה כלום! ולכן, לא רק שאנחנו מסכימות ללכת, אלא אנחנו רוצות כבר מיד ללכת ולא להתעכב כאן עוד רגע אחד. ובכך הם הרגישו כי יש להם שמחה בדבר, ולא קיימו את דבר ה' מתוך הכרח, אלא כאילו זה העסק שלהם. ויהי רצון שה' יזכנו ללמוד וללמד ולהתייגע, ולעמול בתורה ולזכות להבין ולחדש בתורה, אמן כן יהי רצון.

"יקרה היא מפנינים וכל חפצֵיך לא ישוו בה"

שואל ה"חפץ חיים" זצ"ל (על התורה, בראשית בהגהות 'מעשי למלך') על הפסוק המדבר בשבח התורה (משלי ג, טו): "יקרה היא מפנינים וכל חפצֵיך לא ישוו בה", וכי מה הדמיון לפנינים? והרי התורה הרבה יותר יקרה מפנינים! אלא, עונה על כך החפץ חיים, כי כל דבר בעולם, אם הוא יקר המציאות - אזי הוא שווה יותר, ואילו אם הוא מצוי לכל, ערכו יורד. כמו העפר שמצוי בכל מקום, ולכן מחירו מועט, לעומתו הברזל, היות והוא מצוי פחות ערכו עולה, וכן הזהב שהוא נדיר יותר, יקר יותר. וכך הפנינים, שבכדי להשיגם יש לשלוח צוללנים למעמקי הים לדלותם, ולכן שווים הוא עשרת מונים.

ולכן, כאשר תרצה לעמוד על חשיבותה של התורה, עליך ללמוד מהפנינים, שכשם שהם יקרים בגלל שהם לא מצויים וקשה להשיגם, כך גם התורה בעולם הבא היכן שכבר אי אפשר להשיג אותה, היא תהיה יקרה שבעתיים. ולכן, בעודך כאן בעולם הזה, תדע להעריך את התורה ולנצל את הזמן במשך החיים לעסק התורה, ולא לאבד אפילו רגע אחד.

ועוד, הנה לפי השכל, היה צריך להיות שכפי שאבן טובה אשר משקלה עשרה גרם שווה מאה לירות, כך אם משקלה יהיה עשרים גרם - תהיה שווה מאתיים לירות. אך המציאות אינה כך, אלא שכאשר הוכפל משקלה של האבן, אזי שווייה מוכפל עשרת מונים, שכן אינה דומה אבן שמשקלה עשרה גרם לאבן שמשקלה עשרים גרם שהיא נדירה הרבה יותר. וסמך לזה מהכתוב (ויקרא כו, ח): "ורדפו מכם חמשה מאה ומאה מכם רבבה ירדפו". שכן לכאורה, לפי היחס היה צריך להיות שמאה מכם ירדפו אלפיים, אלא, כאשר יש רבים, העוצמה מוכפלת בכפל כפליים (עיין רש"י שם). כן הוא הדבר באבן יקרה, שהאבן השוקלת כפול, ערכה מוכפל הרבה יותר.

הוא הדין בתורה הקדושה. אדם שלמד מסכת אחת צריך לכבדו, ומי שלמד שתי מסכתות - לכאורה מגיע לו כבוד כפול, אבל אין זה כך, אלא זה שלמד שתי מסכתות צריך לכבדו פי כמה וכמה, כי הערך והחשיבות שלו לפני הקב"ה שווה הרבה יותר. ולכן לא יאמר: אם פלוני יודע שתי מסכתות ואני אחת, נמצא שאני שווה חצי ממנו, לא כן הדבר, אלא הוא חשוב הרבה יותר אצל הקב"ה, כי לפניו לא מודדים לפי משקל, כי המדידה היא כמו בעסק הפנינים'.

ברכת 'אשר יצר' שהצילה

ומספרים על גאון אחד שנסע ברכבת, ובאמצע הנסיעה רצה לברך אשר יצר, וקיבץ את כל השוטרים ואמר להם: תשמעו ברכה, ובירך בכוונה. והשוטרים שהיו רחוקים

מהתורה, ע"י ששמעו את הברכה, הדבר השפיע עליהם לחזור בתשובה, וקיבלו עליהם לשוב ליהדות, וברגע אחד הם התהפכו לגמרי. כי התורה זה העולם, ומציאות החיים היא התורה. וכשאדם לומד תורה, הרי זה מחולל בו פלאות.

לאחר מכן, לפתע פתאום נעצרה הרכבת, וכשירדו השוטרים ראו, כי היתה מונחת פצצה בתוך הרכבת, שאילו היא הייתה מתפוצצת היו ח"ו מאות הרוגים. מיד הבינו, כי ברכת אשר יצר של הגאון הזה, היא זו שהצילה אותם.

וכן מספרים על הגאון רבי ישראל אבוחצירא זיע"א ה'בבא סאלי', שנסע באוטובוס, ובדרך ביקש מהנהג לעצור בכדי שיוכל להתפלל מנחה, אך הנהג לא שמע לו, ולפתע שבק האוטובוס חיים, ולא יכלו לנסוע, עד שהנהג נאלץ לעצור בצד, והרב ירד להתפלל. כשסיים להתפלל וחזר לאוטובוס, אמר לו הרב: עכשיו תתניע, התפלא הנהג, אך הבין כי איש אלוקים קדוש הוא ועשה כמצוותו, ואכן האוטובוס התניע כאילו דבר לא קרה. צא וראה מהי כוחה של תורה ולומדיה.

וצריך לדעת, כי התורה היא חיי עולם, וכל העולם מונהג ע"פ התורה. וזהו מה שאמר רבי יוחנן בן זכאי לאספסינוס (גיטין נו.) כי כיון שלפי התורה אתה צריך להיות מלך, א"כ אני קורא לך מעכשיו מלך, כי התורה היא נצחית ואמיתית. אשרי אדם הדבק ומשתדל בתורה, כי התורה היא החיים ומבלעדיה אין חיים.

ולכן, בשבוע זה של מתן תורה, צריכים לקבל עלינו לעשות גדרים לתורה בכדי שנוכל לעלות הרבה בתורה, ואדם שמקבל עליו את התורה והיום לומד ועושה כך, ולמחרת עושה כפול מזה - השכר שלו לא יהיה רק כפול אלא הרבה יותר מזה, וזה ע"י קבלה שיקבל עליו, וכך יזכה להיות מגדולי העולם שהקב"ה משתבח בו. ויהי רצון שהקב"ה יעזרנו על דבר כבוד שמו, ונזכה לעלות במעלות גבוהות בתורה ויראת שמים אמן כן יהי רצון.

"כָּל הָאֵל לְעִבְדְּ עֲבַדְתָּ עֲבַדְהָ" (ד, מז).

ארבעת אלפים לויים משוררים יחד

כתב רש"י: הוא השיר במצלותים וכנורות, שהיא עבודה לעבודה אחרת (ערכין יא.).

ובספר "שלטי הגיבורים" (פרק י"ג, לרבי אברהם ב"ר דוד הרופא) כתב: דעו, כי הד' אלפים לויים משוררים (דברי הימים א' כג, ה) והחצוצרות וכל כלי הניגון אשר אמר הכתוב, נתנו קול

נעים גם יחד, ולא נעשה כן בכל מלכי הגויים מבריאית העולם ועד חינוך הבית, וגם אחרי כן לא תהיה אצל העמים זימרה כמוה בלי ספק וכו', עיי"ש.

ובזמן הבית, היו מפליגים בחכמת השיר יותר מכל האומות. שהרי בגלות בבל קצצו בהונות ידיהם ורגליהם, כי רצו השבאים לכופ אותם שישתמשו בשיר שלהם לפניהם, באמרם (תהלים קלז, ג): שירו לנו משיר ציון, ולא רצו, כי אמרו (שם, ד): איך נשיר את שיר ה' על אדמת נכר וכו'.

ובענין ניגון הלויים, יעויין מה שאמרה הגמרא על כך במסכת ערכין (דף י:), ושם (יא.) אמר רבא בר שילא אמר רב מתנה אמר שמואל, מגריפה היתה במקדש, עשרה נקבים היו בה, כל אחד ואחד מוציא עשרה מיני זמר, נמצאת כולה מוציאה מאה מיני זמר [כי בכל נקב היה קנה אחד, ובכל קנה וקנה היו בו עשרה נקבים, ובכל נקב של קנה היה מוציא מין זמר - רש"י]. במתניתא תנא, היא אמה וגובהה אמה, וקתא יוצא הימנה, ועשרה נקבים היו בה. כל אחד מוציא מאה מיני זמר, נמצאת כולה מוציאה אלף מיני זמר, [אמנם בגמרא שם, יש אומרים שהוא גוזמא בעלמא].

ועוד איתא במסכת תמיד (ל:), שכל כך חזק היה קולו של המגריפה, עד שמהעיר יריחו היו שומעים את קולו.

הניגון שהביא לתשובה

וכתב בעל ה"מאור ושמש" (פרשת קרח) בשם ספר "ברית מנוחה", כי בשעה שהיו מביאים קרבן לבית המקדש, היה מסתכל הכהן העובד על בעל הקרבן, והיה מבין במחשבתו, ואם הבין שעדיין לא עשה תשובה כראוי, רמז הכהן העובד ללויים שיזמרו ניגון לעורר את בעל הקרבן להרהר בתשובה, ואז הביאו הלויים בשירים ובזמרים את בעל הקרבן שיהרהר בתשובה וכו', עיי"ש באורך.

כח השירה

והגר"א זצ"ל אמר (הובא בהקדמה לספר "פאת השלחן") על חכמת המוסיקה, כי רוב טעמי התורה וסודות שירת הלויים וסודות תיקוני הזוהר אי אפשר לידע בלעדיה, ועל ידה יכולים

בני אדם למות בכלות נפשם מנעימותיה, ויכולים לחיות המתים בסודותיה הגנוזים בתורה. והיה אומר כמה ניגונים וכמה מדות הביא משה רבנו ע"ה מהר סיני, וכו'.

ובספר "מנות הלוי" על מגילת אסתר (א, ח), מבאר הטעם שהילדים הקטנים אינם ישנים אם לא ישמעו את קול הרינה, שזה בא, מפני שקול השירה של המלאכים עדיין נקבעת בנפשם למיעוט זמן היפרדם ממנו וכו'. וכן יקרה לחולים שיישנו בקלות ע"י זמר, וגם זה הוא משום שהוחלשו כוחות הגוף, ומתגברים כוחות הנפש שהם משתוקקים לשיר, ועכ"פ בוודאי גם אדם בריא כשישמע את השיר - יתבטלו תאוותיו הגופניות, ולא יאכל ולא ישתה, עיי"ש.

עוד כתב ה"חוזה מלובלין" זצ"ל (דברי אמת פרשת תרומה) לפרש את המשנה במסכת שבת (פ"ה משנה א) על דרך הרמז לענין מעלת השירה, וכך איתא שם: "כל בעלי השיר יוצאין בשיר ונמשכין בשיר, ומזין עליהן וטובלין במקומן". ויש לבאר, כי בעלי ה"שיר" והזמר, 'יוצאים' על ידו מכל רע ח"ו, ו'נמשכין' לבורא יתברך על ידי שירה, ו'מזין עליהם' - לשון מזונות, כי כשהגבורות נמתקים, באה פרנסה לעולם. 'וטובלין במקומן' - כי ע"י ההתלהבות דקדושה הבאה מהשירה, זוכים למעלה כמו טבילה במקווה. עיי"ש.

ובעין זה, הביא ב'ספרן של צדיקים' בשם המגיד מטריסק זצ"ל, לבאר כי 'כל בעלי השיר נמשכין בשיר' - היינו שיכול למשוך עצמו להקב"ה ע"י שירות וניגונים, ומזין עליהן וטובלין במקומן' - היינו שמי שמזיע בשיר, נחשב כאילו היה לו טבילה במקומו.

"וַיִּשְׁלַחוּ מִן הַמַּחֲנֶה כָּל צָרוּעַ וְכָל זָב וְכָל טָמֵא לִנְפֶשׁ" (ה, ב).

להרחיק הטומאות ממחנות שבגופו

כתב השל"ה (דרך חיים תוכחות מוסר, נשא אות טז) לרמזו, כי יש באדם שלש מחנות, המחנה האחת - הראש של האדם שבו המוח, שהוא שורש המחשבה, ומשלח משם אפילו טומאה קלה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (יומא כט.) קשים הרהורי עבירה מהעבירה. אחר כך מחנה שניה - הלב שהוא חיות הגוף, והלב הוא שני למוח, וצריך להיות לו לב טהור ולב טוב. אחר כך מחנה שלישי - הוא הבטן וכליו, שהוא מקום המאכל ומקום מוצאו, והוא דבר מכוער מצד מה שהאדם הוא חומרי, ואי אפשר לו להתקיים בלי זה, מכל מקום ישלח משם טומאה חמורה, דהיינו שיתקדש במאכליו כל מה שאפשר, גם בבית הכסא הזהירו (ברכות סב.) שיהיה צנוע, והכל כדי לשלח הטומאה חמורה. עכ"ל.

"לְמַעַל מַעַל בַּה' (ה, ו).

להעלות הנשמה למדרגת כלי שרת

הנשמה הקדושה והטהורה הטבועה בכל יהודי, צריך להעלות אותה לדרגה של כלי שרת. ואם יחטא - הוא כמועל בה', היינו בנשמה הקדושה שהיא חלק אלוה ממעל. וביותר, נאמר: כי יעשו מכל חטאות האדם, משמע שאפילו חטאים שנעשים בשגגה, הם כמעילה ופוגמים בנשמה.

והגר"א זצ"ל ביאר (משלי יג), שהקב"ה מגלגל לאדם חטא בשוגג, בכדי לגלות לו שנשמתו כבר פגומה מעוון אחר שעשה. והוא שמסיים הפסוק: ואשמה הנפש ההיא, דהיינו שהמכשלה המביאה אותו לחטוא בשגגה, היא מכח נפשו הפגומה מהחטא הקודם. (טעם ודעת).

"וְהִתְוַדּוּ אֶת חַטֹּאתֵיכֶם אֲשֶׁר עָשׂוּ" (ה, ז).

יסוד למצות התשובה

הרמב"ם מפרש, שכאן הוא יסוד למצות עשה של תשובה על כל עבירות שבתורה. ותמוה הוא, למה קבעה תורה את מצות התשובה דוקא בדין של השבת גזל? ונראה ליישב, שבאה התורה ללמדנו מהחטא של גזל - גדר תשובה לכל החטאים, שלא די בתשובה שבפה, אלא תשובה אמיתית וכנה, עד שמעשיו מוכיחים שלא ישוב לחטאו. (מוסר חכמים).

"וְכָל תְּרוּמָה לְכָל קֹדֶשִׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לִכְהֵן לַיהוָה" וְאִישׁ אֶת קֹדֶשׁוֹ לֹא יִהְיוּ אִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן לִכְהֵן לַיהוָה" (ה, ט-י).

הכהן - הוא הקב"ה

ידוע מה שאמרו ז"ל (סנהדרין לט). שהקב"ה הוא כהן, דכתיב (שמות כה, ב): ויקחו לי תרומה. וזהו שאמר: קדשי בני ישראל אשר יקריבו לכהן, כלומר תורה ומצוות הנעשים לכהן כביכול, הוא הקב"ה - לו יהיה, צריך שיהיה העבודה מיוחדת אליו יתברך, שלא על מנת לקבל פרס. ובהיות שהקב"ה אינו מקפח שכר בריה ופורע במושלם על מצוותיו, לכן איש את קדשיו לו יהיו, בפדיון פדיון ישראל כיד המלך. (מוסר חכמים).

הצדקה נשמרת לאדם

כתב בספר 'מעיינה של תורה' בשם ספר 'בינה לעיתים', שהנה יש אנשים הסבורים כי הכספים שיש באוצרותיהם - שלהם הוא. ומה שהם נותנים כספים לכל מיני עניינים שבקדושה ולמצוות - כבר איננו שלהם.

אמנם נהפוך הוא, כי אותם הכספים שנותנים לענייני קדושה - זהו הכסף האמיתי השייך להם, כי רק הוא נשאר להם ומגן עליהם. ואילו שאר הכספים - אינם נחשבים שלהם, שהרי האדם משאיר אחריו את כל רכושו בעולם הזה.

וזהו שאמר הכתוב: "ואיש את קדשיו" - אדם שנותן את כספו למטרות קדושות, וכן: "איש אשר יתן לכהן" - אדם שנותן מכספו לכהנים, לתלמידי חכמים, "לו יהיה" - דווקא הכספים הללו נזקפים לזכותו, ואלו יהיו שלו גם לעתיד לבוא.

לו יהיו - לתיקון נשמתו

נמצא, שאדם העושה מצוה וכל דבר שבקדושה בעבודת השם יתברך, ידע שהכל הוא עושה 'לו', בשבילו, והיא טובה לעצמו, לזכות נפשו, רוחו, ונשמתו, לעולם הבא. וזהו: לו יהיו, לתיקון נשמתו. ולא יחשוב שהקב"ה צריך את האדם שיתפלל אליו, שהרי אלפי אלפים ורבי רבבות מלאכים, משרתים ומקדשים שמו בכל שעות היום והלילה, ובכל זאת בחר בנו קרוצי חומר לשבחו ולהתפלל לטובתנו, ובזה עושים לו נחת רוח שקיימנו מצוותיו.

וכן אמר שלמה המלך ע"ה (משלי ט, יב): אם חכמת חכמת לך, וכן אם עושה צדקה כאילו נתן להשם יתברך, כמו שכתוב (משלי יט, יז): מלוה ה' חונן דל, כלומר מי שחונן דל, כאילו הוא מלוה לה' ויקבל שכרו בעולם הבא. וכן אמר דוד המלך ע"ה (דברי הימים א' כט, יד): כי ממך הכל ומידך נתנו לך.

וזהו שאמר: איש אשר יתן לכהן לו יהיה, כהן - הוא השם יתברך, ומה שנותן את הצדקה והמעשר שהם חלק ה' לעני, לו יהיה, הכל יהיה שמור לו לאחר אריכות ימים ושנים, ליהנות ולהתענג עם הצדיקים (ילקוט המוסר ואבני השפה).

המרחם על העניים - מרחמים עליו מן השמים

עוד פירוש: ואיש את קדשיו לו יהיו - מי שמרחם על העניים מרחמים עליו מן השמים, והעניות - גלגל הוא שחוזר בעולם, ולבסוף הוא או זרעו יבואו ח"ו למדה זו. לכן, כמו שהוא נוהג עם העניים, כן ינהגו עמו הבריות כשיצטרך להם במדה כנגד מדה, וזהו שאמר: ואיש את קדשיו לו יהיו.

מרגלא בפומיה של הגאון בעל "חפץ חיים" זצ"ל, שבפסוק זה נרמז, כי רק מה שהאדם מקדיש לדברים שבקדושה, זה מה שנשאר לו, ואת זה בלבד הוא לוקח איתו לעולם הנצח. וזה מה שנאמר (משלי ג, יח): "עץ חיים היא למחזיקים בה". "למחזיקים אותה" לא נאמר, אלא

"למחזיקים בה", שכן אינה עץ חיים ל'תומכים' בה, אלא רק למחזיקים בה ומתנהלים לאורה.

וכך הוא כותב בספרו "אהבת חסד" (ח"ג פ"ד): "מי לנו גדול מהלל שבדורות הראשונים שבניו היו בוודאי קדושי עליון, ואעפ"כ היה אומר (אבות פ"א משנה יד) אם אין אני לי מי לי, אם כן מה נאמר אנחנו אוזבי הקיר, שאנו רואין בעוונותינו הרבים שהדורות הולכין ומתדלדלין, הלא יעץ אותנו שלמה המלך ע"ה (קהלת ט, י): "כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה". היינו, שיראה להשלים הכל בעצמו בעוד כוחותיו בו.

לעשות הצדקה בעצמו

וכתב בספר 'פנינים משלחן גבוה': יש אשר נמנע אדם מנתנת צדקה כל ימי חייו, ומדמה לעצמו כי אך לעת ערב, סמוך לפטירתו, יקיים חובתו לצדקה, בצוואה לבניו שיתנו מממונו לתורה ולצדקה. אולם היה ה'חפץ חיים' מתריע כנגד הלך מחשבה זה, כי הרי מי יודע מתי יום מותו? ומי ינבא את מצבו הבריאותי והנפשי טרם מותו? גם מי יערוב לו כי בניו יעמדו בניסיון ויפרישו הממון כרצונו? וכבר יעץ שלמה המלך (קהלת ט, י): "כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה", שיראה האדם לבצע את כל משימותיו בכוחו ובעצמו.

ומקרא מלא מצינו על כך: איש אשר יתן לכהן לו יהיה, כלומר מכל הוצאותיו ונתנותיו בחייו לא יישאר לו מאומה, רק את אשר יתן לכהן, היינו לדברים שבקדושה ולענייני צדקה, לו יהיה לעד ולנצח נצחים, כי רק אלו הדברים הם באמת שלו.

ואיש את קדשיו, אך אם הבעלים אינם נותנים את המתנות כראוי להם, אזי גם הכהן שותף הוא בחטא, בכך שלא השפיע עליהם. ומכאן לימוד לקח לכל המתרים לדבר מצוה, שמחוייב הוא להשתדל שהנדיב יתן כראוי לו.

"וְאִישׁ אֶת קִדְשָׁיו לֹא יִהְיֶה אִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן לַכֹּהֵן לֹא יִהְיֶה" (ה, י).

נתינה מולידה שפע

כתב רש"י, כי מי שמעכב את מעשרותיו ואינו נותן לכהן - סופו שהמעשרות יהיו בשבילו. ומסתבר לומר על פי פירוש רש"י, כי ישארו לו אחד מעשרה. והביאור הוא, שישנם שני צדדים בצדקה, אחד - "הנותן", והשני - "המקבל". כלומר, תשעים אחוז שייך ל"נותן", אך עשרה אחוז ל"מקבל". אבל אם הנותן לוקח את העשרה אחוז של המקבל, ואינו מתנהג כמו ש"נותן" צריך להתנהג, עושה אותו הקדוש ברוך הוא "מקבל". ובסופו של דבר - הוא מקבל בעצמו את מה שהיה אמור לתת.

וזהו שאמרו במדרש רבה (שמות פל"א ס"ז), מעשה באיש אחד שהיה מוציא מעשרותיו כראוי, והיתה לו שדה שהיה זורעה ומוציא ממנה אלף כור לשנה, והיה נותן ממנה מאה כור בשנה למעשר, ומן המותר היה מתפרנס הוא ובני ביתו. בשעת פטירתו ציוה את בנו ואמר לו: היתה לתת מעשר כמו שאני נותן בכל שנה, כי בזכות זה זכיתי להתעשר!

כשמת האב, זרע הבן את השדה. שנה ראשונה הוציא ממנה מאה למעשר כציווי אביו, שנה שניה נכנסה בו עין רעה ופחת עשרה, ובאותה שנה גם השדה פחתה מאה. שנה לאחר מכן, כאשר ראה כי השדה פחתה מאה, פחת אף הוא למעשרות עשרה, ושוב שנה לאחר מכן השדה הוסיפה לפחות אף היא עוד מאה. וכאשר הוא ראה את המצב, פחת אף הוא למעשרות עשרה, וכן הלאה, עד שהגיע למצב בו השדה הוציאה תבואה באותה כמות שהוא הוציא למעשרות בתחילה!

כיוון שראו קרוביו כך, עמדו ולבשו לבנים ונתעטפו לבנים ונכנסו אצלו. אמר להם: שמחים אתה לאידי, בראותכם שהשדה היתה מוציאה אלף ועכשיו מוציאה מאה?! אמרו לו: חס ושלום, לא באנו אלא לשמוח עמך. לשעבר היית בעל הבית, והקדוש ברוך הוא כהן, ועכשיו נעשית אתה כהן, והקדוש ברוך הוא בעל הבית. שמע האיש כך וחזר בתשובה, וחזר להפריש מעשר כתיקנו, ואז חזרה השדה לתת את תבואתה כמו שהיתה.

וזהו שאמר הכתוב: "ואיש את קדשיו לו יהיו, ואיש אשר יתן לכהן לו יהיה". היינו, אותו חלק שהוא היה אמור לתת לכהן - לו יהיה.

מה שתיתן - תקבל!

"שלח לחמך על פני המים, כי ברוב הימים תמצאנו" כך אמר שלמה המלך (קהלת יא, א). כעין חוק רוחני הוא, שכל הטוב והחסד שעושה אדם לרעהו, מובטח לו שלא יפסיד מכך. להיפך, הוא רק יהנה מכך בעתיד.

מעשה מדהים שאירע בזמננו, ימחיש לנו דברים אלו היטב. מעשה זה מעמיד אותנו על חומרת הדבר, ועד כמה יש להקפיד על נתינת מעשרות לשבט הכהונה, ולדעת בבירור כי בזה מונח כל השפע הגשמי של האדם. כך פועלת השיטה - כל זמן שהוא נותן הוא גם יקבל, אך כאשר חדל מלתת, הוא עוצר ומנתק את צינורות השפע, משמים מאותתים לו בפעולה זו שיבין עד כמה טעה בהנהגתו, מעמידים אותו במצב בו הוא מוצא כי מצבו הכלכלי עומד על אותו סכום שהיה צריך בעצם לתת לכהן, אותה הכמות שהיה לו לתת לכהנים - "לו יהיה" - זה מה שלבסוף יהיה לו. זהו מבחן אמיתי באמונה.

המעשה הבא שלפנינו יבהיר לנו דברים אלו היטב: מעשה בעשיר אחד קמצן שחלם חלום. בחלומו הוא רואה את עצמו בתוך אולם גדול עם שולחנות ערוכים כל טוב, ועם אנשים המסובים לאותם שולחנות. והנה, בעומדו בפתח, ניגש אליו אחד המלצרים וביקש ממנו להתלוות אליו. אותו מלצר הושיבו בשולחן מסויים, ונתן לו צלחת עם חתיכת עוף בודדת ומלוכלכת בעפר. לתמיהתו של אותו עשיר, ענה לו המלצר כי כאן כל אחד מקבל את מה שהוא נתן.

העשיר התעורר שטוף זיעה כאשר מראה החלום מהדהד לו בזיכרונו. מיד ניגש לרב כדי שיפתור לו את החלום. שאלו הרב: "האם נתת צדקה מימך?" הנהן העשיר לשלילה, והודה כי מימיו לא נתן מאומה. אמר לו הרב: "תשתדל להיזכר בכל זאת". ואכן, לפתע נזכר העשיר, כי כאשר חיתן את בנו, הופיע עני אחד בפתח וביקש מנה לאכול. העשיר סירב בתחילה, אולם לאחר הפצרותיו של אותו עני, ראה והנה מושלכת בעפר חתיכת עוף שנפלה כנראה מצלחתו של אחד החוגגים. הוא הרימה והושיטה לעני. "זוהי הצדקה היחידה שנתתי" השיב העשיר בבושה לרב. "זהו אם כן הפתרון לחלומך, הסעודה הזאת שראית בחלומך זהו שכרך לעולם הבא. הנה ראית, שנתנו לך בדיוק מה שנתתי..." נכלם העשיר וקיבל על עצמו מאז לפזר ממונו ביד רחבה.

גומל נפשו איש חסד

על האדם לדעת כי כאשר הוא גומל חסד עם זולתו, הוא לעולם לא יפסיד מכך. גם אם לשעה קלה יהא נדמה לו שעשייתו למען הזולת באה על חשבונו וגורמת לו להפסד מסוים, אין זו אלא טעות הנובעת מקוצר ראות. בסופו של דבר, במוקדם או במאוחר, יבוא גומל החסד על שכרו בכפל כפליים, והכל ייווכחו לדעת כי בהיטיבו לאחרים היטיב גם לעצמו.

ואפשר, שעל כך אמר שלמה מלכנו במשלי (יא, יז): "גומל נפשו איש חסד". איש החסד, המיטיב לזולתו, אינו אלא גומל טוב לנפשו שלו. הסיפור הבא שלפנינו, ימחיש לנו דברים אלו היטב.

יהודי ירא שמים נסע לו ברכבו באחד מכבישי הארץ, כאשר גשם שוטף היכה בחזקה על רכבו. והנה, במהלך הנסיעה, הוא מבחין שבמרחק קצר, בצדו של הכביש, נעמדה לה מכונית והפעילה איתותים. מיודענו שראה רכב חונה בצידו של הכביש בגשם שוטף, התלבט בליבו: "אולי זה אדם שנתקע וזקוק הוא לעזרה, ועל פי ההלכה חייב אני לעזור לו! אך מאידך, אולי זה סתם אדם שעצר לו למנוחה או לשיחת טלפון קצרה?".

יראת השמים שבקרבם לא נתנה לו מנוח והוא ירד מהכביש ועצר ליד המכונית. הוא יצא מרכבו בגשם זלעפות, ניגש אל חלון הנהג, והנה הוא מבחין באישה מבוגרת, היושבת וממתנה לעזרה. הוא דופק לה על החלון ושואל אותה: "סליחה, הכל בסדר? האם את זקוקה אולי לעזרה?", האישה שהייתה המומה מהצעתו של הנהג, אמרה בשמחה: "כן, בוודאי. אירע לי תקר באחד הגלגלים ברכב, והנסיעה עמו מאוד מסוכנת, אודה לך מקרב לב, אם תעזור לי להחליף אותו" - היא ביקשה. השיב לה הנהג ואמר: "שבי בתוך הרכב ואני אחליף לך כבר את הגלגל". חזר הנהג מהר לרכבו, הוציא כלי עבודה שהיו בתא המטען, והחל לפרק את הגלגל, והרכיב במקומו גלגל רזרבי, כשכולו רטוב עד לשד עצמותיו. הוא ידע, כי על דבר כזה משלמים בשמים הרבה, כמאמר רבותינו (אבות פ"ה משנה כג) "לפום צערא - אגרא" [כפי צער האדם בעשיית המצווה - כך יגדל שכרו].

לאחר דקות ארוכות, הסתיימה המשימה, והרכב היה מוכן לנסיעה. האישה המבוגרת שהתפעלה מנדיבות ליבו וממאמציו הרבים שעשה למענה, הודתה לו וברכה אותו בכל ליבה, ובתוך כך הוציאה מכיסה סכום של אלפיים דולר!!! ואמרה: "זה בשבילך, על כל המאמץ האדיר למעני". היהודי היקר, שיראת שמים פיעמה בקרבו, לא התבלבל לרגע, והשיב לה על אתר: "אני לא לוקח ממך אפילו שקל, כיוון שעשיתי מצווה לשם שמים. את שכרי כבר אקבל בעולם הבא, ואיני חפץ לקבל ממך שום תמורה על כך. אם תרצי לשמוע לי, תני סכום זה לאדם הנזקק הראשון שתפגשי בדרךך!" סיים בגבורה.

האישה נדהמה כפליים מתגובתו, וניסתה לשכנעו בכל זאת, אך הוא חזר למכוניתו והמשיך בנסיעה. חזרה האישה גם היא לרכבה והמשיכה בדרך. לאחר זמן מה, עצרה האישה במסעדה מקומית בכדי לשתות דבר מה, ולפתע היא שומעת צעקות. היתה זו בעלת המסעדה שהחלה לצעוק על אחת העובדות במסעדה לעיני כל: "את מפוטרת! אני לא רוצה לראות אותך יותר פה. תסתלקי!". העובדת המסכנה החלה להתחנן לפני בעלת הבית "אנא! תביני אותי! אני זקוקה לכסף, אחרת, אני אקרוס מבחינה כלכלית, המשיכי להעסיק אותי", אך בעלת הבית אטמה את אוזניה וגירשה אותה, העובדת האומללה לקחה את חפציה ויצאה בדמעות ובבכי.

ריחמה האישה המבוגרת על אותה העובדת, וזוכרה בבקשתו של הנהג שסייע לה "תני את הכסף לנזקק הראשון שתראי בדרךך". ומיד הוציאה מכיסה את האלפיים דולר, והגישה לה באומרה: "זו מתנה בשבילך, אך היא לא ממני, היא מיהודי שביקש ממני להעביר זאת לאדם הראשון שאראה שנזקק לכך". העובדת נדהמה מחבילות הדולרים, עצרה את הבכי, והודתה לה ללא סוף.

עצובה ונרגשת, עשתה העובדת את דרכה לביתה כדי לספר לבעלה על פיטוריה, ועל ה'פיצויים' שקיבלה. היא הגיעה לבית, וחיכתה לשובו של בעלה. והנה, נשמעה דפיקה בדלת, ובעלה נכנס כשכולו רטוב מכף רגל עד ראש. אשתו נבהלה ממראהו, אך הוא סיפר לה כיצד עזר לאישה מבוגרת שרצתה להביא לו בתמורה אלפיים דולר. אשתו התרגשה כל כך, וסיפרה לו כי בדיוק אותה אישה הגישה לה אלפיים דולר בגללו...

כך הקדוש ברוך הוא צופה ורואה במעשים הטובים שלנו, ושומר לנו את השכר ליום בו נהיה זקוקים לכך. מי שעוזר ומסייע לשני, הקדוש ברוך הוא ישלם את שכרו, כפי שמבקש דוד המלך ע"ה (תהלים קכה, ד): "היטיבה ה' לטובים ולישרים בלבותם" - תעשה טוב ותמצא טוב!.

מה שאדם עושה - לעצמו עושה

מעשה באשה ענייה מרודה, שהתגוררה בבית מט לנפול בקצה העיר בסמוך ליער. אותה אשה היתה מחזרת על הפתחים בכדי לקבל מעות, שבהן כלכלה את נפשה. ומנהג היה לה: כאשר נתן לה מאן דהו נדבה, לא היתה מודה לו ומברכת אותו, כמקובל, אלא תדיר היתה אומרת לכל מי שנתן לה צדקה: "כל מה שאדם פועל - לא למען אחרים הוא פועל אלא למען עצמו". כך הייתה אומרת, והבריות - הגם שתמהו לשמע הדברים - התרגלו כבר לשומעם.

באחד הימים, נודמנה אותה אשה ענייה אל פתח ארמונה של המלכה. כדרכה, ביקשה האשה נדבה גם מאת המלכה, ולאחר שנתנה לה המלכה מתנה הגונה, אמרה לה הענייה את המילים השגורות על פיה: "כל מה שאדם פועל - לא למען אחרים הוא פועל אלא למען עצמו".

לא פעם אחת בלבד נהנתה הענייה ממתת ידה של המלכה; פעמים אחדות חזרה ובאה על פתח הארמון, וכל אימת שקבלה נדבת כסף מאת המלכה - גמלה לה הענייה בפתגם השגור על פיה. תחילה שמעה המלכה את הדברים ברוח טובה, אך כששמעה זאת פעם אחר פעם, עורר הדבר את כעסה של המלכה: 'שאשה ענייה תעז לומר לי, למלכה, מילים כאלה, וכלל לא תודה לי על הנדבה שהנני מעניקה לה? - היה לא תהיה!'

ואכן, גמרה המלכה אומר להעניש את הענייה שכה העזה פנים נגדה. היא צייתה על טבחיה לאפות בעבור אותה אשה ענייה חלת סולת ולהחדיר אל תוך החלה רעל!

הטבחים מילאו את הפקודה, הכינו את החלה, החדירו לתוכה סם המוות, ואף דאגו שאותה חלה תגיע ליעדה - הם מסרוה לידי האשה הענייה בעת שזו באה לבקש נדבה בפתח הארמון.

למראה החלה הנאה והריחנית, אורו עיניה של הענייה, וגם הפעם גמלה למיטיבה בפתגם השגור על פיה: "כל מה שאדם פועל - לא למען אחרים הוא פועל, אלא למען עצמו". ובמלים אלו עזבה את המקום, נושאת בזהירות את החלה. הניחוח שהדיפה החלה היה ערב, ואולם אותה אשה ענייה התגברה על הדחף לאכול ממנה. היא שבה אל ביתה הרעוע, והחליטה כי בטרם תבצע את החלה ותאכל ממנה - תהנה ממראה הנאה ומריחה הטוב ימים מספר. עוד תגיע העת לאכול את המאפה הטעים...

באותם ימים, יצא בן המלכה לציד ביער, בלוויית עבדיו ומשרתיו. הציד היה מיגע ומתיש, ובשובו ממסע הציד שמח בן המלכה לראות בקתה בפאתי היער. "הבה נכנס אל הבקתה וננוח קמעה", אמר לנלווים אליו.

אותה בקתה, שאליה נכנס בן המלכה, היתה הבקתה העלובה של אותה אשה ענייה. ברגע בו נפתחה הדלת, ועל הסף ניצב בן המלכה - הכירה בעלת הבקתה מי הוא הנכנס אל מעוונה הדל, וגל של שמחה הציף אותה על הכבוד אשר נפל בחלקה.

"לכבוד רב הוא לי לארח את הנסיך במעוני", אמרה לאורח רם המעלה, ומבלי להתמהמה הגישה לו תקרובת - את החלה הטרייה והריחנית, שקבלה מאת טבחי הארמון.

הנסיך רעב היה, ובתאבון רב נגס מן החלה. והנה, אך טעם מעט מן המאפה - צנח ארצה ומת. סם המוות שהוחדר אל תוך החלה הגיע לפיו, וגרם למותו המייד!

בראותה את אשר אירע, נתחלחלה האשה הענייה. ועבדי הנסיך ומשרתיו - יצאה נפשם מפחד! ואולם, בעלת הבקתה לא איבדה את עשתונותיה. חיש אצה רצה אל הארמון, לספר למלכה דברים כהווייתם.

כאשר שבה אליה רוחה, פנתה המלכה אל אותה ענייה ואמרה לה: "עכשיו, בדרך המרה והקשה ביותר, למדתי כי צדקת באומרך 'כל מה שהאדם פועל - אינו פועל למען אחרים, כי אם למען עצמו'.

"איש איש כי תשטח אשתו ומעלה בו מעל" (ה, יב).

דרוש על מעלת הצניעות

על כל אחד להדריך את האשה, הילדים והבנות להתנהג בצניעות, ובפרט עתה כאשר מגיע הקיץ והחום גדול, וסכנה גדולה להסתובב בחוץ.

וכפי שראינו אודות המסופר על רות המואביה, כיצד הייתה צנועה ביותר, ואיך הייתה יושבת ומלקטת בעומרים. וכן כאשר אמרה לה חמותה (רות ג, א): ורחצת וסכת ושמת שמלותיך עליך, ואילו היא לא עשתה כן, אלא ירדה והתלבשה בגורן מחמת צניעות. וכאשר ראה בועז שהיה חכם גדול, את צניעותה ומעשיה הטובים, הבין כי עומדת לפניו אשה חשובה, הראויה שיצאו ממנה מלכים.

ואמרו חכמים (רש"י להלן ו, ב): מפני מה נסמכה פרשה סוטה לפרשת נזיר? לומר לך, הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין.

והכוונה במה שאמרו 'יזיר עצמו מן היין', הוא שיתנהג בצניעות ויסתפק במה שיש לו, ושלא תהייה עינוי משוטטות אנה ואנה. ואמרו במסכת נדרים (דף ט): אמר שמעון הצדיק: מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא אחד; פעם אחת בא אדם אחד נזיר מן הדרום, וראיתיו שהוא יפה עיניים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים, אמרתי לו: בני, מה ראית להשחית את שערך זה הנאה? אמר לי: רועה הייתי לאבא בעירי, הלכתי למלאות מים מן המעיין, ונסתכלתי בבבואה שלי, ופחז עלי יצרי ובקש לטרדני מן העולם. אמרתי לו: רשע! למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, במי שהוא עתיד להיות רימה ותולעה?! העבודה, שאגלחך לשמים! מיד עמדתי ונשקתיו על ראשו. אמרתי לו: בני, כמוך ירבו נזוירי בישראל, עליך הכתוב אומר (במדבר ו, ב): "איש כי יפליא לנדר נדר נזיר להזיר לה".

סגולה לבנים צדיקים

וידוע, כי מדת הצניעות היא אחת המידות הטובות והיקרות, אשר כל בית יהודי נשען עליהם. **הנביא** מיכה (ו, ח) אומר: "ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלהיך". 'הצנע לכת' - הוא דבר הכולל כל הדברים, צניעות, הסתפקות במועט, ויראת שמים.

וזהו שאמר הנביא, אם אדם רוצה לדעת מה ה' דורש ממנו, ידע שהדרישה ממנו היא מידת הצניעות, כמו שראינו אצל שרה אמנו, שאמר עליה הכתוב (בראשית יח, ט): "איה שרה אשתך ויאמר הנה באוהל", ופירש רש"י, מלמד שצנועה הייתה. וא"כ אנחנו צריכים ללמוד משרה אמנו את מידת הצניעות, וע"י זה נזכה לבנים צדיקים. כדברי המדרש רבה (במדבר ח, ט) שכאשר האשה צנועה, זוכה ויוצאים ממנה בנים צדיקים, כמו שכתוב (תהלים קכח, ג): "אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך בניך כשתילי זיתים סביב לשולחנך", ולכן זכתה שרה לבנים, מפני שצנועה הייתה.

וכן אמרו בגמרא יומא (דף מז.) על קמחית, שבזכות הצניעות שהייתה בה, זכתה ויצאו ממנה בנים צדיקים, עד שראתה את כולם משמשים בכהונה גדולה.

והנה נתבונן מעט כמה מגונה היא חוסר הצניעות, שהרי אם יופיע זמר גדול אשר כולם מצפים לשמוע את קולו, ונבקש ממנו שיעמוד באמצע השוק ויזמר, הלוא יהיה ללעג וקלס! כך היא האשה המראה את יפיה באמצע השוק, שאינה יודעת ומרגישה איזו בושה גדולה היא זו, ומלבד זה, היא גורמת לעצמה ולבני ביתה ולאחרים מחלות ואסונות וכו', רחמנא ליצלן.

והצניעות של ההורים, משפיעה רבות על נפשו של הילד. וככל שהם יתנהגו בצניעות, כך גוברים הסיכויים לראות את בניהם הולכים בדרך התורה והמצוות.

החפץ חיים בספרו גדר עולם (פרק ז) כותב בזו הלשון: גם צריכה האשה להתבונן תמיד לפי מה שידוע, דכשהאשה הולכת בדרכי הצניעות אז היא זוכה להוליד בנים צדיקים, בנים תלמידי חכמים המאירים לעולם בתורתם ובצדקתם. וכדאיתא בתלמוד ירושלמי (תהלים מה, יד): כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה, אשה צנועה ראויה לצאת ממנה כהנים גדולים המלובשים משבצות זהב.

ואמרו במגילה (יג): בשכר צניעות שהיתה בה ברחל - זכתה שיצא ממנה שאול, ובשכר צניעות שהיתה בשאול - זכה ויצאה ממנו אסתר, עיין שם. ועל ידי זה ייטב לה בעולם הזה, וגם באחריתה תזכה לישב בעולם העליון בהיכל ה' ברוב הוד והדר. וכדאיתא בזהר הקדוש (בחקותי דף קטו): זכאין אינון צדיקיא דזכאן לבנין קדישין לגזעין קדישין, עלייהו איתקרי (ישעיה סא, ט): כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ה', עכ"ל.

ולהיפך חס ושלום, אם היא הולכת בדרכי פריצות אז תלד בנים אשר לא טובים, ויהיה לה ע"י זה לבסוף קלון וכלימה בעולם הזה, וכמה דכתיב (משלי י, א): וכן כסיל תוגת אמו. וגם בעולם הבא הוא בזיון גדול לאביו ואמו, כשיוצא מהם בן מכעיס להקב"ה. וכמו שכתב הגר"א באגרתו הקדושה 'עלים לתרופה', שאף אם ידריך תמיד בנו במוסר ולא יקבל, אוי לאותה בושה והעצר והבזיון בעולם הבא. על כן צריכה האשה להרגיל עצמה במדת הצניעות, וייטב לה על ידי זה בזה ובבא. עכ"ל.

פעם אחת, פגש מו"ר מופה"ד רבנו עובדיה יוסף זצ"ל את האדמו"ר מערלוי זצ"ל, ושאל אותו האדמו"ר במה זכה לזיכרון כה מופלא? ענה לו מרן, כי בכל ימי נעוריו ובחרותו נשמר מאוד בענייני קדושת ושמירת העיניים. וכן סיפרה אלמנתו של רבי אלעזר אבוחצירא זצוק"ל

לבנותיו של מרן רבי עובדיה בימי השבעה, כי בעלה שאל אותו פעם במה זכה שכל בניו תלמידי חכמים? והשיבו, שהקפיד כל ימיו לא להביט במראה לא צנוע, ואף כשישב בבית דין כשעמדו מולו נשים שלא היו לבושות בצניעות - לא היה מביט אליהן, וכדי שלא תיפגענה היה עושה עצמו ככותב את דבריהן, ובאמת היה מצייר לעצמו ציורים בעלמא. ובנותיו אמרו, כי כעת נודע להן מה פשרם של הציורים שהיה מביא להן לעיתים מבית הדין...

שכר צניעותו המופלגת של אבא אומנא

ומצינו בגמרא מסכת תענית (כא:): באבא אומנא שהיה מקיז דם, ובכל יום בת קול משמים היתה אומרת לו: "שלום עליך", ולאבוי שהיה באותו דור - היתה ברכת שלום כזו מגיעה רק בכל ערב שבת, ואילו לרבא היתה מגיעה ברכה זו בכל ערב יום הכיפורים. חלשה דעתו של אבוי מחמת אבא אומנא, ורצה לדעת מדוע אין הוא זוכה כמותו לברכת שלום בכל יום. אמרו לאבוי מן השמים, אינך יכול לעשות כמעשיו.

ומה היו מעשיו המיוחדים של אבא אומנא? שכאשר היה עושה את עבודתו להקיז דם, היה מושב אנשים בנפרד ונשים בנפרד, משום צניעות. והיה לו בגד מיוחד להקזת דם, שהיה בו נקב במקום שצריך להקיז דם, ושם הייתה קרן (מין קנה שעל ידו שואבים את הדם) מחוברת בו. כאשר באה אליו אשה שיקיז לה דם, היה מלביש לה את הבגד כדי שלא יצטרך להסתכל בגופה, והיה מכניס דרך הנקב את האיזמל, וחותר בו את הוריד, ואז היה מצמיד לחתך את הכלי המחובר לבגד, ומקבל בו את הדם. נמצא שלא גילה כלל את גופה של האשה.

וכן היה מניח קופה מחוץ למקום שבו הקיז דם, ובו היו זורקים האנשים את המטבעות שהוא לקח כתשלום. למי שהיה לו כסף לשלם, היה מכניס באותו מקום את התשלום, ואילו מי שלא היה לו כסף לשלם, לא היה מתבייש, כיון שאבא אומנא לא היה רואה מי משלם ומי לא משלם. וכאשר הזדמן לו אחד מתלמידי הישיבה שביקש שיקיז לו דם, לא היה נוטל ממנו שכר, ולאחר שקם ללכת, היה אבא אומנא נותן לו כמה מטבעות, ואומר לו, לך תרכוש לך דבר מאכל ותבריא את עצמך.

יום אחד, שלח אבוי זוג תלמידי חכמים לבדוק אותו ולתהות על קנקנו. כאשר באו, קיבל אותם בסבר פנים יפות, האכיל והשקה אותם, ולאחר מכן קיפל להם מצעות של צמר לישן עליהם בלילה. עם שחר, השכימו התלמידים שישנו בביתו של אבא אומנא, קיפלו את המצעים שהביא להם, ונטלו אותם עימם, וכך יצאו לשוק. לאחר זמן, ראו הם את אבא אומנא מהלך בשוק. ניגשו אליו ואמרו לו: האם כבודו יוכל להעריך כמה שווים המצעות הללו? [היה זה משום שרצו

לנסות אותו אם יקפיד על הגניבה]. אמר להם אבא אומנא: אכן, כך וכך הם שווים, ואולי הם אף שווים יותר. אמרו לו: שלך הם, ואנחנו לקחנו ממך אותם.

אמרו לו: בבקשה ממך, אמור לנו במה חשדת אותנו כאשר הבנת שלקחנו ממך את המצעות מביתך? אמר להם: אמרתי לעצמי, ודאי ענין של פדיון שבויים נזדמן להם לחכמים, והיו זקוקים לכסף לצורך פדיון, אבל התביישו לומר לי דבר זה בפירוש ולבקש שאתן לצורך זה. ולכן עשיתם מעשה זה לגרום שאתן לכם כסף בשווי מצעות אלו. אמרו לו: עכשיו תיקח אותם, כי עשינו זאת רק כדי לנסות אותך. אמר להם: באותה שעה שלקחתם אותם ממני, הסחתי דעתי מהם, והחלטתי שכבר לא אשתמש בהם, ולכן ילכו לצדקה.

מיהו בן עולם הבא?

וכן מסופר (שם, ע"ב) על רבי ברוקא מבי מחווא שהיה רגיל ללכת לשוק של מקום ששמו "בי לפט", והיה רגיל אליהו הנביא להיות אצלו. ופעם אחת אמר רבי ברוקא לאליהו: האם יש בשוק זה מי שעתיד לזכות לעולם הבא? אמר לו אליהו: אין כאן מי שעתיד לזכות לכך.

בתוך כך, בזמן שדיבר עם אליהו, ראה אדם אחד שהיה נועל מנעלים שחורים [שלא כמנהג ישראל באותו זמן] ולא היה לו חוט של תכלת [כלומר, לא הטיל בו ציצית] והיה נראה כגוי. אמר אליהו לרבי ברוקא: אדם זה הוא בן העולם הבא! רץ אחריו רבי ברוקא, והשיג אותו.

אמר לו: מה מעשיך? אמר לו: לך עכשיו ובוא מחר, כי עתה אין לי זמן לענות לך. למחר, בא רבי ברוקא ושאלו לפשר מעשיו, אמר לו: שומר של בית האסורים אני, ואני אוסר את האנשים במקום נפרד ואת הנשים במקום נפרד, ואני שם מטתי בין האנשים לנשים כדי שלא יבואו לדבר עבירה. וכאשר אני רואה בין האסירים בת ישראל שהנכרים נותנים את עיניהם עליה, אני מסכן את חיי להציל אותה.

יום אחד, שמו נכרים עיניהם על בת ישראל וחשבו לאנסה, לקחתי שמרים אדומים של יין, ושמתי על שולי בגדה, ואמרתי להם שדרך נשים לה, וכך נצלה. שאלו רבי ברוקא: למה אין לך ציצית? אמר לו: כיון שרק כך אני יכול להיכנס בין הגויים כאחד מהם ולשמוע את מזימותיהם, וכל גזירה שאני שומע מהם - אני מודיע על כך לחכמים, והם מתפללים ומבקשים רחמים משמים, ובכוח תפילתם מבטלים את הגזירה.

וידוע, כי המהרי"ל דיסקין זצ"ל היה שולח לבקש ברכות מסנדלר אחד בירושלים שלא קיבל נשים, אלא היה מייצר להם נעליים רק ע"פ הנעליים הישנות שלהם. ולפעמים היה צריך

לתקן מחמת כן כמה פעמים. ואמר המהרי"ל עליו, שכזה אדם ראוי שיעשו על ידו נפלאות. והגאון מווילנא כתב באגרתו המפורסמת לבני ביתו, כי כשם שהתורה תבלין נגד היצר הרע לגברים, כך היא הצניעות לנשים.

לאלא סוליקה

יהודי מרוקו מזכירים בסילודין את שמה של 'לאלא סוליקה' - סוליקה הקדושה, אשר רבים נושעים על קברה שבמרוקו. ומעשה שהיה כך היה:

הנערה סוליקה היתה נאה מאוד, ואביה שהיה יהודי שהלך בדרכי ה' באופן מופלא ביותר, היה תמיד שומר אותה בביתו לבל יראו אותה המוסלמים המקומיים, ויחמדו אותה אליהם. ביום מן הימים, אחד משכניה המוסלמים ראה אותה באקראי, וחמד אותה בלב. הוא החליט לעשות הכל בשביל להינשא לה, אך כמוכן שהדבר לא עלה בידו כלל, למרות האיומים כי רע ומר יהיה גורל המשפחה כולה. לימים, הוא העליל עליה בפני המושל, שהיא התאסלמה ולאחר מכן חזרה ליהדותה, מה שהיה נחשב כעוון חמור מאוד לפי חוקי האיסלאם ששלטו במרוקו, ולמרות המאמצים להחביאה, היא נמצאה והובאה למשפט, שם חרצו את דינה למוות.

לפני מיתתה, ראה אותה הנסיך בנו של המלך ומאוד חפץ בה, הוא התחיל לדבר על ליבה שתינשא לו והיא תהיה המלכה, אך היא בשלה: יהודיה הייתי ויהודיה אמות. כעס הנסיך מאוד, והחליט להמיתה בעינויים קשים, לקשור את שערותיה לזנב סוס, וכך הסוסים יגררוה ברחובות העיר עד שתצא נשמתה.

לפני קיום גזר הדין שאלו אותה, מה היא מבקשת לפני המוות? והיא ענתה, שהיא רוצה סיכות בכדי להדק את בגדיה לגופה שלא יתגלה בשרה בעת שתיגרר ברחובות, וכך תוכל למות בקדושה ובטהרה. באמצע הדרך, כאשר נגררה באכזריות ע"י הסוס, צעקה לפתע לפרש לעצור, משעצר הפרש לרגע, החלה הנערה מיד לסדר את הסיכות ולתחוב אותם שוב לגופה, אחרי שהתרופפו מעט, וכך יצאה נשמתה בקדושה ובטהרה, מתוך צניעות מופלגת שתילמד לדורות. מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. (אוצר הסיפורים).

"אִישׁ אִישׁ בִּי תִשָּׁטָה אִשְׁתּוֹ וּמָעַלָהּ בּוֹ מַעַל" (ה, יב).

המעשים מוכיחים

"איש איש" - למה נאמר שתי פעמים? לומר לך, אשה שהיא מועלת באישה שלמטה בעולם הזה, כך היא מורדת באישה שלמעלה. (רש"י על פי מדרש הגדול).

"וַהֲבִיֵּא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֶל הַכֹּהֵן וַהֲבִיֵּא אֶת קָרְבָּנָהּ עֲלֶיהָ עֲשִׂירֵת הָאִיפָה קֶמַח שְׁעָרִים" (ה, טו).

רמז למעשה העגל

חכמינו ביארו זאת במעשה העגל: "והביא האיש" - זה הקב"ה. "את אשתו" - אלו ישראל. "אל הכהן" - זה משה, שהיה כהן כל שבעת ימי המילואים. שהביא את דינם אל משה כשאמר לו (שמות לב, ז): "לך רד כי שחת עמך". "והביא את קרבנה" - שנתן למשה אותה שעה שני לוחות העדות. "עשירית האיפה" - שהיו כתובים עליהם עשרת הדברים. "קמח שעורים" - שבעוון עבודה זרה נעשו ישראל כקמח, והסעירים הקב"ה בין האומות.

"וַהֲבִיֵּא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֶל הַכֹּהֵן" (ה, טו).

מעשה בשתי אחיות

"והביא האיש את אשתו" סופי תיבות: אשת"ו. וכתב הרב חיד"א (נחל קדומים) לבאר ע"פ מה שאמרו במדרש (במדבר רבה פרשה ט, ס"ט) מעשה בשתי אחיות שהיו דומות זו לזו, ואחת סטתה ונתחייבה לשתות מי סוטה. מה עשתה? הלכה אצל אחותה, ואמרה לה שתלך לשתות במקומה. ואכן, אחותה הלכה ושתתה ולא ארע לה נזק. אלא שלאחר מכן, כאשר חזרה מבית המקדש, הלכה אצל אחותה לספר לה ולשמוח עמה על 'נס ההצלה'. וכשנפגשו יחד, חבקו ונשקו זו את זו, וכאשר נשקה אותה - נכנס באחותה ריח המים ששתתה, ומיד החלו להופיע עליה סימני המים המאירים עד שמתה.

ולזה רומז הפסוק, שאם הביא "את אשתו" - כלומר, את הטפלה לאשתו שזו אחותה, בכל אופן בסוף תבוא הפורענות על אשתו, וזהו הרמז בסופי תיבות של 'אשתו' - שע"י השתייה של הטפלה לאשתו, בסוף תבוא הפורענות על אשתו.

"וְלִקַּח הַכֹּהֵן מִיָּמִים קִדְשִׁים בְּכָלִי חֶרֶשׁ וּמִן הָעֶפֶר אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקִרְקַע הַמִּשְׁכָּן יִקַּח הַכֹּהֵן וַיָּתֵן אֶל הַמִּיָּם" (ה, יז).

קרקע המשכן נסעה עמהם

בשו"ת "משנה הלכות" (חלק יד סימן רפא) כתב דבר חידוש ופלא, וזה לשונו: "בנסוע המשכן, קרקע המשכן נמי נעתקה ונסעה עמהם, ועל דרך שאמרו (מגילה כט.) עתידין בתי

כנסיות שבבבל לעלות לארץ ישראל. והכי נמי היה עם קרקע המשכן, וקל-וחומר הוא. ולא קדשו כל פעם קרקע חדשה להעמיד שם המשכן". עכ"ל.

"וּבָאוּ הַמִּים הַמֵּאֲרָרִים הָאֵלֶּה" (ה, יח).

כשם שהמים בודקין אותה כך בודקין את הבעל

מי סוטה דומים לאורים ותומים, כשם שהאורים ותומים הוא דבר רחוק מן השכל לומר שהאותיות שהיו רחוקות היו מזדווגות, כן מי סוטה, חידוש הוא לומר שהשם המיוחד שהוא רק טוב - יעשה נזק. (ציוני).

"וּבָאוּ הַמִּים הַמֵּאֲרָרִים הָאֵלֶּה" - מים המארי"ם נגד אבריו של שני בני אדם רמ"ח רמ"ח. ללמדך, (סוטה כז:) כשם שהמים בודקין אותה כך היו בודקין את הבעל, שלא יהיה חוטא נשכר. (פסיקתא).

"וְאָמְרָה הָאִשָּׁה אָמֵן אָמֵן" (ה, כב).

המדפים שפגע בכבוד האור החיים הקדוש

"אמן אמן", כתב רש"י בשם חז"ל: אמן אם מאיש זה, אמן אם מאיש אחר.

בספר "דבר יום ביומו" (קנולר, י' אלול) מביא מעשה פלא, אודות הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ זצ"ל אשר חשקה נפשו שידפיסו את החומשים עם פירוש אור החיים. לאחר שהושלמה המלאכה, הביא לו המדפים את הספר שהוציא לאור, חומש עם אור החיים. כשפתח הצדיק את הספרים, הבחין כי בפרשת ראה על הפסוק "כי יהיה בך אביון" (דברים טו, ז), השמיט המדפים בסיום הפירוש את התיבות: "משיח ה' שמו חיים". ומששאל את המדפים לפשר הדברים, ענה לו, כי הוא הבין שהאור החיים כיוון על עצמו, ולכן השמיט זאת.

על אתר, פתח הרב מקוריץ את החומש בפסוק שלפנינו, וקרא באור החיים כאן, ונתגלה כי המדפים כתב בטעות "בין מאיש זה בין מאשר", במקום: "בין מאחר". והנה, אותו המדפים היה שמו אשר. אמר לו הרב הקדוש מקוריץ: ראה חותמך!

אמנם, יצאו מערערים על מעשה זה, כי המהדורה הנ"ל נדירה ביותר ולא מצויה כלל, אלא שלאחר זמן, בקובץ שפתי צדיקים, הביאו צילום של עמודי החומש הנ"ל שנדפס בשקלאוו שנת תקמ"א, ונמצא בבירור כי דברי אמת הם.

"וּבָאוּ בֵּהּ הַמַּיִם הַמֵּאֲרָרִים לְמַרְסָם, וְצָבְתָהּ בְּטֶנֶה וּנְפֹלָה יִרְכָּה וְהִיתָה הָאִשָּׁה לְאֵלָה בְּקִרְבָּה עִמָּה" (ה, כז).

מעשה פלא עם הרב חיד"א

לעת זקנותו של גאון עוזנו מרן החיד"א זיע"א, איווה למושב לו את העיר ליוורנו שבאיטליה, שם הורה משפטי ה' ליעקב ותורתו לישראל, ושם נפטר לחיי עולם. ומשם העלוהו לא מכבר לארץ הקודש - זכותו תגן על כל יושביה מעתה ועד עולם.

פעם ישב מרן החיד"א בראש בית הדין בליוורנו, ובא לפניו אחד מחשובי העדה והוא כהן, ובפיו קובלנא: אשתו אינה נוהגת באורחות הצניעות כיאה לבת ישראל כשרה, והוא קינא לה ונסתרה. הודיעו מרן החיד"א, כי על פי דין תורה עליו לגרש את האשה.

דא עקא, האישה היתה ממשפחה נכבדה, וכמה מהדיינים מיהרו לתבוע את כבודה, ואמרו לרבנו החיד"א: והרי אדם זה קינא לאשתו בלא עדים, ואין הלכה כרבי יוסי ברבי יהודה שאינו מצריך עדים לקינוי. ואם כן, אינה נאסרת על בעלה בסתירתה?! ואף אם עברה עבירה חמורה בכך שהתייחדה עם איש זר - הנה יש לקרוא לה ולהתרות בה, ולהזהירה באזהרה חמורה. אבל מדוע חייב רבנו את בעלה לגרשה?!

נענה מרן החיד"א ואמר: הצדק עמכם. אך לא על הקינוי והסתירה אני דן, אלא חייב הוא לגרשה שכן ללא ספק היא בגדה בו, ונטמאה בסתירתה.

אמרו הדיינים: ומנין שאכן כך הוא? והרי אין לכך עדים, ואין לו לדיין אלא מה שעניו רואות. אין אנו מפקפקים, חלילה, ברוח קדשו של רבנו. אבל תורה לא בשמים היא, והנסתרות לה' אלהינו. אין אלו אלא דברי נביאות, ולא על פיהם נדון.

לא השיב להם רבנו מאומה, אלא פנה בשנית לבעל האשה ואמר: שמע לקולי וגרש את האישה. **ראו** הדיינים כי לא ענה להם רבנו דבר, הלכו לקרובי האשה שהיו מנכבדי העיר, וסחו להם כל הענין, וילינו על רבנו את כל העדה.

שמע רבנו את דברי הריבות, וישלח לקרוא את האשה אל בית דירתו. הלכה אל בית הרב, ואמרו לה שיושב הוא ולומד בחדרו שבעליית הבית. עלתה האשה לעליית הגג אשר שם חדר לימודו ובית תפילתו.

נשא רבנו את עיניו הטהורות, וראה את האשה ניצבת בפתח חדרו. חרד ואמר: תני כבוד לה' אלהיך, והודי על פשעך ומעלליך. קבלי מבעלך גט פיטורין, ושובי בתשובה על חטאיך.

העזה האישה פנים וכפרה בכל. בעלה טופל עליה עלילות שווא, ולא תקבל גט מידו.

קם רבנו מכסאו, וניגש אל ארון הקודש שבחדרו. הוציא מתוכו את ספר התורה, והחל לקרוא בפניה את פרשת הסוטה בטעמי הנגינות, כקריאת התורה: איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל... והביא האיש את אשתו אל הכהן... והעמיד הכהן את האשה לפני ה'... והשביע הכהן את האשה בשבועת האלה, ואמר הכהן לאשה: 'יתן ה' אותך לאלה ולשבועה בתוך עמך.

שמעה החצופה, והפנתה את גבה ללכת בגאון. ורבנו החיד"א קרא אחריה בקול רם: אם לא שטית, הנקי, ואת כי שטית תחת אישך, וכי נטמאת.

שמה רגלה על המדרגה הראשונה, לא הספיקה לרדת - ופניה הפכו לירקון, עיניה בלטו, וכל הכתוב בפרשת סוטה התקיים בה, עד שמתה בו במקום.

לקול זעקתה, מיהרו הדיינים והרבה מאנשי העיר לראות במחזה הנורא, ואמרו: "עתה ידענו כי איש אלהים קדוש הוא רבנו, ודבר ה' בפיהו אמת", וייראו מגשת אליו. (לב אבות עמ' ריז, אור דוד פרשת נשא).

"וְנִקְּתָה וְנִזְרְעָה זֶרַע" (ה, כח).

תפילתה של חנה

בשם רבי מאיר מפרמישלאן מובא (אוצר דרשות ומאמרים ח"ג עמ' קכ):

כתוב אצל חנה (שמואל א' א, י): "ותתפלל על ה'". ולכאורה הוא תמוה, היה יותר מתאים לומר ותתפלל 'אל' ה' ומדוע נכתב 'על' ה'?

אלא, אמרו בגמרא (ברכות לא:), שחנה אמרה בתפילתה (שם פסוק יא): "אם ראה תראה". אמר רבי אלעזר, אמרה חנה לפני הקב"ה: ריבונו של עולם, אם ראה מוטב, ואם לאו - תראה. אלך ואסתתר בפני אלקנה בעלי, וכיוון שאסתתר, ישקו אותי מי סוטה, ואי אתה עושה תורתך פלסתר, שנאמר: ונקתה ונזרעה זרע.

ואמרו שם בשם רבי ישמעאל, שפסוק זה בא לומר, כי אם התברר ע"י ההשקאה שאינה סוטה, אזי היא זוכה לברכה, שאם היתה עקרה נפקדת.

ופירש הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זיע"א, כי זו היתה תפילתה של חנה, שחם ושלוש לא תזדקק לעצה זו של פרשת סוטה. שכן כידוע, בבדיקת הסוטה יש למחוק את שם ה', ולא רצתה צדיקה זו שבעבורה ימחק ח"ו שם ה'. לכן "ותתפלל על ה'" דווקא, דהיינו למען שם ה' שלא ימחק ח"ו, ותזכה לבנים שלא על פי דרך זו, אלא שמשמים יפקדו אותה.

"וְנָקָה הָאִישׁ מֵעוֹן" (ה, לא).

החפץ חיים והקצב

בספרו של הרב ישר זצ"ל (החפץ חיים חייו ופעלו ח"ג עמ' תתשעה) מובא סיפור מתולדותיו של ה"חפץ חיים":

הרב אהרן הכהן, חתנו של החפץ חיים, בהיותו אברך סמוך על שלחן חותנו, נחל אכזבה בהשתדלותו להשיג משרת רבנות בעיר מסוימת.

השיח רבי אהרן את צערו בפני חותנו, והחפץ חיים דיבר על לבו והצביע בפניו על כובד העול וגודל האחריות המוטלת על רב בישראל, עד שאין זה כדאי להצטער ולהתמרמר בשל אי קבלת המשרה.

ברם, דעתו של רבי אהרן טרם נחה, והחפץ חיים שהכיר בכך אמר לו, כי כדי לסייע לו בהבנת הדברים, הוא רוצה לספר לו סיפור, אבל בתנאי שיקבל על עצמו ויבטיחו נאמנה לבל יספר זאת לאיש כל עוד שהוא [ה'חפץ חיים'] בחיים.

רבי אהרן הבטיח, והחפץ חיים סיפר לו את המאורע שאירע בתקופה הקצרה שבה כיהן כרב בעיירה ראדין, שהיווה את אחד הגורמים לעזיבתו את הרבנות.

אירע פעם, ואחד הקצבים נתפס במכירת בשר טרפה, וכמובן שהועבר מיד מחזקתו. בא הקצב לפניי, סיפר החפץ חיים, והביע חרטה גמורה על מעשיו, הבטיח בכל ההבטחות שבעולם לבל ישוב לכסלה, והתחנן בדמעות שאחזיר לו את תעודת הכשרות. מאחר שנוכחתי שהלה מתכוון ברצינות להבטחותיו, וניכרים דברי אמת. ומאידך, היה האיש בעל משפחה גדולה, ומצוקתו הכלכלית היתה עצומה, שיתפתי את מדת הרחמים במידת הדין, והחזרתיו לכשרותו.

ועל החטא עצמו - קנסתי אותו בסכום כסף גדול שינתן כתרומה לבית הכנסת המרכזי שבעיירה. הקצב לא האריך ימים לאחר אותו מעשה, וכעבור זמן קצר הלך לעולמו.

באחד הימים, המשיך החפץ חיים לספר, בעוד אני לומד כדרכי בעזרת הנשים שליד בית הכנסת, נפלה עלי תרדמה. ובחלומי והנה מופיעים לפני שלשה אנשי צורה, הגדול שביניהם פונה אלי בשאלה: ר' ישראל מאיר, הלא תזכור את המאורע עם אותו קצב שקנסת אותו בתרומה לבית הכנסת. אמור נא אפוא, מה היתה כוונתך בקנס זה, האם רק למען יזהר להבא וישמור את עצמו לבל יכשיל עוד את בני העיר, וכן לטובת הציבור למען ישמעו וייראו. או שכוונתך היתה גם למען תהיה לנענש כפרה על עונו?

בשמעי את הדברים, רתת וחלחלה אחזוני, ולא יכולתי להוציא הגה מפיו. אבל ראש המדברים הרגיעני, ואמר שימתינו לי עד שתתישב דעתי.

כשנרגעתי, הרהרתי בלבי מה היתה אכן כוונתי. והשבתי, כי עד כמה שאני זוכר, הטלתי עליו את הקנס לשם עונש, ולא לשם כפרה. האורחים הודו לי על תשובתי, ופנו לדרכם. כשהתעוררתי מתרדמתי, היה ראשי כבד עלי, לא יכולתי למצוא מרגוע לנפשי, חזרתי לתלמודי, והנה שוב נופלת עלי תרדמה. הפעם הופיע הקצב בעצמו, כשהוא כולו רצוף ושביר, והחל לטעון כנגדי בקול בוכים: אוי רבי, ראה נא מה עוללת לי בתשובתך לבית דין של מעלה. כשעמדתי בדיון, והקטגור תבע לדון אותי לחיוב בעוון האכלת טרפות, טענתי שכבר התכפרתי בקנס שהטלת עלי.

הקטגור טען כנגדי ואמר, שהקנס לא היה לשם כפרה, אלא לשם אזהרה להבא בלבד. ובית הדין החליט לשאול את פיו על כוונתך. ומאחר שתשובתך היתה שלא התכוונת לכפרה, יהיה עלי עתה לעבור ייסורי גהינום קשים ונוראים כדי להזדכך מאותו עוון... סיים את דבריו והלך לו.

פנה החפץ חיים לחתנו, ואמר: כיון שעול הרבנות בכללו היה למורת רוחי, הרי לאחר מעשה זה, גמלה בקרבי ההחלטה להסתלק מן הרבנות לגמרי. אף אתה, ר' אהרן חתני, ראה נא גם ראה מה גדולה ונוראה היא האחריות הכרוכה ברבנות, ולכן אל תצטער שלא קבלת את המשרה!

"אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִפְּלֵא לַנָּדָר נָדָר נָזִיר לְהִזִּיר לָהּ" (ו, ב).

קיבל נזירות משום כבוד אב

ידוע ומפורסם המעשה המובא בגמרא (נדרים ט:): "אמר שמעון הצדיק: מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא אחד. פעם אחת בא אדם אחד נזיר מן הדרום, וראיתיו שהוא יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים, אמרתי לו: בני, מה ראית להשחית את שערך זה הנאה? אמר לי: רועה הייתי לאבא בעירי, הלכתי למלאות מים מן המעיין, ונסתכלתי בבבואה שלי, ופחזו עלי יצרי ובקש לטורדני מן העולם. אמרתי לו: רשע! למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, במי שהוא עתיד להיות רמה ותולעה?! העבודה, שאגלחך לשמים! מיד עמדתי ונשקתיו על ראשו, אמרתי לו: בני, כמוך ירבו נזירי בישראל, עליך הכתוב אומר: איש... כי יפליא לנדור נדר נזיר נזיר לה'.

ובהמשך הסוגיא מבואר, כי הטעם ששמעון הצדיק הקפיד שלא לאכול אשם נזיר טמא, אינה משום שגנאי הוא לאדם חשוב לאכול דבר שבא על חטא, שהרי לא נמנע מלאכול קרבנות אשם וחטאת אחרים. אלא, הקפדתו באשם נזיר טמא היתה, משום שהנודרים נזירות עושים זאת לאחר שהם תוהים ומתחרטים על מעשיהם הרעים, וכוונתם מתחילה היא רק לשלושים ימי נזירות בלבד, וכאשר לאחר מכן הם נטמאים וימי הנזירות מתרבים עקב כך, הרי הם מתחרטים על עצם קבלת הנזירות עליהם, ונמצאו מביאים חולין לעזרה. שמתוך שאין כוונתם רצויה - אף קרבנותיהם אינם רצויים. עד כאן תורף דברי הגמרא.

ותמה על כך המהרש"א, מדוע הוצרכו חכמים להזכיר שהלה בא מן הדרום? ועוד, למה הוזכר שהיה הוא רועה לאביו בעירו? ועוד, מהו הביטוי "לטורדני מן העולם"?

אלא, ביאר המהרש"א, הרי אמרו חז"ל (בבא בתרא כה:): "הרועה להחכים - ידרים". וזו כוונת חכמים שהדגישו כי הוא "בא מן הדרום", לומר שאותו נזיר היה חכם, ואף שהיה חכם - היה רועה לאביו במצות כיבוד אב. והיכן היה רועה? בעירו, שם מכירים בו ובחכמתו.

וכאשר הסתכל על עצמו בבבואה וראה כי הוא יפה עיניים, פחזו עליו יצרו להתגאות. וכך טען לעומתו היצר: וכי איש חכם ויפה עיניים כמותך יהיה רועה? בכך, ביקש היצר לטורדו מן העולם, שהרי שכרה של מצות כיבוד אב היא (שמות כ, יב): "למען יאריכון ימך".

על נזיר כזה, שקיבל על עצמו נזירות לשם שמים, בכדי להתאמץ במצות כיבוד אב - העיד שמעון הצדיק, שעליו אמר הכתוב: "איש כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה'".

העיקר - איך לנהוג אחרי הצום

אומר היה הרב הקדוש רבנו שמחה בונם מפשיסחא זצ"ל, כי מי שברצונו להתעלות טפח מעל העולם הזה, עליו לדאוג לכך שלאחר התענית לא יחזור לאותה מדרגה שהיה שרוי בה לפני התענית. כי אם בהגיע צאת הכוכבים בעת שישבור את תעניתו, יאכל אכילה יתירה, וישתה שתיה שאינה צריכה, אם כן, מה הועיל בתעניתו? והעיקר הוא, שגם לאחר התענית ידע לאכול במתינות ובישוב הדעת, ושיאכל רק דברים הצריכים לשבירת רעבונו ותו לא.

כללו של דבר, יהודי חייב לאכול ולשתות, ולא יצום ויסתגף. אך לא ימלא את כריסו במאכלים יתרים, אלא רק את הצריך לבריאותו. וישתדל גם להפסיק באמצע הסעודה, בעוד יצר האכילה תקף. וביתרת הזמן, וגם בעת האכילה עצמה, יהיו כל גופו ומחשבתו קודש הלולים לה', ובכך יהפוך להיות איש קדוש כדוגמת הנזיר.

ובזה יונעם לנו מאמרו של הרבי מקוצק זצ"ל על הכתוב בפרשת משפטים (שמות כב, ל): "ואנשי קודש תהיון לי", יש להקב"ה די מלאכים בשמים, שעובדים אותו בדחילו ורחימו ברתת וזיע, אותם מלאכים אינם אוכלים ושותים, אין להם יצרים גשמיים, ואין כל חידוש שהם עושים את רצון ה', עיקר רצון השם יתברך הוא שתהיו לו אנשי קודש, לא מלאכים קדושים אלא אנשים קדושים, יצורים מבשר ודם הנמצאים בתוך העולם המלא בתאוות בשרים ותענוגות מלכים, מאותם אנשים רוצה הקב"ה שיתקדשו ויטהרו, ויהפכו את גופם לחלק אלוה ממעל. וזהו: ואנשי קודש תהיון לי, 'אנשי' דווקא.

שם אמו של שמשון מסוגל לבטל רוח רעה

בגמרא (בבא בתרא צא.) מוזכר, כי אמו של שמשון היה שמה צללפונית. ומעשה באחד שמתו בניו בלא סיבה, ואמרו שיש בביתו רוח רעה, ובא לפני אחד מהצדיקים ובקש ברכתו, והורה לו, שכאשר יולד הילד - יקרא לו שם מפרשת השבוע, ונולדה לו בת בפרשת נשא, וכאשר חפשו בפרשה לא מצאו שם של בת. אמר אחד הנוכחים, שיחפשו בהפטרה, אך גם שם לא נמצא. עד שאמר חכם אחד, שהרי מוזכר שמשון בהפטרה וגם אמו מוזכרת שם, אם כן הבה נחפש את שמה של אימו של שמשון, ומצאו כי שמה 'צללפונית', וכך אכן קראו לבת. וכתב המהרש"ל שם, כי שם זה טוב מפני רוח רעה.

ומן הראוי להביא סיפור פלא המסופר על הגאון רבי יוסף ראז'ין זצ"ל 'הרוגאוצו'בר'. אשר בילדותו לקחו אביו רבי פישל ראז'ין לראות את פני הגאון הקדוש מלובביץ' בעל ה'צמח

צדק'. הרבי ברכו בלמדנות, ואף הורה לו ללמוד מסכת נזיר. משיצאו האב ובנו מחדרו של הרבי, שאל הילד, שהיה בן חמש, את אביו: מה הקשר בין הברכה להיות 'למדן', להוראה על לימוד מסכת נזיר? והרי 'למדנות' פירושה - לדעת את כל חלקי התורה, וא"כ למה דוקא מסכת נזיר?

האב לא ידע מה להשיב, אך לאחר דקות ספורות של מחשבה קרא הילד: הרבי בוודאי רוצה שאהיה נזיר, ובכדי להיות נזיר צריך ללמוד מסכת זו, וכך תקוים בי ברכתו בלמדנות. ואילו ח"ו לא אציית - לא אהיה למדן.

ואכן, כידוע לא נתן הגאון הרוגאצ'ובר זצ"ל שיספרו את שערות ראשו כל ימי חייו. (מוסר חכמים).

"דַּבֵּר אֶל אֶהֱרָן וְאֶל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תְבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם" (ו, כג).

הכהנים הם הצינור להעביר השפע לישראל

בפרשתנו מופיע הציווי לכהנים לברך את עם ישראל, כמו שכתוב: "דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל" וכו', והיא מעט המחזיק את המרובה, והרבה סודות יש בברכה זו. ואנחנו צריכים לתקן את מעשינו, ולהכין את עצמינו להיות כלים ראויים שתחול עלינו הברכה. כי בכח הקֶשֶׁר מעשינו, תחול עלינו הברכה. כי הקב"ה - ידו פתוחה לברך כל שואל, אלא שצריך להכין הכלי כדי שיוכל השפע לשרות בתוכו. ואם לא יכין הכלי, היכן ישרו השפע והברכה? והכהנים הם הצינור להעביר השפע והברכה לישראל, כי הם ממצעים בינינו לבין אבינו שבשמים.

"כֹּה תְבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם" (ו, כג).

ישראל יברך ביד אחת

עיינ בספר "מעשה רב" החדש (אות י'), שכתב בשם רבנו סעדיה תלמיד מובהק להגר"א זצ"ל, כי דעת הגאון לא היתה נוחה מן המנהג לברך את חברו בברכת כהנים, ונראה טעמו שהברכה נקבעה לכהנים לאמרה, והקב"ה מברך את ישראל בברכתם, ואין תועלת לישראל המברך בנוסח זה.

אמנם הגאון רבי ברוך אפשטיין זצ"ל מביא בשם הגאון רבי יחזקאל לנדא (אב"ד בוויילנא), כי הגר"א זצ"ל ברך אותו ביום חופתו בברכת כהנים. והוסיף, כי הבחין בהגר"א זצ"ל

שדקדק לברך דוקא ביד אחת, שלא יהיה כמו הכהנים, שרק הם דוקא נצטוו לברך את ישראל בשתי ידיים. (טעם ודעת).

ומכך נלמד, כי מנהגם היה כאשר נוהגים הספרדים כיום, לברך בהנחת היד על הראש. ושורש מנהג זה בקודש יסודתו.

בעת הדרשה מתברכים השומעים ועוונותיהם נמחים

"כה תברכו את בני ישראל". אמרו חז"ל במסכת סוטה (לג): כה תברכו בלשון הקודש אמור להם. ואע"פ שאין מקרא יוצא מידי פשוטו, מכל מקום רמוז בו כי הכהנים הם מורי התורה, כדכתיב (דברים כד, ח): ככל אשר יורו אתכם הכהנים הלויים, שהחכם יושב ודורש והעם שומעים ומתברכים בכל הברכות שבעולם, עד שאפילו עוונותיהם נמחים כידוע (מדרש שוחר טוב, משלי י).

והדורש צריך שיהיה אהוב לעם ושלוש בינו ובינם. אמנם אם דורש לשם ה', ה' ייתן חנו ושלומו, ויהיו דבריו יוצאים מן הלב ונכנסים ללבות השומעים ויתברכו כולם. ועל כן אמר לאהרן ולבניו שהם מורי התורה: כה תברכו את בני ישראל - בכל הברכות שבעולם, אמור להם - דברי תוכחה ולהורות לעם ה' את דרכיו. ואף מבטיח לכהן הדורש: יברכך ה', ויתן לך חן ונשיאת פנים ושלוש, והכל מוסב על הכהן הדורש, שהקב"ה יתן חנו בעיני השומעים. וע"י זה: ושמך את שמי - היינו תורת, על בני ישראל, והמה ישמעו ויאזינו, ואני אברכם לישראל בכל הברכות שבעולם.

ועל כן הקדים לומר 'כה תברכו' בלשון הקודש, שאם ידרוש הדורש בלשון עם זה, וילביש דברי התורה במלבוש שק ואפר, אפילו יהיו דברים טובים ונאמרים לשם שמים, מכל מקום התורה שהיא חגורה שק, אינה נכנסת בלב השומעים. והיינו דכתיב (מלאכי ב, ז): כי תורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא, שאינם מכירים בלשון ארמי, ואז תורה יבקשו מפיהו. והיינו 'כה תברכו' בלשון הקודש דוקא, וקאי אחכם הדורש כנ"ל. (חתם סופר).

"יְבָרְכְּךָ ה' וְיִשְׁמְרְךָ יְאֵר ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחַנֶּךָ יִשְׂאֵל ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיִשֶּׁם לְךָ שְׁלוֹם וְשָׁמוֹ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם" (ו, כד-כו).

רמזי ברכת כהנים

בשלשה פסוקים אלו של ברכת כהנים, ישנם חמש עשרה תיבות, כמנין "יד" עם הכף. ויש בה ששים אותיות, כנגד הפסוק (שיר השירים ג, ז): "הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים

סביב לה", שהם רמז לששים המלאכים המקיפים את השכינה לשמרה, וכנגד ששים ריבוא נשמות ישראל. ואותיות אלו מקיפות את ישראל ושומרות אותם. ועוד, חמש עשרה תיבות יחד עם הששים אותיות עולים בגימטריא: כהן.

שלום הוא סוד יחוד קוב"ה ושכינתיה

הנה, אם נכפיל "הויה" באדנות יעלה: 'שלום'. וכך הוא החשבון:

תכפיל י' דהוי"ה ב-א' של אדנות, עולה: 10. נכפיל ה' דהוי"ה ב-ד' של אדנות, עולה: 20. תכפיל ו' דהוי"ה ב-נ' של אדנות, עולה 300. נכפיל ה' דהוי"ה ב-י' של אדנות, עולה 50. סה"כ 380. וכן **שלום** עולה בגימטריא: 376, ועם ארבע אותיותיו, עולה: 380.

הרי לנו, כיצד השלום מורכב מיחוד הוי"ה אדנות, כי ע"י השלום - יהא השלום והברכה בין איש לאשתו, בין אדם לחברו. וע"י זה מייחדים את העולמות העליונים ויש שפע בעולם. (ובחרת בחיים).

בברכת כהנים יש ג' ברכות: בני, חיי, מזוני

הברכה הראשונה: יברכך ה' - בממון, מזונות ופרנסה טובה. וישמרך - מן המזיקים הגנבים והלסטים.

הברכה השניה: יאר ה' פניו אליך ויחנך - כנגד הבנים, כמו שכתוב (ויקרא כו, ט): "ופנית אליכם והפרתי אתכם והרבתי אתכם".

הברכה השלישית: ישא ה' פניו אליך - כנגד חיים ארוכים. ועל הכל צריך השלום, שיהיו חיים טובים בלי יסורים, הרי - וישם לך שלום.

הפסוק הראשון מקור הברכה והשפע לאדם

והנה, הפסוק הראשון: יברכך יהו"ה וישמרך, הוא ר"ת: יי"ו, העולים גימטריא: כ"ו, שהוא שם הוי"ה ברוך הוא. וסופי תיבות: כה"ך, העולה גימטריא: מ"ה, כמספר: אד"ם. וזה סוד (דברים י, יב): מ"ה יהו"ה אלהיך שואל מעמך, כי הקב"ה חפץ שיתברכו בניו, אבל צריך שאנחנו נתקן את מעשינו ונכין את הכלים לקבל הברכה.

וחס ושלום ע"י העוונות, יכולים להפוך את הצירופים הנ"ל לדינים, ואז מדת הדין תנהיג את העולם שהוא בחינת שם "אלהים". כי אם תמלא את שם מ"ה הנ"ל כך: מ"ם ה"א הרי

זה בגימטריא: פ"ו, העולה כשם "אלהים". וכן אם תמלא את אותיות כ"ו כך: כ"ף ו"ו - אותיות המילוי לבדם עולים פ"ו גימטריא "אלהים" שהוא מידת הדין.

ולכן צריכים להיות ראויים לכך שהברכה והשפע משם הוי"ה ב"ה ירד עלינו, ולכן הפסוק הראשון, ראשי התיבות שלו הם כאמור בגימטריא כ"ו הרומז לשם הוי"ה ב"ה, שהוא מקור השפע והברכה, וממנו יורד שפע ברכה והצלחה ופרנסה על האדם הרמוז בסופי התיבות כמספר אד"ם כמבואר.

הפסוק השני רומז לבנים

ובפסוק השני יש חמש תיבות, כנגד חמשה חומשי תורה. ויש בו עשרים אותיות, ועם חמש תיבות הוא כמנין כ"ה, שהיא השכינה הקדושה. וכן התיבה העשרים וחמש בתורה מתחילת בראשית - היא "אור". וכן, ישא ה' פניו אליך - שתזכה בבנים, כמו שכתוב (ויקרא כו, ט): ופניתי אליכם והפרתי אתכם והרבתי אתכם, בבחינת (בראשית טו, ה): כ"ה יהיה זרעך, דהיינו זרע קודש בנים מאירים בתורה, שזה נרמז במלה העשרים וחמש בתורה - "אור", ויזכה לזרע שיאור באור פני מלך חיים של תורה ויראת שמים.

בפסוק השלישי רמז ללב

ובפסוק השלישי שבע תיבות כנגד שבעה רקיעים, שבעת ימי השבוע, ועשרים וחמש אותיות. ושבע עם כ"ה אותיות עולה ל"ב, הרומז ל-ל"ב נתיבות חכמה. וכמו של"ב האדם מתפשט בכל הגוף, כן תתפשט הברכה בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו של האדם.

וכתב בעל ה"בית ישראל" - האדמו"ר הקדוש רבי ישראל אלתר מגור, כי ברכת כהנים נאמרת בכל יום אחר ברכות התורה, לרמוז כי אחר קבלת התורה צריכים אנו לברכה. ויש מ"ח דברים שהתורה נקנית בהם (אבות פ"ו משנה ה), ודרכה של תורה היא בפת במלח (שם משנה ד), נמצא, כי עיקר הברכה היא שהעניינים הגשמיים לא יפריעו ללימוד התורה, ולזה נצרך ברכה מיוחדת.

"ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם" - שהכהנים יכוונו לשום שמו הוי"ה אדנ"י "על בני ישראל", כי 'בני ישראל' עם ח' אותיות של הוי"ה אדנ"י - גימטריא תורה. "ואני אברכם" כי ראויים הללו לברכה. (מוסר חכמים).

סוד פסוקים אלו של ברכת כהנים

כתב בספר הקדוש 'מעם לועז', בענין ברכת כהנים:

ותראו שבפסוק הראשון יש שלש תיבות, כנגד אברהם יצחק ויעקב. ללמדנו, שהקב"ה מברך בזכותם. ובפסוק שני יש חמש תיבות, בזכות חמשה חומשי תורה. ובפסוק השלישי יש שבע תיבות, כנגד שבעה רקיעים.

ושלש התיבות שבפסוק ראשון, הם כנגד שלשת העולים שעולים לתורה בשני וחמישי. והחמש שבפסוק השני, כנגד חמשה קרואים ביום טוב לתורה. והשבע שבפסוק השלישי, כנגד שבעה קרואים בשבתות.

ומפני שנאמר בברכת כהנים 'וישם לך שלום', לכן בכדי שלא יבואו בני לוי והישראלים לידי ריב בעליה לתורה, תיקנו חכמים מספר שווה של קרואים, וכך יוצא שהישראלים יעלו שמונה עליות במשך השבוע, חמשה בשבת, אחד במנחה, ושנים בימים שני וחמישי. וכן הכהנים והלוויים קרואים שמונה פעמים במשך השבוע, בימי שני וחמישי ובשבת בשחרית ובמנחה.

וכן תראו, שבפסוק הראשון יש ט"ו אותיות כנגד שם י"ה, ובפסוק השני יש כ' אותיות, וזה כנגד הי"ה, ובפסוק השלישי יש כ"ה אותיות כנגד יהי. לרמז שהקב"ה היה הוה ויהיה, הוא היה לפני שנברא עולם, והוא הוה והוא יהיה, ברוך הוא וברוך שמו.

יברכך - ואף על פי שארבעה כתובים האלו ענין אחד הם, נחלקו הם לארבע פרשיות, ללמדנו שכלולים בהם ארבעה עניינים. ואל יהיו הדברים האלה קלים בעיניך, כי בהם כלולות כל הטובות שבעולם, בעולם הזה ובעולם הבא.

בתיבת יברכך כלולות כל הברכות הכתובות בתורה, והתיבה וישמרך - פירושה שהקב"ה ישמור אותך, שיסייע לך לקיים מצות השם יתברך, וזוהי הברכה הגדולה ביותר. שעל ידי כך תזכה לכל הטובות של העולם הבא. וכן זה שנאמר 'יברכך' - שיברכך בנכסים. 'וישמרך' - שישמור נפשך, שלא תתקנא כך המלכות בגלל נכסיך. לכן יברכך ה' שהנכסים יהיו ברשותך. וכן הפירוש, שיברכך בנכסים מרובים.

וישמרך - שישמור נפשך מן היצר הרע, שלא ישיאך יצרך בגלל הנכסים שתחטא, וכן ישמרך מן המזיקים, וכן ישמור לך את הברית וההבטחה שהבטיח השם יתברך לאבות העולם. כמו שנאמר (דברים ז, יב): ושמר ה' אלהיך לך את הברית והחסד אשר נשבע לאבותיך.

וכן וישמרך, שישמור נפשך בשעה שיוצאת מן הגוף. כמו שאומר הכתוב (שמואל א' כה, כט): והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים. וכן, וישמרך מן הגהינם, כמו שאומר הכתוב (שמואל א' ב, ט): רגלי חסידיו ישמור. וכן, ישמרך לעולם הבא.

יאר ה' פניו אליך - רוצה לומר, שאתן לך זכות שיצאו ממך בנים תלמידי חכמים שיאירו באור התורה. וכן אזכה אותך שיצאו ממך כהנים המאירים את המזבח. וכן אתן לך אור השכינה, וכן אור התורה.

ויחנך - פירוש, שישכין שכינתו עליך.

'ויחנך' הוא גם לשון חנייה, וכן הוא לשון חן, שאתן חנך בעיני כולם. וכן פירשו שאתן לך רחמים שתרחמו זה על זה, כמו שנאמר (דברים יג, יח): ונתן לך רחמים. וכן פירשו, שאתן לך חן של דעת וחכמה. וכן יתן לך חן בתלמוד תורה, שתהיה לך חיבת התורה.

ישא ה' פניו אליך - שאם תיגזר עליך איזו גזירה קשה ותחזור בתשובה, ישא ה' פניו לתפלתך ויבטל גזר הדין נגדך. ועוד רוצה לומר, שיעבור כעסו נגדך, ויפנה כלפיך את פניו. ומכאן רואים שכל הברכות כלולות בברכה יקרה זו. ע"כ.

מעלת ברכת כהנים

"בזמן ברכת כהנים נפתחים שערי רחמים וחסד בעולם כולו, ומי שיתפלל על צערו, יתהפך לו הדין לרחמים". (זוהר הקדוש, נשא קמז:).

"בברכת כהנים יחול השפע על המתברכים כפי הכנת כל אחד מהם". (ספר העיקרים, מאמר רביעי פרק י"ט).

"כל הברכות שבעולם עד כסא הכבוד, כלולות במילות קצרות שבברכת כהנים" (הנצי"ב, ספרי נשא).

"בזמן ברכת כהנים, מראה הקב"ה אהבה יתרה לעם ישראל. ולכן טוב וצריך לחזק את אהבתו לקב"ה, ואז כמים הפנים אל הפנים - הקב"ה יראה לו אהבה יתירה, ויכוון לקיים מצות עשה של אהבת ה'". (אילת השחר, פרשת נשא, ממרן הגראי"ל שטיינמן זצוק"ל).

"כשיבקש בקשותיו, יכוין לבקש מאוצר מתנת חינוך לעבודתו יתברך ולכבוד שמו, ולא יתלה במעשיו הטובים, והיא סגולה נפלאה לקבלת התפלה" (ספר חסידים סי' קלא).

"כה תברכו את בני ישראל" - על הכהן לכוין לקיים מצות עשה לברך את ישראל, ועל ישראל לכוון לקיים מצוה להתברך. (מ"ב סי' קכח ס"ק א, בשם ספר חרדים).

אמירתה כתיקונה

כתב רבינו אליעזר פאפו ז"ל בספרו 'חסד לאלפים' (סי' תק"ח אות ט'): יכוין לברך את ישראל בשבעה מיני טובות שיש בעולם המובאים בספר יצירה (פ"ד משנה א-ב), והם: חיים, שלום, חכמה, אושר, חן, זרע, ממשלה.

וכתב רבינו אברהם אזולאי ז"ל בספרו "חסד לאברהם" (מעייין ב' נר ס"ג), כי אלו השבעה רמוזים בברכת כהנים, ולכן הכהן צריך לכוין באלו השבעה להשפיע לכל ישראל. וגם השליח ציבור ירשום בספרו כך להיות לו לזכרון. וגם צריכים הכהנים שיהיו בקיאים בדינים אלו, כדי שיעשו עבודה זו שנשארה להם בזמן הזה כתיקונה בכל דקדוקיה. וילמדו פשט פירוש ברכת הכהנים, ויברכו בחיבה ברעותא דליבא, אולי יש תקוה שיעשו פרי למעלה ומטה. ע"כ.

והמשנה ברורה (סי' קכ"ח ס"ק קמו) כתב, כי ברכת כהנים היא ברכה מהקב"ה. והביא את לשון הרמב"ם (פ"ט מהלכות נשיאת כפים ה"ז), וזו לשונו: ואל תתמה ותאמר, ומה תועיל ברכת הדיוט זה? שאין קבול הברכה תלוי בכהנים אלא בהקב"ה, שנאמר: ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם. הכהנים עושין מצותן שנצטוו בה, והקב"ה ברחמיו מברך את ישראל כחפצו. עכ"ל.

סגולתה לבטל דין רוגז וקטרוג מהעולם

שנינו (סוטה מח.): מיום שחרב בית המקדש, אין יום שאין בו קללה. ומובא בירושלמי (סוטה פ"ט הלכה י"ד) על הפסוק (תהלים ז', יב): ואל זועם בכל יום. מי מבטל [את הזעם]? רבי אבין בשם רבי אחא - ברכת כהנים מבטלת. הכהנים בברכתן מבטלין הקללות הבאים בעולם. (קרבן העדה שם).

וכתב בספר 'חסד לאלפים' (להרב אליהו פנחס הכהן מריינא ז"ל, תשובה ג) כי מבואר מדברי חז"ל אלו, שעם ישראל הנמצאים בגלות - נתונים במדת הדין. אבל הקב"ה אב הרחמן, נתן להם את ברכת הכהנים לשמירה ממידת הדין והזעם שבכל יום, וגם צוה שהכהנים מחוייבים הם לברך את בניו. ולכן מתאוה הקב"ה לברכת כהנים, כדי לבטל את הזעם והרעה מעל בניו, כי רחמיו על כל מעשיו.

ועל זה גילה לנו הירושלמי, כי יש ששים גיבורים סביב לעם ישראל השומרים ומגינים עליהם, והם ששים אותיות שיש בברכת כהנים שמבטלים את הזעם ואת מדת הדין שבכל יום,

המעכבת את השפע היורד משמים, וגורמת לעצירת הפרנסה והמזונות, וכן לייסורים בגוף ובנפש ובכל מיני סבל שונים על כל איש ואשה. וכן גורמת להעדר רוחניות שמעכב את הקדושה.

ועל כן אמרו חז"ל ברוח קדשם, כי מי שנגע בו ח"ו הזעם באיזו מכה, אזי יבוא לנשיאת כפים וינצל ממנה, ולא תשלוט עליו עוד הרעה. ולא עוד, אלא שיתהפך לו על ידי הברכות - כל הרעה לטובה, לחיים ושלוש ועושר ופרנסה. וכן עשה השל"ה הקדוש זצ"ל שהיה לוי, ובעת הדוכן היה מכוון להמשיך הברכות על כל משפחתו שהיו בחו"ל, וכפי שהעיד על עצמו באגרת ששלח לבני משפחתו (אגרות ארץ ישראל, סימן לה).

השכינה מסכימה לברכות

והזהר הקדוש בפרשת נשא (דף קמז.), כתב ביקר ערך הברכה: למדנו, שבשעה שהכהן נושא כפיו, צריכים העם להיות באימה וביראה, וצריכים לדעת שבשעה ההיא נמצאת עת רצון בכל העולמות, ומתברכים עליונים ותחתונים, ואין דין שולט בכל העולמות.

לכן יזהר האדם שלא יפסיד את הברכות של שעת הרצון ההיא, שבה נמצא שלום בכל העולמות. וזה מה שכתב: 'וישם לך שלום'.

ועוד כתב (בדף קמה.): כשהכהן פורש את ידיו לברך את העם, השכינה שורה על עשר אצבעותיו, כי הקב"ה שהוא השכינה מסכים עם הכהן באלו הברכות. כי על ידי שהיא שורה על אצבעות הכהנים, זה מורה שהיא מסכמת אתם. ובשעה שברכה זו יוצאת מפיו של הכהן, אז אותם הששים אותיות שיש בשלשה פסוקים של 'ברוך', 'יאר', 'ישא' - יוצאות מפיו ופורחות למעלה לרקיע.

ויש ששים שרים ממונים על הששים אותיות, על כל אות ואות יש שר מיוחד, וכולם מודים ומסכימים על כל אלו הברכות, ועל זה נאמר: 'ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם', כלומר שישמו את השם הקדוש המצטרף מששים אותיות על ישראל. ואז הקב"ה מברך את ישראל (ע"פ רמ"ק והגר"א).

עוד כתב בזוהר הקדוש (שם, דף קמו.) כי שם הקדוש היוצא מברכת כהנים, עולה למעלה עד כסא שלמעלה שהוא הבינה, והשכינה מסכימה עמהם. ובשעה שהכהנים פורשים ידיהם, מתעורר החסד שלמעלה המאיר בפנים מאירות לישראל, ועל ידי זה סרים ומתבטלים מהם

הדינים. וזהו שכתוב: 'כה תברכו את בני ישראל', דוקא בני ישראל, כי היא נחלתם ולא לשאר העמים, שאין להם חלק בקדושה. עכ"ד.

הפסוקים שיש לבזון

בשעת ברכת כהנים, ישנם פסוקים שיש לבזון בהם, והוא טוב לשמירה ולכל הדברים, ובפרט כשיאמרו ברכת כהנים (ספר 'צדור המור' פ' נשא). ויחשוב אלו הפסוקים, ולא יוציא השמות מפיו.

וכתב הזוהר הקדוש (שם, דף קמו:) אמר רבי שמעון, למדנו, כשהכהנים מברכים - יורד שפע של רחמים מצירופים של כ"ב אותיות, והוא שם קדוש שיוצא מכ"ב אותיות של ברכת כהנים: אנקת"ם, פסת"ם, פספסי"ם, דיונסי"ם. והאומרו דרך תפלה - טוב מאד בזה הדרך: א'-ל נא קרב תשועת מצפיך, פחדך סר תוציאם ממאסר, פדה סועים פתח סומים ישעך מצפים. דלה יוקשים וקבץ נפוצים סמוך י-ה מפלתנו (בשם השל"ה הקדוש פרשת בהעלותך - תוכחת מוסר. והביאם המג"א בס' קכ"ז סק"ג). וכן כתב בספר חסד לאלפים, שכל כוונה שמכוון בכל תיבה ותיבה בשעה שיוצא - טסה לרקייע, ופועלת פעולתה כאשר כיון הכהן, כי היא עת רצון לאותם שהם בכלל הברכות, וקל מאד להשיג פעולתו מה שחפץ.

שמירה ממזיקים

ולא עוד אלא, ששלמה המלך ע"ה חקק את אלו השלשה פסוקים סביב מיטתו לשמירה מן המזיקים ומכל מיני פורעניות. ועל הפסוקים האלה, כוונת הפסוק (שיר השירים ג, ז): הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל. 'ששים גבורים' הכוונה לששים אותיות בכוונת השמות היוצאים מאותם פסוקים, ובשעה שיוצאים מפי הכהנים כתובים אלו, פורחים ששים אותיות אלו למרומים. ובאותה שעה, מתייצבים ששים מלאכים שכל אחד ממונה על אות אחת מששים אותיות, והם כנגד ששים רבוא מישראל. ואותם הממונים לוקחים האותיות, והם מסכימים לכל הברכות היוצאות מפי הכהנים. והם מביאים את האותיות האלו לפני כסא הכבוד, ואף הקב"ה מסכים לברכות, וזהו שנאמר: ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם.

ומכאן ילמדו הכהנים לקח, כי עליהם להרגיש אימה וחרדה בשעה שעומדים לברך את ישראל, וידע הכהן מי הוא העומד מעליו, הלוא היא השכינה הקדושה, ולהיכן עומדים לילך אותם ששים אותיות שהוא מוציא מפיו, וישתדל לאמרם בכוונה עצומה כאילו מונה מעות, שכל אות ואות שבברכה זו - דומה היא למרגלית יקרה.

סימן להצלחת הברכה

ויש סימן גדול בנשיאות כפים, שאם מרגיש הכהן עייפות בידיו בשעה שמגביה אותן, סימן שיש עוונות בדור ההוא או בכהן עצמו, ואם קלות הן, סימן הוא לחסד של הקב"ה שהוא שמח באותן הברכות שמברכים הכהנים. (ילקוט ראובני פרשת בשלח).

הברכה שורה רק באחדות

והטעם שבברכות הכהנים נאמרים בלשון יחיד, שהרי מן הדין היה לאמרם בלשון רבים, שהרי הברכה מכוונת לכל ישראל, לומר לך, כי הברכה היא בתנאי שיהיו מאוחדים, ולא תפריד המחלוקת ביניהם.

עוד מרמזי הברכה

מה שאמר בברכת כהנים 'אמור להם' - אמור'ר בגימטריא עם הכולל רמ"ח. ו'אמור' לבדו, הוא גימטריא רמ"ז, נגד רמ"ח אברים חסר אחד, משום שכל האיברים כלולים כאחד.

'אמור להם' - ולכאורה, היה לו לומר 'כה תאמרו', ודי בזה. ולמה כתב 'כה תברכו' - 'אמור להם'? אלא, תני רבי יהודה: אמור להם, זכו - להם, לא זכו - אמור סתמא.

ומה הטעם שהכהנים נושאים את כפיהם? משום שיש בידי האדם עשר אצבעות, הרומזים לעשר ספירות שנבראו בהם שמים וארץ. (מוסר חכמים).

כה תברכו את בני ישראל. 'את' - לרבות מלאכי השרת, שגם הם מתברכים בנשיאת כפים. (רבינו בחיי).

הכהנים פותחים שערי הרחמים

כתב ב'ילקוט הראובני': ברוב רחמי השם יתברך על ישראל, ציווה לכהנים המקודשים לברכם. ולפי שיתכן שלא יהיו ישראל הגונים לקבל אותה ברכה, שמא יהיו מלוכלכים בכל מיני חטא ועון, וחם ושלוש יקטרגו עליהם בעלי הדין הקשים ויאמרו שאין ישראל ראויים לאותה ברכה, מאחר שיש בהם חטא ועון המעכבים את הברכה, מה עשה הקב"ה? מסר ביד הכהנים המקודשים את מפתחות עולם הרחמים, ואמר להם: כל זמן שאתם באים לברך את ישראל, פתחו שערי רצון והכתר, כדי שיתעוררו רחמים העליונים, ויפתחו שערי החסד והרצון והרחמים הגדולים, ויהיו כל העולמות בשעה שאתם מברכים את ישראל, כולם בחפץ וברצון ובחסד וברחמים, ולא יהיה שום מעכב ומקטרג על הברכה.

שהרי, כאשר שערי רחמים נפתחים ופנים עליונים מאירים בפני התחתונים, באותה שעה אין כח במקטרג ולא בבעלי הדין למעלה לעורר הדין ולא עונש ולא לקטרג, שהרי כל העולמות אחוזים, וכלם בברכה ובשלימות, והלכו פנים של זעם, ואז כל הפנים מאירים. וזה סוד שם צוה בברכת כהנים ואמר: כ"ה תברכו את בני ישראל, כ"ה בשם המפורש הפותח שערי עליונים, ואז כל הפנים מאירים.

ומה אתם אומרים? יברכך ה' וישמרך, ולקיום הברכה: יאר ה' פניו אליך ויחנך. מהו יאר ה' פניו אליך ויחנך? לומר, כי בשעה שישפיעו רחמים גדולים מהכתר העליון שהם הפנים המאירים לכל הספירות, באותה שעה יגמור רצונך וימלא חפצך מכל צד. ואם הוא אינו מן הדין, שאין אתה ראוי לרחמים, יתן לך מתנת חנם, ואף על פי שאינך ראוי. כי זוהי דרך רחמים עליונים, והפנים המאירים לתת להם מתנת חנם לנבראים, כמו שנאמר (שמות לג, יט): וחנותי את אשר אחון. וזהו סוד: יאר ה' פניו. (שערי אורה).

דע, כי המידה הזאת הנקראת 'שערי צדק' שירש אותה יעקב, מסר כל המפתחות שלה ביד בניו. והשער הזה יש לו שלשה מפתחות, י"ב לי"ב חדשים, י"ב לי"ב חדרים, וי"ב מפתחות לי"ב שבטים, ומפתח הפנימי מסר ללוי. וזהו סוד ברכת כהנים שמשם הברכות מתפשטות ויוצאות לי"ב חדרים של י"ב מפתחות, וזה סוד (בראשית מט, כח): כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וזאת אשר דבר להם אביהם איש כברכתו אשר ברך אותם. וכשבא משה רבנו, הודיע שהמפתח הפנימי ביד לוי, כמו שכתוב (דברים לג, ח): וללוי אמר תומיך ואוריך, סוד אורים ותומים הוא סוד כל השערים. (שערי צדק דף ב' ע"ב).

לא יוסיפו ברכה משלהם

כתב בספר 'פה קדוש' להגאון מרן רבי יצחק מוולוז'ין זצ"ל: "כה תברכו את בני ישראל אמור להם", הקשו כל המפרשים, דלכאורה יתירות הן תיבות אלו - 'אמור להם', וכך היה לו לכתוב: כה תברכו את בני ישראל - יברכך?

ויש לפרש על דרך משל, לאיש שהיו מוליכים אותו לבית האסורים, ופגע בו אוהבו, והוא איש שאינו נכבד בערכאות של עכו"ם. ואמר לו אותו האיש: אני איני יכול לעזרך, לבד זאת אעשה עמך, לברכך שה' יהיה בעזרך להוציאך חפשי. הודה לו השבוי על כך. אחר כך פגע בו איש אחר שאוהבו מאד, והוא תקיף ונכבד בערכאות של עכו"ם, ואמר לו גם כן: ה' יעזורך. וענה

לו האיש האסור: מה הטובה אשר אתה עושה לי בזה הברכה? הנה אתה תקיף ונכבד בערכאותיהם, ותוכל לעשות בעדי להוציאני לחפשי!

כך גם כאן, הייתי יכול לומר: מה הטובה בברכה אשר הכהנים יברכו את ישראל 'ברוך ה', ולא ברכה משלהם? יען כי הכהנים מקורבים ומקודשים לה', יותר מישראל המברך את חברו בברכה שה' יעזרהו. על כן אמר הכתוב: דבר אל אהרן - אמור להם. פירוש, דוקא בזה האופן תברכו את ישראל - 'ברוך ה'', ולא תוסיפו שום ברכה משלהם.

יאר כנגד יצחק ישא כנגד יעקב

"יאר ה' פניו אליך ויחנך" יאר, כנגד יצחק שראה בעקידה ומת, והאיר הקב"ה את עיניו והחייהו, כדאיתא בפרקי רבי אליעזר (פ"ל).

"יאר" - בהיפוך אותיות 'ראי', שהיה עולת ראייה. ויש בפסוק זה ה' תיבות וכו' אותיות, כמו יצחק שהיה אחר כ' דורות (אבות פ"ה משנה ב') ושמר חמשה חומשי תורה.

"ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום" ישא, כנגד יעקב. דכתיב (בראשית כט, א): וישא יעקב רגליו. וכתוב ביה (שם כח, כא): ושבתי בשלום. ויש בו שבע תיבות, כנגד השבטים אשר נולדו בשבע שנים, וכ"ה אותיות, כנגד (שמות יט, ג): כה תאמר לבית יעקב.

רבנו הקדוש עשה שיהיה שלום בעולם

כתב בספר 'בית יצחק' לרבי יצחק רייטבורד מוילנא בשם רבי משה צבי גרינבערג: וישם לך שלום. ושמעתי, כי רבי היה נצרך מאד לשלום, משום שרבי סידר המשניות, וראה שרבו מחלוקות בתורה, ונעשית ח"ו כשתי תורות. שלח וקבץ כל חכמי ארץ ישראל, ונתנו לב לברר טעמי המחלוקות ודברי מי ראויים לקיים. וסידר משניות, וסתם במשנה כדברי יחידים שראה רבי את דבריהם, ושנאן סתם כדי לקבוע הלכה כמותן.

לזאת היה נדרש לו מאד השלום, משום שכאשר יש שלום, אמת ואהבה בין החברים, מקבל כל אחד דברי חברו בנחת, ולא יעמוד על דעתו דוקא. ואם אין ביניהם שלום ואמת - אז כל אחד מחזיק בדעתו, כטבע המחלוקת. וכאשר עזרו השם לרבי וגמר לסדר המשניות, ורבי היה עניו גדול, כמו שאמרו בגמרא סוטה (מט:): משמת רבי בטלה ענוה, לזאת לא תלה הדבר בזכות עצמו, רק בזכות התורה. ואמר שזכות התורה סייעתו שהיה שלום גדול בין החכמים, ויצא הדבר לפעול ולתכליתו ונגמר בכי טוב.

והנה, מקור ברכת השלום בא על ידי ברכת כהנים, שהם הצינור להוריד על ידם שפע טל הברכה מהשלום, על ידי אמרם וישם לך שלום. כדאיתא במדרש: מציץ מן החרכים (שיר השירים ב, ט) - מבין אצבעותיהם של כהנים. כי כן הוא מסודר על פי חכמה העליונה מהשם יתעלה. לכן דרש רבי (במדבר רבה, נשא פ"א ס"ז) על וישם לך שלום - זה שלום, תורה, כדכתיב (תהלים קיט, קסה): שלום רב לאוהבי תורתך. ואילו רבי נתן אומר: זה שלום מלכות בית דוד. רוצה לומר, שחוץ מזכות התורה שהיא עושה שלום, היה לרבי גם כח בעצמו להוריד השלום, משום דרבי בא ממלכות בית דוד, לזאת היה לו גם כח עצמי לזה, כדכתיב במלכי בית דוד (ישעיה ט, ו): למרבה המשרה ולשלום אין קץ. עכ"ד.

הצדיק שזכה ל-כ"ה תברכו

בספר "טעמי המנהגים" (אות קיז, בהערה) מסופר על הגאון רבי עקיבא כהן, מגולי ק"ק אובין שהגיע לפראג, ובנה שם בית גדול בנוי לתלפיות, הרבין שם תורה, ונפטר בשנת רנ"ו לפ"ק.

אדם גדול זה, הוליד מאשתו י"ב בנים זכרים וי"ב בנות, וכל חתניו היו כהנים (אחד מחתניו היה ר' שעפטיל, בנו של השל"ה הקדוש). זכה רבי עקיבא כהן, שכאשר היה עולה לדוכן עם י"ב בניו וי"ב חתניו - סך הכל כ"ה נפשות, יכול היה לקרוא על עצמו את הפסוק שלפנינו, ולהתפאר שקיים מצוות "כ"ה תברכו את בני ישראל"...

רמז לשלשה שלומים

"וישם לך שלום" אמרו במדרש (רבה, נשא פ"א ס"ז) שלום בכניסתך, שלום ביציאתך, שלום עם כל אדם. נראה לי לפרש, שהנה אמרו ז"ל בש"ס ברכות (נו:): שלוש שלומים יש, הרואה קדירה בחלום יצפה לשלום, הרואה נהר יצפה לשלום, הרואה ציפור יצפה לשלום. ונראה לי, שהג' מיני שלומים הם: שלום בית, כדכתיב (משלי יז, א): טוב פת חריבה ושלוח בה מבית מלא זבחי ריב. שלום עם בני העיר אשר הוא שוכן בתוכם, ושלום עם כל בני אדם בכל העולם. ולזה רמזו לנו: הרואה קדירה - הוא סימן לשלום בית, שאוכלים מקדירה וקערה אחת. נהר - הוא מתפשט והולך, אבל אינו סובב בכל העולם. וזהו השלום היותר גדול משלום בית, ומראה של שלום עם שאר בני אדם חוץ מביתו. אבל ציפור - נודד ממקומו הולך ועף בכל העולם באין מעצור בעדו, כן יהיה שלומו בכל העולם באין שונא ואויב, כולם אוהבים אותו, "ברצות ה' דרכי איש" (משלי טז, ו).

וזו כונת המדרש: וישם לך שלום, שלום בכניסתך - זהו שלום הבית, שלום ביציאתך - היינו עם שאר בני אדם הדרים במקומו, שלום עם כל אדם - עם כל יושבי תבל בכל העולם כולו בכלל. (כתב סופר).

"יְבָרְכְּ ה' וַיִּשְׁמְרֶךָ" (ו, כד).

להינצל מניסיון העושר

איתא במדרש רבה (נשא, פ"א ס"ה) **"יברכך ה'" - בממון, "וישמרך" - מן המזיקין.**

ביאור על דברי חז"ל אלו, כתב בספר **"טיול בפרדס"** (על אגרת הטיול, חלק הרמזו אות ע-עשיר):

המלאך של הסטרא אחרא נקרא ס"מ, שהוא בגימטריא מאה, ושם אשתו ("לילית") - בגימטריא ארבע מאות שמונים. וצרוף שני השמות, עולה למנין חמש מאות ושמונים, כמנין **"עשיר"**.

לכן אמרו חז"ל (אלשיך ויקרא פכ"ה) שניסיון העושר גדול יותר מניסיון העוני, כי עד כמה שניסיון העוני מעביר את האדם על דעתו ועל דעת קונו - העושר מביא על האדם ניסיונות קשים יותר, עד כדי כך, שהס"מ ואשתו רמוזים בו.

וזהו שאומר הפסוק: **"יברכך ה'" - בממון. "וישמרך" - מן המזיקין, היינו הס"מ ונוקבא דליה.**

העשיר ניצל מן המזיקין

ובספר **"ילקוט חמישאי"** פירש בשם ספר **"דברי שלום"** עוד את דברי המדרש, שהקשר בין הדברים הוא, כי הנה בגמרא מסכת פסחים (קיא:) מסופר אודות אב"י שהיה הולך בדרך, ורב פפא הלך לצד ימינו, ורב הונא בריה דרבי יהושע היה הולך לשמאלו. והנה בדרך ראה אב"י שד, שקוראים לו **"קטב מריר"**, שהיה הולך בצד שמאל לכיוון רב הונא. מיד אמר אב"י לרב פפא שיעבור לצד שמאל, ואילו רב הונא ילך בצד ימינו בכדי שהשד לא יפגע בו. שאל רב פפא את אב"י: ומדוע אינך חושש עלי שהשד יזיק אותי, ודואג אתה רק על רב הונא? אמר לו אב"י: אתה רב פפא עשיר הינך, והעשיר מזלו טוב, ולכן אין חשש שתניזק, לא כן רב הונא שאינו עשיר, עליו חושש אני שמא המזיק יזיק אותו, ע"כ.

ולפי זה, מבוארים דברי המדרש כמין חומר: **"יברכך ה'" - בממון, וא"כ ודאי שיעלה מזלך שהרי תהיה עשיר. וממילא, וישמרך - מן המזיקין.**

שלא תהיה קמצן

עוד הביא בספר 'מאורה של תורה' בשם ספר 'זכרון אהרן' פירוש נפלא לדברי חז"ל אלו.

שכן ישנה רוח רעה הנקראת "רעה חולה", והיא גורמת לאדם עשיר שיהא קמצן, ולא יוציא ממון לדברים שבקדושה. ועל כך אמר הפסוק: 'ברוך ה' - בממון, שתהיה עשיר. אך מאידך, וישמרך - מן המזיקין, העושים את האדם קמצן. וכך תזכה לפזר מממוןך לדברים שבקדושה.

שתשרה הברכה אף בדבר המדוד

עוד ראיתי בספר 'פנינים יקרים' שפירש באופן אחר. והוא ע"פ מה שאמרו בגמרא בבא מציעא (מב.), שאין הברכה שורה בדבר המנוי. אמנם, זה רק אם האדם הוא המברך, אבל אם הקב"ה בכבודו ובעצמו מברך, אזי הברכה שורה אפילו בדבר המנוי והמדוד.

וידוע עוד, כי אין שליטה למזיקים אלא בדברים שאינם מנויים ומדודים, אבל בדברים המנויים ומדודים - אין להם רשות לשלוט ולהזיק. ולפי זה יבוארו היטב דברי המדרש: "ברוך ה'" - בממון, וא"כ כאשר הקב"ה בעצמו מברך אותך, אז הברכה תהיה שורה אפילו בדבר המנוי והמדוד, וא"כ ממילא - "וישמרך" מן מהמזיקין, שהרי כעת אין להם שליטה, ואפילו כאשר ממוןך מנוי ומדוד.

ישועת ה' כהרף עין

הקב"ה כל יכול, וברגע אחד יכול להפוך את האדם מעני מרוד לעשיר מופלג, ועל אף שבדרך הטבע אין הדבר נראה כאפשרי, אולם הרבה דרכים למקום כיצד להושיע, וכבר שמענו על מקרים כאלו...

מורינו ורבינו מופת הדור מרן הגאון רבי עובדיה יוסף זיע"א, בספרו "ענף עץ אבות" (עמ' רטו) הביא סיפור נפלא, בו רואים אנו כיצד התקיימה הברכה "ברוך בממון", לא רק בעצם הזכייה בממון - אלא גם בשמירה על הממון לאורך ימים ושנים...

מעשה שהיה בימי רבי יואל סרקיש ז"ל אב בית דין של קראקא [בעל ה'בית חדש'], אשר בזמנו היה האפיפיור שולט על מלכים ושרים ברוב העולם, ומלכותו בכל משלה, על פיו יחנו ועל פיו יסעו.

ויהי לימים, אחר שישב האפיפיור על כסאו, ומלכים ושרים משחרים לפתחו, גבה לבבו וחשב לבנות לעצמו ארמון מפואר שיתקבלו בו המלכים והשרים הבאים אליו. אלא שלא היה בידו את הכסף הדרוש כדי לבנות ארמון כזה. ויקרא לשניים מראשי הכמורה החוסים בצילו, ויצווה עליהם שישעו ממדינה למדינה ומעיר לעיר כדי לגייס את הכספים הדרושים לבניית הארמון המפואר, ונתן לידם המלצה בכתובת וחתומת ידו, ובכל מקום בואם ילכו אל הקרדינאל [ראש הכמרים] שילווח אליהם להתייצב לפני המלך והשרים, ויראו להם את ההמלצה של האפיפיור, והם יתרמו כנדבת ליבם. וציוה עליהם כי את הכסף המתוכנן ימירו אותו בשטרות כסף, כדי שיהיו קלים לשאתם בבגדיהם.

וגם ציוה אותם, שבלכתם בדרך ילבשו בגדים בלואים טלאי על גבי טלאי, כדי שלא ישלטו בהם עין הגנבים והשודדים, ויתפרו את השטרות מבפנים לכגדיהם, ורק כבואם לפני הקרדינאל ולפני המלך והשרים, ילבשו את בגדי השרד שלהם, כדי שיופיעו במלוא הכבוד לפניהם, וכן עשו. וילכו מגוי אל גוי וממדינה למדינה, והם תרמו להם ממון רב והצליחו בדרכם מאוד.

והנה, הגיעו לעיר קראקא בחצות הלילה עייפים מן הדרך, וכל בני העיר נמו שנתם, אך ראו אור בוקע מבית אחד, וילכו לשם.

ושם היתה גרה אלמנה צעירה מלאת חן, וברשותה תנור אפיה ומסעדה פתוחה לכל עובר ושב, ומזה היתה פרנסתה. וישאלו אותה אם יש בביתה מקום לסעוד וללון לינת לילה. ותאמר להם, הן, ביתי יש בו כמה חדרים, עם מיטות ושולחנות כראוי, ובתוך כשעה מוכנה היא להכין את סעודתם ואת מיטות משכבם. ויאמרו לה, הרי לא רחוק מכאן יש נהר אחד, אנו נלך בינתיים להתרחץ שם, ובעוד כשעה נחזור לכאן, ואת תכיני לנו את הסעודה וכלי המיטה. ותאמר להם, כדברכם אעשה.

הלכו אל הנהר, והניחו בגדיהם על שפת הנהר וירדו להתרחץ במי הנהר. ולפתע נוצרה שם מערבולת שלא יכלו להימלט ממנה ולצאת אל החוף, המה כרעו ונפלו, וטבעו במצולות הנהר כמו אבן במים עזים.

האשה הכינה את הארוחה והמתינה כשעתיים תמימות, ובראותה שלא חזרו, הלכה בעצמה אל שפת הנהר, ותראה את בגדיהם עזובים שם, ואין קול ואין עונה ואין קשב, והבינה שקרה להם אסון, לקחה את הבגדים וחזרה לביתה.

אחר כמה ימים עלה בדעתה לבדוק את בגדיהם, ונוכחה לדעת כי הבגדים הבלואים כבדים מנשוא, לקחה מספריים וגזרה את חוטי התפירה התפורים בפנים, וראתה כי הם מלאים שטרי כסף בסכומים עצומים, ומני אז נהפכה לעשירה גדולה. חפרה האשה בקרקע ביתה, וגנוזה שם את כל שטרות הכסף, וכסתה אותם ברצפה לבל יודע הדבר.

ויהי בימים ההם, היה איש סוחר ועשיר גדול מתלמידי הגאון רבי יואל סירקיש ז"ל ה"ב"ח", אשר מתה עליו אשתו בקיצור ימים ושנים, ולאחר מלאת שנה מפטירתה, בא אליו שדכן אחד בשליחותה של האלמנה הצעירה דן אל העשיר אם ירצה לשאתה לאשה, ואחר שנפגש עמה ומצאה חן בעיניו, הסכים לישא אותה, ונשאה כדת וכדין.

וכאשר ראה את עושרה העצום, לא האמין למראה עיניו, וביקש ממנה לדעת מנין בא לה כל העושר הזה. בתחילה, סירבה להגיד לו את סוד עושרה, אבל אחר שהפציר בה מאוד, גילתה לו לבסוף את כל הסוד שלה.

בשמעו את דבריה, אמר מיד כי לא יתן אותו מצפוננו ליהנות מן הכסף הזה, עד שישאל את רבו מה הדין להלכה ולמעשה. האשה נבהלה מדבריו ואמרה, והרי הסוד הזה, אם יתגלה לרבים, אפשר שנבוא לידי סכנה גדולה, ויביאו אותנו בפלילים. אבל הוא דחה את דבריה, באומרו לה שאין לה ממה לחשוש כלל וכלל, שהרי אין אדם נאמן לשמור סוד, כמו רבו הגדול אב בית הדין רבינו יואל ז"ל.

בלית ברירה, הסכימה האשה ללכת אל בית מדרשו של הרב. כשמוע הרב שהשאלה היא בדבר סודי מאוד, ביקש מתלמידיו שיצאו לחדר אחר, וכן עשו. אך נשאר שם תלמיד אחד, שהרב העיד עליו כי הוא איש ישר ונאמן, והוא עילוי שניחון בשכל גאוני, ואין להם מה לפחד ולספר לפניו כל ענין השאלה שלהם.

האשה נענתה, וסיפרה לרב את כל המעשה, איך בא לידה כל הממון הזה. ולאחר שהרהר בדבר, אמר להם הרב שיפרישו מהכסף מעשר לצדקה לעניים, ויבנו בזה בתי כנסת ומקוואות טהרה לצרכי הקהל, ויכופר להם.

הדברים נכנסו כארס של נחש בליבו של התלמיד הצעיר ההוא, ויתנם אל ליבו לזכרון לעת מצוא. לאחר שנים רבות, יצא התלמיד הזה לתרבות רעה ונסע לרומא, ושם המיר את דתו ונכנס למנזר של הנוצרים ללמוד את דתם. ובהיות שהיה לו שכל חריף, תפס במהרה את כל אשר למד מהם ו"נתעלה" במעלות חכמת דתם יותר מכולם.

כשמת האפיפיור הזקן, נתנו חבריו עיניהם בו, ומינוהו לאפיפיור, והחל לנהוג נשיאותו ברמה, וכשנזכר מן המעשה הנ"ל, ובחפצו להתנשא על הכל, הוציא כרוז לפרסם שנגלה לו סוד מן השמים דברים מעניינים, ולכן הוא קורא לכל המלכים והשרים מוקירי דתו, שיבואו למקום מסויים, ושם יגלה להם את הסוד שאין איש בעולם שידע ממנו. וכך שלח הזמנות לכל המלכים והשרים, ובכללם גם לרבה היהודי של קראקא, ולבני הזוג הנ"ל.

בבוא היום שנקבע, ראה כי לא באו לכנסיה שלו אלא מתי מספר מן המזומנים, ויחר אפו מאוד, ומיד החליט לדחות את האסיפה ליום מסויים אחר, ושלח הזמנות חדשות בהתראה חמורה, כי מי שלא יבוא, יטילו עליו חרם וכו', ואז באו כמעט כולם ביום המיועד שניתן להם.

משנכנס רבינו יואל עם הבעל והאשה, ראתה האשה את האפיפיור, והכירה מיד כי הוא הוא התלמיד שנשאר בבית המדרש ושמע את כל סיפורה על ענין העושר, ותתחלחל האשה מאוד, ותאמר לבעלה: הן אבדנו כולנו במה שגיליתי את הסוד של עושרי, ובודאי שלשם כך כינס אותנו האפיפיור הזה, לפרסם את מה שעשינו.

רבינו יואל עודד את האשה וחיזקה בדברים שלא יאונה להם כל אוון, בזכות הצדקות והמעשים טובים שנעשו על ידיהם. ואז עלה האפיפיור על הבימה וקרא בקול רם: האם רבם של היהודים בקראקא נמצא כאן? אמרו לו: הן. ודרש שיעלה על הבימה. אחר כך קרא לבעל ולאשה שגם כן יתייצבו מולו למעלה על הבימה. וכך היה. התקרב הרב אל מול האפיפיור, וכיוון בשמות הקדושים, ואז צעק מול האפיפיור: אמור, אמור! מה אתה רוצה לומר? הדבר יצא מפי הגאון, ושר של שכחה השתלט על האפיפיור, וישכח מכל הנעשה, ואין קול ואין עונה ואין קשב.

התחיל האפיפיור לקמט בידיו את מצחו אולי יזכור דבר מה, אך ללא הצלחה. ואחר שעה ארוכה באין מענה, נהפך כבודו לביזיון וקצף בעיני כל המלכים והשרים. עד שעמד מלך אמיץ אחד, ואמר: שמעו נא רבותי! האם האפיפיור הזה קרא אותנו לכאן לצחק בנו, לעזוב את כל עסקינו ולבוא ולשמוע סוד כמוס, ואין כאן אלא שוד ושבר?! חרפה היא לנו שזה ישמש כאפיפיור, אני מציע שתסכימו עמי להדיחו ממשרתו, ולא יוסיף להתל ולצחוק על מלכים ושרים מכובדים, ואת מלכותו ניתן לרעהו הטוב ממנו.

ויענו כל העם: טוב הדבר. וכך היה, שהדיחו אותו בביזיון ובחרפה, ואחר כך נרצח בידי קנאים על אשר נהג מנהג זלזול במלכים. והגאון הב"ח, הבעל והאשה, חזרו לביתם שמחים וטובי

לב על התשועה שעשה להם ה' יתברך, והמשיכו בצדקותיהם ובמעשיהם הטובים, ושלוש על ישראל.

אתה הראת לדעת, כי אין להסתמך באמונת אומן על יושרו של האדם, כי לא תדע מה ילד יום, אם ישאר נאמן בצדקותו ויושרו עד יום מותו, או שמא חס ושלוש לא יעמוד טעמו בו, כמו שנאמר (איוב טו, טז): "הן בקדושו לא יאמין", והברירה בידו אל כל אשר יחפוץ יטנו.

"וַיִּשְׁמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֵם" (ו, כז).

ואברכה מברכך

כתב בספר ילקוט המוסר ואבני השושה, ושמ"ו ראשי תיבות: וזכהן שמברך מתברך ומתגדל, וצריך שיברך בשמחת הלב. והטעם שסמך ברכת כהנים לנזיר, ללמד כי הכהנים צריכים להיות בקדושה ובפרישות ובנקיות ובשמחה, יותר משאר הקהל. כמו שמבואר בזהר הקדוש (ויקרא דף ח).

"וַיְהִי בַּיּוֹם כָּלֹת מֹשֶׁה לְהַקִּים אֶת הַמִּשְׁכָּן" (ז, א).

המשכן כנגד לאה

כתב רבנו אפרים על התורה: להקים את המשכן, סופי תיבות מתן. חביב היה יום הקמת המשכן כיום מתן תורה.

וכן להקים את המשכן ראשי תיבות לאה. ולאה אותיות אהל. ו'אהל לאה' גימטריא: חסד. שבו נבנה העולם, שנאמר (תהלים פט, ג): "אמרתי עולם חסד יבנה". כלומר בזכותה שיכן הקב"ה שכינתו באהל, כי לאה היתה עיקרו של בית יעקב, וילדה ששה שבטים כנגד כל האמהות. וזכות הרבים עדיפה.

ועוד, שכנגד בניה הוקם המשכן בששה ימים. כמו שייסד הפייטן (בחזרת מוסף יו"ט ראשון של שבועות) "אהל מועד לנטותו בחסד", כלומר בחס"ד שעות. כי בששה ימים חוץ מהלילות - יש ע"ב שעות. כי הקמת המשכן לא היתה כי אם ביום, שנאמר (לקמן ט, טז): "וביום הקים את המשכן". ועוד, לכך רמז ללאה כאן בחנוכת המשכן, משום כבוד יהודה בנה שהיה ראשון לנשיאים.

ככלה הנכנסת לחופה

"כלות" - כף בפתח ולא בשוא. כי ביום הקמת המשכן היו ישראל ככלה הנכנסת לחופה. פירוש, אמנם ביום זה השלים משה רבנו את המשכן, אולם אצל עם ישראל אין סיום

והשלמה, כי דוקא עכשיו היא ההתחלה של חיים חדשים. זהו המשל לכלה הנכנסת לחופה, אשר החופה לגביה יותר מאשר היא סיום חיי הנעורים, הרי היא בעיקר ראשית ופתיחה של חיים חדשים. וזה כלל גדול בתורה, לעולם אין גמר, הכל הוא פרודור לעליה נוספת ובלתי פוסקת מעלה מעלה. (חומש "עטרת רש"י", בשם הגר"מ שך זצ"ל).

"וַיִּקְרִיבוּ נְשֵׂאֵי יִשְׂרָאֵל" (ז, ב).

הקרבתן הוא קירוב הכוחות

וחזר שנית ואמר (לקמן פסוק י'): ויקריבו הנשאים, והנה הראשון ביו"ד באחרונה - שהוא לשון רבוי, והשני "הנשאים" חסר יו"ד באחרונה - שהוא לשון יחוד, כי הקרבן הוא קרוב הכחות, והוא היחוד השלם שהקב"ה מתייחד בו בעליונים ובשפלים. (רבינו בחי').

"הם נְשֵׂאֵי הַמִּטָּה הֵם הַעֲמֻדִים עַל הַפְּקָדִים" (ז, ב).

הם היו שוטרים עליהם במצרים

לסבול צרתם של ישראל, זו היא הנשיאות אשר נשאו נשיאי ישראל. ומובא בספרי (נשא, פסקא מה) שהם היו שוטרים עליהם במצרים, והיו מוכים עליהם שנאמר (שמות ה, יד): ויוכו שוטרי בני ישראל.

"וַיָּבִיאוּ אֶת קֶרְבָּנָם לִפְנֵי ה' שֵׁשׁ עֶגְלֹת צֶבַע וּשְׁנֵי עֶשְׂרֵי בָקָר עֶגְלָה עַל שְׁנֵי הַנְּשִׂאִים וְשׁוֹר לְאֶחָד וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן" (ז, ג).

האחדות מביאה להשראת השכינה

הנה, בפרשתנו מסופר אודות מתנות נשיאי השבטים ביום חנוכת המזבח. וכל אחד הביא את קרבנו - קערת כסף, מזרק כסף, כף זהב מלאה קטורת. קרבנות לעולה, לחטאת ולשלמים.

אך בתחילת הענין נאמר: "ויביאו את קרבנם לפני ה', שש עגלות צב [-עגלות מחופות], ושני עשר בקר - עגלה על שני הנשיאים, ושור לאחד". עגלות אלו ניתנו ללוויים, לשאת בהם את משא המשכן.

ולמדים אנו לימוד מאלף: הקרבן, עבודת ה' שלהם, פרטי היה, כל אחד וקרבנותיו. אבל "העגלה", הנשיאה בעול, משותפת הייתה: "עגלה על שני הנשיאים" משותפת - מתוך ייחודיות: "ושור - לאחד", כל נשיא הביא שור, וכל שני שוורים נשאו עגלה משותפת.

ומה בא הדבר ללמדנו? שכל שבט וייחודו, כל שבט ומסורתו ועבודתו, אבל עם זאת - "יחד שבטי ישראל". הנשיאים נועדים יחדיו, נושאים בעול בתחושת אחריות לכלל כולו, בשיתוף ובאחווה. שהרי לכולם כיוון אחד, ולכולם מטרה אחת: כולם הולכים באור ה', בעקבות עמוד הענן ההולך לפני המחנה.

ובשיתוף זה, שורה בהם השכינה. וכדברי רבנו הספורנו ז"ל: "עגלה על שני הנשיאים", לאות אחווה ביניהם, אשר על ידה יהיו ראויים שתשרה שכינה ביניהם. כאמרו (דברים לג, ה): "ויהי בישורון מלך (הוא השראת השכינה) - בהתאסף ראשי עם" ובהיפוכו (הושע י, ב): "חלק לבם - עתה יאשמו".

נכון הדבר במישור הכללי, ונכון שבעתיים במישור המשפחתי. כל אחד מבני הזוג וייחודו - אבל יחד מושכים הם בעול, יחד נושאים הם את כלי המשכן, ואז - השכינה ביניהם. (מעין השבוע).

שנים במידה, בשיעור, במשקל ובמנין

קרבנות הנשיאים שווים היו במידה, בשיעור, במשקל ובמניין. ואע"פ כן, האריכה התורה בלשונה, וחזרה וכפלה וכתבה את עניין הקרבן שנים עשר פעם. הסיבה לכך, כי הנשיאים החליטו בדעתם שהאחד לא יביא יותר מכפי שחברו הביא, וזאת בכדי למנוע אפשרות של הופעת רגשות קנאה ותחרות ביניהם. מחשבה טובה זו של איחוד לבבות וקירוב השורות - עלתה לרצון לפני רבונו של עולם אשר הנציח את קורת רוחו ושביעות רצונו בכך שכל קרבן נכתב בצורה מפורטת ומלאה כאילו נתחדש על קודמו, למרות היותו זהה לו.

וכאן רמזה לנו התורה, שכלי העזר החשוב ביותר לצורך חנוכת המשכן - הוא סמל האחדות והשלום.

השלום מכיל בתוכו ארבעה יסודות המהווים את ראשי התיבות של המילה "שלום", ומורים כיצד להגיע אליו וליישמו:

"ש" של שלום - זו השכחה. לשכוח כל העת את משקעי העבר ולהתחיל דף חדש, התחלה חדשה.

"ל" של שלום - זה הלב הטוב. הרצון להיטיב, להעניק, לתת מעצמך כמה שיותר כלפי השני.

"ו" - זה הויתור ההדדי. מאוויי ורצונותיי בטלים וטפלים לרצונותיו של האחר. בטל רצונך מפני רצוני, והוא יבטל רצונו מפני רצונך.

"מ" - זו המחילה והסליחה האחד לשני, הכנעת היצר ושבירת המידות.

"וַיִּבְיֹאוּ אֶת קַרְבָּנָם לִפְנֵי ה' שֵׁשׁ עֶגְלֹת צֶבֶד" (ו, ג).

עד עכשיו הן קיימות

כתב רבנו בחיי על התורה: שש עגלות צב, על דרך הפשט הוא מין ממיני השוורים המושכים את העגלות, וכן (ישעיה סו, כ): בצבים ובפרדים. או יאמר, צב - מלאות, מלשון (במדבר ה, כא): ואת בטנך צבה.

ועל דרך המדרש, שש עגלות צב, כנגד ששה רקיעים. ולאו שבעה הם? אמר רבי אבין, ההוא דמלכא שרי. אמר משה לפני הקב"ה: רבונו של עולם! שמא תמות אחת מן הפרות וישבר אחד מן הגלגלים, ונמצא עבודת המשכן בטלה. מיד - ויאמר ה' אל משה לאמר, קח מאתם והיו, נתן להם הויה שיהיו חיות וקיימות לעולמי עולמים.

ועד היכן היו קיימות? רבנן אמרין: בבית עולמים הקריבום, שנאמר (דברי הימים ב' ז, ה): ויזבח המלך שלמה את זבח הבקר עשרים ושנים אלף. 'זבח בקר' לא נאמר, אלא 'זבח הבקר', איזה הוא בקר? הוי אומר: את שתי העגלות ואת ארבעת הבקר, וכתוב ואת ארבעת העגלות ואת שמונת הבקר. רבי מאיר אומר: עד עכשיו הן קיימות, לא הוממו ולא הזקינו ולא הסריפו, אלא הן חיות וקיימות. והרי הדברים קל וחומר, ומה אם הפרות על ידי שנדבקו במלאכת המשכן - נתן להם הויה והן חיות וקיימות לעולם, ישראל שהם דבקים בחי העולמים - על אחת כמה וכמה. שנאמר (דברים ד, ד): ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום. עד כאן המדרש. וכן הוא במדרש שיר השירים רבה על הפסוק (שיר השירים ו, ד): יפה את רעיתי כתרצה.

ומה שאמרו בבית עולמים הקריבום, ולומר שעמדו בחיים עד זמן שלמה, נראה לי בזה שמצאו גם כן סמך ורמז מן הכתוב (מלכים א' ח, סג): ויזבח שלמה את זבח השלמים אשר זבח לה' בקר עשרים ושנים אלף. שהסמך מלת 'בקר' לה' יתעלה, כי היה הכתוב ראוי לומר: עשרים ושנים אלף בקר. ועל כן ראוי לתת להם חיים ארוכים, או שהיה זה קבלה אצלם, ובא רבי מאיר

והוסיף ונתן להם קיום נצחי על שנדבקו במלאכת המשכן, ומהם נקח קל וחומר לישראל הדבקים בהשם יתברך, והיו בין העגלות והבקר ח"י במספרן. עכ"ל.

"שש עגלת צב" (ז, ג).

רמזי העגלות

פרשו במדרש רבה (נשא, פי"ב ס"ז): שש כנגד ששת ימי בראשית, שש כנגד ששה סדרי משנה, שש כנגד אמהות, אלו הן: שרה ורבקה רחל ולאה בלהה זלפה.

שש - אמר רב הונא: כנגד שש מצוות שהמלך מצווה עליהם בכל יום, אלו הן (דברים יז): לא ירבה לו נשים, רק לא ירבה לו סוסים, וכסף וזהב לא ירבה לו מאד, לא תטה משפט, ולא תכיר פנים, ולא תקח שוחד.

שש - כנגד שש מעלות לכסא, ושש מעלות לכסא באי זה צד? בצד שהיה עולה ויושב. עלה לישב על מעלה הראשונה, הכרוז יוצא ואומר לו: לא ירבה לו נשים. עלה לישב על מעלה שניה, הכרוז יוצא ואומר לו: לא ירבה לו סוסים. עלה לישב על מעלה שלישית, הכרוז יוצא ואומר: וכסף וזהב לא ירבה לו מאד. עלה לישב על מעלה רביעית, הכרוז יוצא ואומר: לא תטה משפט. עלה לישב על מעלה חמישית, הכרוז יוצא ואומר: לא תכיר פנים. עלה לישב על מעלה ששית, הכרוז יוצא ואומר: לא תקח שוחד.

"ולבני קהת לא נתן כי עבדת הקדש עליהם בפתח יִשְׂאֹו" (ז, ט).

אין כבוד לארון שישאוו בהמות

בשם גדול אחד שמעתי, כי בשביל כך לא נתן משה רבנו שוורים לשבט קהת לשאת את הארון, כי הלא הארון היה נושא את נושאו, ואין זה דרך כבוד לארון שישאוו בהמות. (מוסר חכמים).

"כי עבדת הקדש עליהם בפתח יִשְׂאֹו" (ז, ט).

לימוד התורה מכניע החיצונים

אפשר לרמוז, שע"י לימוד התורה שניתנה בכ"ב אותיות, מסלקים את הסטרא-אחרא הנקראת לילית ועולה בגימטריא: ת"ף.

וזהו שאמר: בכ-תף ישאו. 'בכ' - רמז לכ"ב אותיות. 'תף' גימטריא לילית, לומר שע"י כ"ב אותיות לימוד התורה, אזי ישאו את הלילית, יסלקו ויכניעו אותה. וכבר אמרו (עיין כרוב

ממשח מערכת ת-תורה אות קסז, בשם פאת שלחן) כי תלמוד גימטריא ת"ף להכניעה. (פני דוד).

קרבנות הנשיאים הכניעו לישמעאל

ע"י הקרבנות שהקריבו הנשיאים י"ב יום לחנוכת המזבח, בזה הכניעו ל"ב נשיאי ישמעאל. שאם לא כן, לא היה העולם יכול לעמוד מפני י"ב נשיאי ישמעאל. כמו שכתוב בזוהר הקדוש (נשא דף קמח:) וז"ל: אמר רבי שמעון, אלמלא לא אקריבו אליו תריסר נשיאין, לא יכול עלמא למיקם קמי תריסר נשיאי ישמעאל, דכתיב (בראשית כה, טז): שנים עשר נשיאים לאמותם. כד אקריבו אנון דישראל, נסיבו שולטנותא דכלהו. בגין כך: נשיא אחד ליום. וכל מה דאקריבו כגוונא דלעילא אקריבו, בגין דיתברכו כולהון.

חייב ללמוד תורה עד שישאו אותו על הכתף

ביאר החיד"א בספרו "חדרי בטן" (נשא אות כג): שבט קהת שייכים לשבט לוי. ושבט לוי מסמלים את לומדי התורה. ועד אימתי חיוב לימוד התורה?! עד שימות.

זוהר הרמז בפסוק: כי עבודת הקודש עליהם בכתף ישאו, היינו שעבודת הקודש תהיה עליו עד שימות ובכתף ישאו אותו לקבר.

"וַיְהִי הַמִּקְרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת קָרְבָּנוֹ נְחֹשֶׁת בֶּן עֲמִינָדָב לְמִטֵּה יְהוּדָה" (ז, יב).

שכרו של נחשון

קרי ביה: בים הראשון. כלומר, לפי שהיה ראשון שקפץ לים - זכה והיה ראשון להקרבת הנשיאים. נחשון - נח נחשול של ים בעבורם, כי היה נחשול עולה ומתרברב, ומיד כשקפץ יהודה לים - נח, שנאמר (תהלים קיד, ב): היתה יהודה לקדשו. כלומר שקידש השם וקפץ תחילה, ומיד הים ראה וינס. בן עמינדב - בן שבשילו עמי התנדב לרדת לים, כי כשראו שקפץ לים - רגמו אחריו אבנים, שנאמר (שם מח, כח): שרי יהודה רגמתם, וכשראו שנח הים, התנדבו כולם וירדו אחריו. (מוסר חכמים).

"וַיְהִי הַמִּקְרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן" (ז, יב).

לכל נשיא כוונות משלו

כתב מרן הבית יוסף זצ"ל בדרשותיו (אור צדיקים דרשות מהריק"א פרשת נשא), כי לפיכך פרטה התורה את קרבנות כל נשיא ונשיא למרות שהיו שווים בקרבנותיהם, ואפשר היה לכללם בפרשה אחת. משום שלמרות שהביאו אותו קרבן ממש, היו לכל אחד מהם כוונות אחרות,

ונשגבות ועילאיות, כל אחד כפי מהות שבטו ושערו במרום. ומכאן נלמד, כי אע"פ שישראל חלוקים בדרגותיהם ובכוונותיהם - הרי המעשה אחד הוא, כולם מקיימים אותן מצוות, כל אחד ככוונתו, והכל עולה לרצון לפני אדון כל.

"וְקָרַבְנוּ קַעֲרַת כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ" (ז, ג).

רמז למושה

בליקוטי תורה למהרח"ו כתב: קערת כסף שלשים ומאה משקלה, אמרו חז"ל (במדבר רבה פי"ג ס"כ) היא יוכבד שילדה לק"ל שנים. ואפשר שזה רמז בלשון משקל"ה, שהוא אותיות משה קל, שמושה נולד לק"ל שנה. וטעם הדבר, שהוא היה גלגול שת, שגם הוא נולד אחרי ק"ל שנה, שהיה אדם פרוש מאשתו.

"בְּיוֹם הַשְּׁנִי הִקְרִיב נִתְנָאֵל בֶּן צִוְּעָר נְשִׂיא יִשְׁשָׁכָר" (ז, יח).

להיזהר בכבוד חברנו

התורה האריכה בפרשת קרבנות הנשיאים בכדי שנלמד להיזהר בכבוד הזולת, כך כתב רבי יחזקאל לוינשטיין בספרו "אור יחזקאל": וכתב הרמב"ן, והנכון בטעם הכתוב, כי הקב"ה חולק כבוד ליראיו, כמו שאמר (שמואל א' ב, ל): "כי מכבדי אכבד". והנה הנשיאים כולם הביאו ביום אחד הקרבן הזה שהסכימו עליו יחד, ואי אפשר שלא יהיה אחד קודם לחברו. אבל רצה להזכירם בשמם ובפרטי קורבנותיהם, ולהזכיר יומו של כל אחד. לא שיזכיר ויכבד הראשון זה קרבן נחשון בן עמינדב, ויאמר וכן הקריבו הנשיאים איש איש ביומו, כי זה יהיה קיצור בכבוד אחרים. עכ"ל.

נוראים הדברים למתבונן, לאיזה עומק מגיעים רגשותיה של תורתנו הקדושה, ועד כמה חסה היא וחשה לכבודו של האדם.

מעשה פשוט ומוכן, שחייב אדם להפליג בכבוד חברו עד כדי מסירות נפש ממש, ולא רק בדברים הגלויים לעין כל, מוטלת על האדם חובה לתור אחרי עצות ותחבולות, כיצד יוכל להגביר את כבוד חברו.

יסוד זה של הזהירות בכבוד הזולת, אנו מוצאים בענין (שמות כ, כג): "ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו". ואמרו חז"ל (רש"י שם, ע"פ מכילתא דרבי ישמעאל) שעל ידי המעלות אתה צריך להרחיב פסיעותך, ואף על פי שאינו גילוי ערוה ממש, שהרי כתוב

(שמות כח, מב): "ועשה להם מכנסי בד", מכל מקום הרחבת הפסיעות - קרוב לגילוי ערוה, ואתה נוהג בהם מנהג בזיון.

למדים אנו מכאן, שלא רק בכבוד בני אדם יש להיזהר, אלא כל דבר שהוא ממעשי ה' יתברך חייבים להיזהר בכבודו. הזהירות בכבוד צריכה להיות ללא סייג, גם ביחס לדומם, שהרי כאן אין שום כוונה לבזות את האבן, רק לעלות על המזבח, ובכל זאת מונח במעשה זה איזה הרגש קל של בזיון, וכדי למנוע זאת - דורשת מאיתנו התורה החלפת המעלות בכבש.

ועל זה הוסיפו חז"ל (שם) ואמרו: והרי דברים קל וחומר, ומה אבנים הללו שאין בהם דעת להקפיד על בזיון, אמרה תורה הואיל ויש בהם צורך לא תנהג בהם מנהג בזיון, חברך שהוא בדמות יוצרך ומקפיד על בזיונו, על אחת כמה וכמה.

כל יהודי ראוי לכבוד מלכים

מעשה ששהו תלמידים בבית הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל, הציץ אחד התלמידים מהחלון, ונדמה לו כי מרן הרב מבריסק עולה במדרגות, הזדרז התלמיד והכריז כי הגרי"ז זצ"ל עולה במדרגות, מיד נחפז הגרא"ז מלצר ולבש לכבוד האורח את מעיל השבת שלו, ויצא במרוצה אל המדרגות כדי להקביל פניו, עד מהרה הוברר כי טעות נפלה והאורח היה אדם פשוט שדמה לרב מבריסק.

אולם התלהבותו של הגרא"ז לא פגה, והוא המשיך לכבד אותו מאד, וירד ללוותו את כל המדרגות כאילו הוא הרב מבריסק. כשחזר, שאלו אותו תלמידיו: וכל כך למה? השיבם הגרא"ז: באמת מצות הכנסת אורחים - מצוה גדולה היא, מצות כבוד אדם מישראל יקר וחשובה עד מאד, עד שמן הצדק היה להתנהג עם כל אדם מישראל יהיה מי שיהיה כמו עם תלמיד חכם מופלג כדרך שכיבד אברהם אבינו את אורחיו המלאכים בעת שחשבם לערבים. אלא מאי? בעוונותינו נעשו המצוות מזולזלות בעינינו, ומתוך כך באים להפלות בין אדם לאדם, ומאחר שהתכוונתי לקבל פני גאון ישראל ולו אף בטעות, האם עלי לחדול מן הכוונה הטהורה לקיים מצות הכנסת אורחים בכל ההידורים!?

וכתב בספר "בדרך עץ החיים" (תולדות מרן הגרא"ז מלצר זצ"ל): מעשה ורבנו ישב בשעת לילה מאוחרת ועסק בתורה עם תלמיד חכם אחד, לפתע הקיש מאן דהוא בדלת ונכנס. ובקש מרבנו שרוצה לדבר עמו ביחידות, בני הבית התפלאו על השעה המאוחרת בה הופיע השואל.

רבנו, כדרכו, משיב לכל אחד במאור פנים, קם מכסאו ונכנס אתו לחדר פנימי. כעבור דקות אחדות יצא רבנו מהחדר נסער ונרגש, ודיבר אל עצמו בהתרגשות: כיצד יתכן כדבר הזה? איך אפשר להקל בדבר הזה? ורבנו אינו שם לב לבני הבית, הוא עובר על פניהם, נכנס לחדר ואינו יוצא זמן רב, ואחר כך שוב יוצא ונכנס.

הרבנית שדאגה לבריאותו של הרב, בקשה מתלמידו שיכנס ויראה מה פשר הדבר. נכנס התלמיד ושאל את הרב, אך הרב ענהו בקצרה שלא כדרכו: בבקשה ממך הניחני. כעבור זמן קצר, נשמע קולו של הרב מעבר הדלת בקול רם ותקיף, דופק על השלחן ואומר: לא יתכן כדבר הזה, לא יתכן לשפוך דמה של בת ישראל! בשום אופן לא!

לאחר מכן יצא מן החדר, ולאחריו השואל כשהוא ממלמל: נו, אם הרב סובר כך - כן יהיה בוודאי. מפסיקו ראש הישיבה: אין שום ספק בדבר! מזל טוב! ובעזרת השם בשנה הבאה תזמיני לברית.

השואל יצא מן הבית, וכעת גילה רבנו את פרטי הדברים. יהודי זה התארס עם פלונית בת ישראל כשרה, וכעת נודע לו שספק אם הינה בת בנים, ובא לשאול האם מותר לשאתה לאשה, שהרי ספק אם תוכל ללדת. השבתי לו, שספק בת בנים - אין לשאתה לאשה, שהרי זה ספק דאורייתא, אבל ברצוני לשקול הדבר. נכנסתי לחדר סמוך, ולאחר שהרהרתי בדבר, החלטתי שאין לבטל השידוך, והטעם לכך, שאם חלילה יבוטל השידוך, יגרמו לבחורה המאורסת עלבון נורא ועגמת נפש מרובה. והלבנת פנים הינה כידוע כשפיכת דמים. העלבון הזה, אם חלילה יבוטל השידוך הינו ודאי, ושפיכת דמים של עלבון - הרי זה ודאי איסור דאורייתא. קשתה עלי ההכרעה, ובסופו של דבר, איסור הלבנת פנים הוא שהכריע. לכן אמרתי לו שלא יבטל את השידוך, ובעזרת השם בעוד שנה יזמיני לברית.

קיים השואל את פסק ההלכה ולא ביטל את השידוך. ואכן, בשנה שלאחר מכן הזמין אותו יהודי את רבנו לברית וכבדו בסנדקאות. בעת לכתו אל הברית, נלוה אליו אותו תלמיד שהיה עמו בעת שנשאלה השאלה, ובדרכם, אמר התלמיד לרבו ראש הישיבה מתוך התרגשות רבה והכרת ערך ברכתו: והלוא דבר זה הינו ממש נפלא, מופת אמיתי.

בבקשה ממך, אמר רבנו, אל תדבר דברים יתרים! וכאשר סיפרו את פרטי המעשה למרן בעל ה'חזון איש', ענה ואמר: דבר זה הינו מן הדברים הקטנים אצל רבי איסר זלמן. (מוסר

חכמים).

"ביום השני הקריב נתנאל בן צוער" (ז, יח).

כל מעשה של יחיד הוא עולם ומלואו

המפרשים (עי' רמב"ן) שואלים, למה האריכה התורה בקרבנות הנשיאים? ומבארים בשם הסבא מקלם, כי התורה רצתה ללמדנו בזה כיצד מתייחסים אל היחיד כאשר הוא בתוך הכלל. פרשת הנשיאים מלמדת, כי בשמים אין מתייחסים אל הרבים כאל כלל, אלא שמחים עם כל יחיד ויחיד כאילו היה יחידי בעולם. אין אהבת הקב"ה לישראל מתמעטת בגלל שיש עוד רבים שעשו המצוה כמותו. לכן, באותה המדה ששמח ה' בקרבנו של נחשון שהקריב ביום הראשון, שמח גם בקרבנותיהם של שאר הנשיאים. לפיכך חזרה התורה בפירוט אצל כל אחד ואחד מהנשיאים, להראות על אהבה לכל יחיד. (דרכי מוסר).

"ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלן" (ז, כד).

הקריבו כנגד החודשים

בספר "ליקוטי אמרי יוסף" הביא מהכתוב בספרים הקדושים (אגרא דכלה פרשת פקודי, ד"ה ביום החודש) כי י"ב ימים אשר מראש חודש ניסן ועד ערב פסח שהיו מקריבים הנשיאים הנ"ל, הם נגד י"ב חודשי השנה. ולכן, יששכר שהיה לומד תורה - היה מקריב ביום השני שהוא נגד חודש אייר, שבו היה יורד המן לישראל, להורות שהיה לו חלק בממונו של זבולון. וכן זבולון שהיה מתומכי אורייתא, הקריב קרבנו ביום השלישי, שהוא נגד סיון שבו ניתנה התורה, להורות כי זבולון גם כן יש לו חלק בתורתו של יששכר.

להחזקת התורה חובה להפריש יותר מחומש

למה זכה זבולון להקריב שלישי לנשיאים? לפי שחבב את התורה. ולפיכך זכה להיות שותף לתורה, והיה חברו של יששכר, שניהם היו נוטלין תורה ביחד ושניהם היו מתפרנסים ביחד, שכשם שהיה לזבולון חלק בשכר תורתו - כך היה ליששכר חלק בממונו של זבולון. (מדרש רבה פ"ג ס"ז).

וכתב השיטה מקובצת (כתובות ג.) כי להחזקת התורה מותר וגם מחוייבים להפריש יותר מחומש, ולא שייך בזה כלל תקנת אושא שאמרו (שם) המבזבז אל יבזו יותר מחומש. והדין נותן, כי להחזקת התורה אין הנתנה בתורת צדקה, אלא בתורת שותפות, שהוא רוכש על ידי כן חלק בתורה הנלמדת.

על כן המשכיל ביראת ה', יתבונן בטיבה של שותפות זו, וילמד כיצד עליו להתנהג כאשר ילמד תורה. אמנם מצויים בקרבנו כאלו אשר אף שהם תורמים להחזקת התורה, הרי הם עושים זאת בדרך בזיון, אולם עליהם לדעת כי יוצא שכרם בהפסדם. (החפץ חיים חייו ופעלו ח"ג עמ' תתסג).

"זאת חנכת המזבח" (ז, פד).

צו"ם קו"ל ממו"ן

זאת - בגימטריא ארבע מאות ושמונה, כמנין צו"ם, קו"ל, ממו"ן. ללמד, כי בבוא איש ישראל לחנוך את המזבח או המקדש וכדומה, עליו לעשות זאת עם תשובה, תפילה וצדקה. (מוסר חכמים).

ביאור ההפטר

הקשר בין ההפטר לפרשה

בהפטר מסופר על ציווי המלאך לאשת מנוח שתנהג דיני נזירות בזמן הריון בכנס - שמשון, וזה מעין הפרשה שמסופר בה על דיני הנזיר.

תוכן ההפטר

מנוח היה משבט דן וגר בצרעה ואשתו היתה עקרה. בהיותה בשדה לבדה, נגלה אליה מלאך ה' ואמר לה, שתזכה להריון, יולד לה בן שיהא נזיר מבטן אמו והוא יחל להציל את ישראל מיד פלשתים. ומוזהיר אותה שלא תאכל מדברים האסורים לנזיר.

הלכה האשה וסיפרה לבעלה את הדברים. מנוח התפלל לה' שישלח אליו שוב את המלאך שיסביר לו את משפט הילד שיוולד. ה' שמע בקולו, וכשהאשה היתה בשדה, שוב נגלה אליה המלאך. האשה הזעיקה את בעלה ששאל את המלאך מה לעשות לנער שיוולד.

המלאך אמר לו שהאשה תשמור על דיני נזירות. מנוח ביקש מהמלאך שיכנס לביתו, ויעשו לפניו גדי עזים. המלאך ענהו שהוא לא אוכל, ואם מתכוין לעשות עולה, אז הוא בעצמו יכול לעשות לה' ואין צורך לעכב את המלאך. כי מנוח לא ידע שמלאך עומד לפניו, אלא חשב שהאיש הוא נביא.

מנוח לקח את הגדי והעלה אותו לעולה לה', המלאך עשה פלא לעיני מנוח ואשתו שהוציא אש מהצור, וכאשר השלהבת עלתה גם המלאך עלה בלהב אש לשמים. אז מנוח ואשתו ידעו שראו מלאך ה'. מנוח אמר לאשתו עתה נמות, כי ראינו מלאך ה'. אך אשתו הרגיעה אותו ואמרה לו: אם ה' רוצה להמיתנו לא היה מקבל ברצון את העולה, גם לא היה מבשרנו את הבשורה הטובה, כי אם נמות כיצד יוולד הילד.

ואכן דברי המלאך התקיימו במלואם ונולד להם בן שקראו את שמו "שמשון", שרוח וגבורה מאת ה' ירדו עליו מפעם לפעם, והיה עושה גבורות ונפלאות בין צרעה ואשתאול שבנחלת דן.

שופטים פרק י"ג פסוק ב' - סוף הפרק.

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד [א] מִצָּרְעָה [שם מקום] מִמִּשְׁפַּחַת הַדְּנִי (משבט דן (ת"י))

עיונים והארות

אותי לסעודתם, וכולם מתו בחייו רחמנא ליצלן. **נשאלת** השאלה, איש חסיד מפורסם כבועז, יאמר על מנוח "פרדה עקרה"? מתרץ המהרש"א ז"ל (בבא בתרא צא): הצדיקים לא היו נהנים משל חבריהם, אולם בסעודת חתנים היו נהנים בדרך שושבינות (מתנות שהקרובים והידידים שולחים לחתן או לכלה ליום כלולותם) שהוא כעין הלואה (עיין בבא בתרא קמה. "שושבינות נגבית בבית דין"), ואם היה בועז מזמין את מנוח, ודאי לא היה נהנה, אלא אם היה נותן לבועז מתנה בדרך שושבינות, והיות ומנוח לא היה לו זרע, לא היתה ההזדמנות והאפשרות לבועז לשלם לו, לכך לא רצה בועז להזמין, כדי שלא יהנה ממנו בחינם, וזהו שאמר: הרי אין לו

א. **כל** מקום שנאמר איש זה לשון חשיבות, דאף על פי שאמרו (עירובין יח): "מנוח עם הארץ היה" - בעל מעשים טובים היה, הראיה נאמר (בבא בתרא צא): אמר רב: אֶבְרָחָן זה בועז - מאה ועשרים משתאות (סעודות חגיגיות לנישואין) עשה בועז לבניו, שנאמר (שופטים יב, ח-ט): "וישפוט אחריו (אחרי יפתח) את ישראל, אבצן מבית לחם. ויהי לו שלושים בנים, ושלושים בנות שילח החוצה (השיאן לאחרים) ושלושים בנות הביא לבניו מן החוץ..." ולכל אחד ואחד עשה שני משתאות - אחד בבית אביו ואחד בבית חמיו, ובכל המשתאות לא הזמין את מנוח. אמר: "פרדה עקרה" (הכוונה על מנוח) - הרי אין לו בנים שהוא יכול להזמין

וּשְׁמוֹ מִנּוּחַ וְאִשְׁתּוֹ עֶקְרָה וְלֹא יִלְדָּהּ גַּם לִפְנֵי שְׁנַעֲשִׁית עֶקְרָה (מלבי"ם) ושמחה היה צללפונית (ב"ב צא): וַיֵּרָא מֶלֶאךָ-יְהוָה אֶל-הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הִנֵּה-נָא אַתָּה-עֶקְרָה וְלֹא יִלְדָּתְךָ [ב] וְהָרִית תְּהִי בְהָרִיוֹן (מ"ד) וַיִּלְדֶּתָּ בֵּן: ד וְעַתָּה מַעֲשִׂיו הַשְּׁמֵרִי נָא הִיזָהרִי בִּבְקֶשֶׁה וְאַל-תִּשְׁתִּי יַיִן חֲדָשׁ וְשֹׁכֵר יֵין יִשָּׁן (ת"י) וְאַל-תֹּאכְלִי כָל-טָמֵא דְּבָרִים שְׂאֵסוּרִים לְנֹזֵר (רש"י): ה כִּי הִנָּךְ הִנֵּה אַתָּה (ת"י) תִּכַּף הָרָה תִּכְנָסִי לְהָרִיוֹן (מלבי"ם ע"ש) וַיִּלְדֶּתָּ בֵּן [ג] וּמִזֶּרֶה תַּעֲרַר לֹא-יַעֲלֶה עַל-רֹאשׁוֹ שְׁלֹא יִסְתַּפֵּר כִּי-נֹזֵר אֱלֹהִים יְהִיָּה הַנֶּעַר מִן-הַבֶּטֶן מַעַת הָהָרִיוֹן (מ"ד) וְהוּא יִתֵּל יִתְחַל (מ"צ) לְהוֹשִׁיעַ אֶת-יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים אֲךָ לֹא יִגְמֹר לְהוֹשִׁיעֵם תְּשׁוּעָה שְׁלִימָה (רד"ק): ו וַתֵּבֵא הָאִשָּׁה וַתֹּאמֶר לְאִישָׁהּ לְבַעֲלָהּ (מ"צ) לֵאמֹר אִישׁ הָאֱלֹהִים בָּא אֵלַי חֲשֹׁבָה שְׂנֵאִי הִיא וּמִרְאֶהוּ כְּמִרְאֶה מֶלֶאךָ הָאֱלֹהִים

עיונים והארות

לשון בדוי בנביאים בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו, דכתיב הנה נא את עקרה ולא ילדת, אבל למנוח לא אמר כן, אלא מכל אשר אמרתי אל האשה תשמור, מכל מקום סממנים היא צריכה (ויקרא רבה ט').

ג. בספר בן פורת יוסף חדש על ההפטרות פירש 'הנך', שהיתה מעוברת כבר מנקבה. וזה שאמרו פרק ה' דבתרא (צא, א), אמיה דמשון צללפונית ואחתיה נשיין, 'וילדת בן', שתהר עוד ותלד בן, עכ"ד. ועמו סליחה, שדבריו היפך פשט הכתוב, והיפך דברי רז"ל במדרש. ומה שאמרו בש"ס ואחתיה נשיין, אגב נקטה, כמו שפירש רש"י ז"ל (חומת אנך).

בנים, כדי שיכול להזמין אותי, ואי אפשר שאתחייב לו על ידי שושבינות שאחזיר לו, כיון שאין לו זרע.

בספר נחלת אבות (א, עמוד מב) הביא הלצה יפה משם הגאון מווילנא ז"ל, על הפסוק (רות ג, א): "בתי הלא אבקש לך מנוח אשר ייטב לך" - דהיינו, נעמי אמרה לרות שתנשא לבועז, כדי להוליד ממנו בנים, ורות השיבה: הלא בועז משכל בנים רחמנא ליצלן. נעמי השיבה, זה קרה לו מפני שלא הזמין את מנוח, אבל אני אבקש לך "מנוח" להזמיני, ואז - ייטב לך ויתקיימו בניך.

ב. בר קפרא אומר גדול השלום שדבר הכתוב

נֹרָא מִבְּהִיל וּמִטִּיל אִימָה מָאָד וְלֹא שְׁאַלְתִּיהוּ אִי-מִנּוּחַ מֵאִיזָה מְקוֹם הָיָא הוּאִיל
 וְאֵת-שְׁמוֹ לֹא-הִגִּיד לִי כִּאֲשֶׁר שְׁאַלְתִּיו (מ"ד): ז' וַיֹּאמֶר לִי הִנֵּה הִנֵּה אֵת (ט"ז)
 הָרָה וַיִּלְדֶּת בֶּן וְעֵתָה אֶל-תְּשִׁתִּי | י"ז וְשָׂכַר וְאֶל-הַתֹּאכְלִי
 כָּל-טִמְאָה בִּי-נָזִיר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנֶּעַר מִן-הַבֶּטֶן עַד-יוֹם
 מוֹתוֹ וְהִמְלֵאךְ לֹא אִמַּר לָהּ עַד יוֹם מוֹתוֹ כִּי יָדַע שִׁיחַלֵּל נִזְרוֹ (מלבי"ם): ח' וַיַּעֲתֶר הָרַבָּה בַּתפִּילָה מִנּוּחַ
 אֶל-יְהוָה וַיֹּאמֶר בִּי אֲדוֹנָי אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר שְׁלַחַת
 יָבוֹא-נָא עוֹד אֵלֵינוּ וַיּוֹרְנוּ וַיִּלְמַד אֹתָנוּ (מ"ז) כֹּה-נַעֲשֶׂה לְנֶעַר הַיּוֹלָד
 אֲשֶׁר יוֹלֵד (רש"י): ט' וַיִּשְׁמַע הָאֱלֹהִים בְּקוֹל מִנּוּחַ לְמַלְאוֹת אֵת שְׁאַלְתּוֹ (מ"ד) וַיָּבֹא
 מִלְאָךְ הָאֱלֹהִים עוֹד אֶל-הָאִשָּׁה כִּי הִיא תְּכִיד שִׁזָּה אוֹתוֹ הָאִישׁ (אלשיך) וְהִיא
 יוֹשֶׁבֶת בַּשָּׂדֶה וּמִנּוּחַ אִשָּׁה בַעֲלָה אֵין עֲמָה: י' וְתִמְהַר הָאִשָּׁה
 וְתִרְץ וְתִגֵּד לְאִשְׁתָּה לְבַעֲלָה וְתֹאמַר אֵלָיו הִנֵּה נִרְאָה אֵלַי הָאִישׁ
 אֲשֶׁר-בָּא בַּיּוֹם בֹּזֵה הַיּוֹם (רד"ק) הִידוּעַ (מ"ד) אֵלָּא: י"א וַיֵּקֶם וַיִּלְךָ מִנּוּחַ אַחֲרֵי
 אִשְׁתּוֹ [ד] אַחֲרַ עֲצָתָה (רש"י), וַי"מ כִּי הִיא לְבַדָּה יָדְעָה הַמְּקוֹם אֲשֶׁר נִרְאָה בּוֹ (מ"ד) וַיָּבֹא
 אֶל-הָאִישׁ וַיֹּאמֶר לוֹ הֲאֵתָה הָאִישׁ אֲשֶׁר-דִּבַּרְתָּ אֶל-הָאִשָּׁה

עיונים והארות

דבריה ואחר עצתה, הכא נמי אחר דבריה
 ואחר עצתה. ולמאי דאמר רב נחמן מנוח עם
 הארץ היה, אפילו פסוקי דבי רב לא קרא,
 דכתיב "ותקם רבקה ונעירותיה ותרַכְּבָנָהּ עַל
 הגמלים ותלכנה אחרי האיש", ולא לפני
 האיש (ברכות ס"א).

ד. אמר רב נחמן מנוח עם הארץ היה,
 שנאמר וילך מנוח אחרי אשתו. אלא
 מעתה וילך אלקנה הרמתה על ביתו הכי
 נמי? והא כתיב ויהי איש אחד מן הרמתים
 צופים מהר אפרים, איש אחד שבא ממאתים
 צופים שנתנבאו להם לישראל. אלא אחר

וַיֹּאמֶר אָנֹכִי: יב וַיֹּאמֶר מִנּוּחַ עֲתָה עַד עֵתָה הֵייתִי מִסְתַּפֵּק וְעַתָּה הוֹאִיל וּבֹאֵת שְׁנִית עַל יְדֵי תְּפִילָתִי, בּוֹדְאִי יבָא יִתְקַיֵּמוּ דְּבְרֵיךָ לֹאֵת אֲשֶׁלְךָ, וְתוֹדִיעֵנִי מַה-יְהִיָּה מִשְׁפָּט-הַנֶּעַר אִיד צֶרֶךְ לְהִתְנַהֵג עִמּוֹ וּמַעֲשָׂהוּ וְמֵה הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה לוֹ (מ"ד): יג וַיֹּאמֶר מִלֵּאָדָּה יְהוָה אֶל-מִנּוּחַ אֵין מַה לְּהוֹסִיף עַל הַנֶּעַר אֵילוֹ אֲזֵהֲרוֹת יוֹתֵר, אֵלֵא מִכָּל אֲשֶׁר-אָמַרְתִּי אֶל-הָאִשָּׁה תִּשְׁמֹר גַּם אִמּוֹ שֶׁל הַנֶּעַר (מ"ד): יד מִכָּל אֲשֶׁר-יֵצֵא מִגִּפְּנֵי הַיֵּין לֹא תֹאכַל וַיֵּין וְשִׁכָּר אֶל-תִּשְׁתֵּי וְכָל-טָמְאָה אֶל-תֹּאכַל [ה] וְאֵין לַעֲשׂוֹת וּלְהוֹסִיף עוֹד דְּבָרִים אֵלֵא רַק (מ"ד) כָּל אֲשֶׁר-צִוִּיתִיָּה תִּשְׁמֹר: טו וַיֹּאמֶר מִנּוּחַ אֶל-מִלֵּאָדָּה יְהוָה נַעֲצָרָה-נָּא אוֹתָךְ נַעֲכַב אוֹתָךְ (מ"ז) וְנֹאסוֹף אוֹתָךְ לְבֵית (רש"י) וְנַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ גְּדֵי עֵזִים: טז וַיֹּאמֶר מִלֵּאָדָּה יְהוָה אֶל-מִנּוּחַ אִם-תַּעֲצֹרְנִי תַעֲכַבְנִי לַעֲוֹדָה לֹא-אֲכַל בְּלֶחְמְךָ וְאִם-תַּעֲשֶׂה עֲלָה הֲרִי לִיהוָה תַּעֲלֶנָּה אֵתָה בַּעֲצֻמְךָ וְאֵין צוֹרֵךְ לַעֲכַבְנִי (מ"ד) כִּי לֹא-יִדַּע מִנּוּחַ לֹא הִיָּה בְּרוּר

עֵינִים וְחֲזָרוֹת

שעה, ובהוראת שעה נוכל לעקור דבר מן התורה על ידי נביא, כמו אליהו בהר הכרמל [כידוע אליהו הנביא הרג את נביאי הבעל בחרב, אף על פי שדין נביא השקר – בחנק – הוראת שעה היתה (עיין במלכים א, פרק יח, מ)], ומי שאומר הריני נזיר שמשון – הוא נדר ובכלל "איש כי ידור נדר לה" הוא, ואינו בכלל נזירות כלל, ואם גילח או שתה יין – לוקה משום "לא יחל דברו" בלבד, אבל כל לאוי נזירות אינם כלל בו (עיין באורך בספר "משמחי לב" הנ"ל).

ה. מובא בספר "משמחי לב" – רבי רפאל ברדוגו זיע"א: קבלה בידי רבותינו זכרונם לברכה, שנזיר שמשון מטמא למתים, ונשאלת השאלה – הרי כתוב (ויקרא כז, לד): "אלה המצות אשר ציוה ה' את משה בהר סיני" – ונאמר (שבת קד): "מכאן שאין הנביא רשאי לחדש דבר מעתה" (עיין תורה תמימה – ויקרא כז, פסוק לד, אות רטז), ומשה רבנו עליו השלום ציוה בתורה, שהנזיר אינו נטמא למתים, איך יוכל שום נביא לעקור דבר מן התורה? ואפשר שנזירות שמשון היתה הוראת

לו (מלבי"ם) **כִּי-מִלֶּאֱלֹהִי יְהוָה הוּא [ו]: וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל-מִלְאָךְ יְהוָה**

מִי שְׁמֶךָ [ז] מִה שְׁמֶךָ כִּי-יָבֵא לָנוּ דְּבָרְךָ [ח] וּבְדָבְרְךָ כאשר יתקיימו דבריך ויוולד

הבן, נכבד אותך ונעשה לך כבוד גדול (מ"ד): **וַיֹּאמֶר לוֹ מִלְאָךְ יְהוָה** אין רצוני בכבוד (מ"ד),

ואם כן **לָמָּה זֶה תִּשְׁאַל לְשְׁמִי [ט] וְעוֹד יְהוּא-פְּלִאִי [י] מְכֻסָּה (רש"י) וְנִעְלָם שְׁמִי**

תוכל לדעתו (רד"ק): **וַיִּקַּח מְנוּחַ אֶת-גְּדֵי הָעֵזִים וְאֶת-הַמִּנְחָה וַיַּעַל** הכל

עַל-הַצֹּר הַיְּצוֹר עוֹלָה (מ"ד) לְיְהוָה וּמִפְּלֶא לַעֲשׂוֹת המלאך עשה פלאים להוציא אש

עיונים והארות

ששמו פלאי על שם הפעולה, ועל שם השליחות בעניין הנזירות, ובנזירות כתוב (ויקרא כז, ב): "איש כי יפליא נדר..." (עיין מלבי"ם).

ח. ורש"י כ' אם יבא לנו שליחות דבר מאתך, משנדע ונכיר את שמך.

ט. **אומר** המלאך למנוח, איני מבקש כבוד ותפארת מן האדם, כי מלאך אני, וגם שמי פלאי. ועוד הרי שם המלאך נקבע בהתאם לשליחותו, והוא נשלח כעת לעשות פלאות כמו שכתוב (בפסוק הבא) "ומפליא לעשות", ועתה שמו פלאי. ואומרים בשם האר"י הקדוש ז"ל, כי המלאך הפוקד עקרות שמו פלא, וזה רמזו בפסוק (בראשי תיבות): "פתחי לי אחותי".

י. **ויאמר** מלאך - אמר לו המלאך איני יודע בדמות מי אני עשוי, בכל שעה הוא מחליפני, למה זה תשאל לשמי והוא פלאי - פלאי פלאים הוא עושה בי, פעמים שאני רוח, שנאמר עושה מלאכיו רוחות, פעמים שאני אש, שנאמר משרתני אש לוהט, וכן אתה מוצא באברהם נדמו לו כאנשים, וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים, ובסודם נראו מלאכים, ויבואו שני המלאכים סדומה (ילמדנו, ילק"ש).

ו. יש מפרשים דברי המלאך כך, "אם תעצרני לא אוכל בלחמך", המלאך הדגיש לו "לחמך", אמר לו: אף שתעשה הגדי בכשרות לפני, הרי הלחם הבא עם הגדי, אינו ראוי לי, שאם אני חבר - ודאי אוכל חולין בטהרה, ואם אתה מתכוין בגדי רק לשם עולה, אמר לו: "אם עולה, לה' תעלנה" ולא לי, וכל זה נבע מהספק שהיה למנוח, ככתוב: "כי לא ידע מנוח כי מלאך אלהים הוא", ולכן העמיד המלאך פנים כאילו הוא אדם, ומכל מקום לא נמנע מנוח מלהעלות העולה, כדי שימצא במחיצתו של איש האלהים זמן ממושך יותר (מעם לועז).

ז. **היה לו לומר**; מה שמך? ואפשר לומר, כי מנוח היה לו ספק, אם הוא מדבר עם מלאך או עם איש קדוש, ואם היה שואל אותו "מה שמו", והיה עונה לו למשל: רפאל או גבריאל, עדיין הספק נשאר במקומו, כי לא ידע אם רפאל המלאך או איש ששמו רפאל, לכן התחכם מנוח לשאול אותו מי שמך? כלומר, היות ובדרך כלל, קוראים שם הנולד על שם אדם גדול שנפטר והלך לבית עולמו, לכן שאל אותו בלשון שאלה, מי האיש הנפטר שנקרא בשמך, והמלאך ענה,

מִן הַצֹּר לֵאכֹל הַגָּדִי וְהַמִּנְחָה (רד"ק), וכן הוריד אש מן השמים וּמִנּוֹחַ וְאַשְׁתּוֹ רֵאִים זה בעיניהם (מלבי"ם): כִּי וַיְהִי בַעֲלֹת הַלֵּהב כאשר השלהבת עלתה מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ הַשְּׁמִימָה לצד השמים וַיַּעַל נסתלק מעליהם (ת"י) מִלְאָךְ-יְהוָה בַּלֵּהב הַמִּזְבֵּחַ [יא] וּמִנּוֹחַ וְאַשְׁתּוֹ רֵאִים כשעלה המלאך בלהב (מלבי"ם) וַיִּפְּלוּ עַל-פְּנֵיהֶם אֶרְצָה: כִּי וְלֹא-יִסֹּף וְלֹא הוֹסִיף (ת"י) עוֹד מִלְאָךְ יְהוָה לְהִרְאֶה אֶל-מִנּוֹחַ וְאַל-אַשְׁתּוֹ אֵז כשראה כל זאת יָרַע הבין (מ"ד) מִנּוֹחַ כִּי-מִלְאָךְ יְהוָה הוּא: כִּי וַיֹּאמֶר מִנּוֹחַ אֶל-אַשְׁתּוֹ מוֹת נָמוּת שתי מיתות, מיתה גופנית בעוה"ז ומיתה רוחנית בעוה"ב (אהבת יונתן) כִּי מִלְאָךְ (מ"ד) אֱלֹהִים רָאִינוּ וי"מ כי ראינו מראה השכינה בלהב שבא מן השמים (אלשיך): כִּי וַתֹּאמֶר לוֹ אֲשֶׁתּוֹ לוֹ חֲפִץ אִם רוצה (ת"י) יְהוָה לְהַמִּיתָנוּ לֹא-לָקַח מִיָּדֵינוּ עֲלָה וּמִנְחָה לא היה מקבלם ברצון שאש מן השמים תאכלם וְלֹא הִרְאָנוּ אֶת-כָּל-אֱלֹהִי הנפלאות שעשה המלאך וְכַעַת לֹא הִשְׁמִיעֵנוּ כּוֹזֶאת בשורה זו, כי אם נמות איך יוולד בן (מ"ד): כִּי וַתֵּלֶךְ הָאִשָּׁה בֵּין וַתִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ שְׁמִשׁוֹן [מגזירת שמש, ולא קראתו שמש כי אם שמשון להיותו קטן כענין אישון (אלשיך ע"פ סוטה ט)] וַיִּגְדַּל הַנַּעַר וַיִּבְרָכֵהוּ יְהוָה: כִּי וַתַּחַל רֵיחַ יְהוָה [יב] רוח גבורה מאת ה' התחילה

עיונים והארות

יהיה לך כן", כי בעת לקיחתו מן הגשם לא יראהו אלישע אם לא בהיות פי שנים ברוחו... (מלבי"ם)

יב. וברד"ק כ' כי רוח ה' היא נבואתו של יעקב אבינו שאמר "הי דן נחש עלי דרך".

יא. הם את זה ראו בעיניהם, ומבואר כי ראיית המלאך בעת הסתלקותו הוא ענין יותר גדול ממה שיראו אותו בעודו מלוכב בלבוש גשמי, כי בעת יפשט הלוכב אשר התגלם בו וישב אל ענינו הרוחני אי אפשר שיראהו עין בשר, וכמו שאמר (אליהו לאלישע) "אם תראה אותי לוקח מאתך

לַפַּעַמוֹ [יג] [מלשון פעמון (ע"פ סוטה ט)] שהיתה רוח נבואה מקשקשת לפניו כזוג (רד"ק) לבא אליו מפעם לפעם,

ואותה הרוח הלכה **בְּמַחְנֶה-דָּן** להראות גבורות ונפלאות (מ"ד), ומחנה זה היה עומד (רד"ק) **בֵּין**

צָרָעָה וּבֵין אֲשֶׁתָּאֵל:

עיונים והארות

כאחד. ואמר ר' יוחנן שמשון על שמו של הקב"ה נקרא, שנאמר שמש ומגן ה' אלקים. אלא מעתה לא ימחק, אלא מעין שמו של הקב"ה, מה הקב"ה מגין על כל העולם, אף שמשון הגין בכחו על כל ישראל. וא"ר יוחנן בלעם חגר ברגלו אחת, שמשון בשתי רגליו, בלעם חגר ברגלו אחת, דכתיב וילך שפי, שמשון בשתי רגליו דכתיב שפיפון עלי אורח (סוטה ט').

יג. ותחל רוח ה' לפעמו - א"ר חמא בר חנינא חלה ברכתו של יעקב, דכתיב יהי דן נחש עלי דרך, לפעמו במחנה דן. א"ר יצחק דבי רב אמר מלמד שהיתה שכינה מקשקשת לפניו כזוג, כתיב הכא לפעמו, וכתיב התם פעמון ורימון. בין צרעה ובין אשתאול - א"ר אשי צרעה ואשתאול שני הרים גדולים היו ועקרן שמשון וטחנם זה בזה. א"ר יוחנן שמשון דן את ישראל כאביהם שבשמים, שנאמר דן ידין עמו

📖 חדש!!! 📖

ניתן לרכוש את החוברת כל שבוע
בחנות הישיבה

"הידור מצוה"

רחוב אורט ישראל 4 בת ים

בעלות 10 ₪ בלבד

לבירורים ניתן ליצור קשר

בטלפון: 03-505-1111

